

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

CVRAVIT

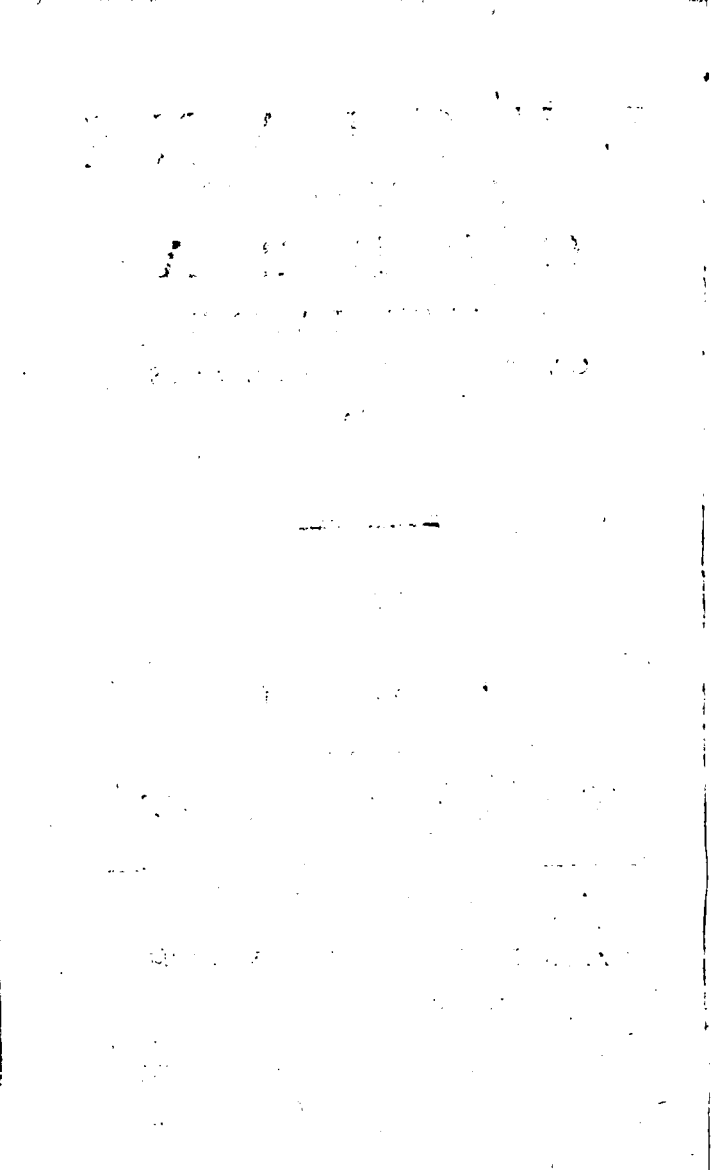
IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIUM

M D C C L X X V I .

Vix erat necesse, ut nouae huic Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, ut sit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, quamquam viam sum sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptoptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum utiles, neque adeo necessarias, ut

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

PHOTIVS COD. CXXIIX.

Ανεγνώσθη Λουκιανοῦ ὑπὲρ Φαλαέριδος,
καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
φοροι, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
γοι. ἐν αἷς σχεδὸν ἅπασι τὰ ἐλλήνων κωμω-
δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
καὶ μωρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
τὰ ἄλλα βίβ τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
σόν, καὶ ἀπλῶς, ὥς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
ἐλλήνων ἐστὶν αὐτῷ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ περὶ.
ἔοικε δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ἐτίθησι·
πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρία, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
διαπρεπὲς κεχρημένος· εὐκρινείας τε καὶ
καθαρότητος, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστὴς· συν-
θήκη.

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμους, ὥτε δοκεῖν τὸν
 ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
 ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ᾠδῆς τοῖς
 ὥσιν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
 ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
 ἔπρεπὼν ὑποθέσσειν, ἃς αὐτὸς ἔγνω σὺν
 τῷ γελοίῳ διαπαῖζαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
 μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
 βλης ἐπιγράμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
 χει γὰρ ὧδε·

Λεκιανὸς τὰδ' ἔγραψα παλαιὰ τε μωρὰ
 τε εἰδώς·

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
 τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδὸν ἔστι νόημα·
 Ἄλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῶν ἑτέροις
 γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
 ciani Somn. *Omne tulit punctum* (vt scri-
 psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci*. Quod
 quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
 ster hic *Lucianus* est affecutus; qui priscae
 comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
 tiam referens, Deum immortalem! qua
 vafricie, quo lepore perstringit omnia,
 quo naso cuncta suspendit, quam omnia
 miro sale perfricat, nihil vel obiter
 attingens, quod non aliquo feriat
 scom-

scōmmate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagorici* potissimum, ac *Platonici* ob praestigias: *Stoici* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, vt nulla comodia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes vtilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa a Deos apud Christianos audiat. Scio Suidam tradere eum
ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis moumentum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium.* IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGŌEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fore argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

YOUNG MAN

WILLIAM

1810

1810

1810

1810

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἥτοι

Βίος Λουκιανοῦ

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ¹) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἐν ἔδοξε
παιδεία μὲν καὶ πόνος πολλῆ, καὶ χρόνος μα-
κρῆ, καὶ θαπάνης ἔσμικρᾶς, καὶ τύχης δει-
σθαι

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum desissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium iniire cum amicis; quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; reculas

A 2

autem

¹. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθαί λαμπρᾶς 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρὰ τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπιχειρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινὰ τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικῶτος ὢν· ἐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam villium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστιαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lautas. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἔν σκέψεως ἀρχὴ πρῆτέθη, τίς ἀρί-
στη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάση ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
ἐλευθέρῳ πρέπεσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν
χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἀλλὰ τοίνυν
ἄλλην ἐπαινᾶντος, ὡς ἑκαστος γνώμης ἢ ἐμπει-
ρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (πα-
ρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος; ἀριστος) ἑρμογλύ-
φος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος 6) ἐν τοῖς μύ-
λοις εὐδόκιμος,) ἡ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχ-
νην

2. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, et ad edi-
ficandum facillima, et homini libero conueniens,
et expedito sumtu parabilis, et quaestu commo-
do: alio aliam commendante, ut cuiusque sen-
sus aut experientia ferebat, pater ad auuncu-
lum conuersus (aderat enim maternus auuncu-
lus, qui optimus esse statuarius videretur, et
poliendis lapidibus in primis laudatissimus). fas
non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλύφος — καὶ λιθοξ.] Ἑρμογλύ-
φος, qui statuas siue hermas fabricat ex
quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος,
qui e lapidibus id praestat. *Iensf.*

6. Ἐν τοῖς μύλ. εὐδ.] Graeci solent, in-
primis Attici, ἐν τοῖς μύλοις, μάλισα, πάλ-
ιν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος. vbi
perspicuum est intellegi, ἐν τοῖς μύλοις vel
μάλισα εὐδοκίμοις ἔστιν εὐδόκιμος. *Hemst.*

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἄλλα τῶτον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ διδάσκει παραλβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμολογῆναι,
 καὶ ἐρμολογῆσαι· δύναται γὰρ καὶ τῶτο, Φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐν τῷ κηρῷ παιδικαῖς. ὅποτε γὰρ
 ἀφειθεῖν ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν
 τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ τὴν Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκεν τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 φυίαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti; dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebam, sci-
 rule, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

"Αμα τε ἂν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὴ τὸν Δι' εὖ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ Φαιωσίην θεὸς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο καὶ συνηδὲς τοῖς ἀρχομένοις ἐγίνετο· ἐγχοπέα γάρ τινά μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρέμα καθίσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖσι παντός· Σκλη-

ρότε-

nebantur de me spe fore, ut breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicaudae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipso, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, conrigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρότερον δὲ κατενομόντος ὑπ' ἀπειρίαις, κατε-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
φινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, εἰ πρῶτος, εὐδὲ
προτρεπτικῶς μὲν κατήρξατο, 8) ὥς ἐδάκρυά μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia, confecta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, laud pla-
uide, neque adhortantis more me initiauit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet,
quod προτέλεια Mισθ. c. 14. du Soul.

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Atben.* III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁμῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris vsum
spectauit; eoque magis, quod praecedat in-
didem peritum κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in-
aram impositis decantabantur. *Henst.*

Ἀφροδῖταις ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνεύ-
 μαί, συνεχῆς ἀνολούζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
 ὀφθαλμὰς ὑπόπλευς· καὶ διηγᾶμαι τὴν σκυ-
 τάλην, καὶ τὰς μύλωπας ἐδσίνυον. καὶ κατη-
 γόρεν πολλὴν τινα ὁμότητα, προσθεῖς, ὅτι
 ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
 λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
 τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
 μένης,

4. Hinc ergo me domum proficipo, crebro
 singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
 commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
 incusata multa quadam (aunculi) crudelitate,
 adieci, haec illum ex invidia fecisse, (metuen-
 tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
 mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
 A 5 primis

10. Ἀνολούζων] Vtra lectio palmam merea-
 tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
 tum non est. Olim de faustis acclamatio-
 nibus et vlulatibus, quos mulieres ad sacra
 vel furore diuino percitae ingeminabant,
 ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
 posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
 λύζειν apud veteres vix reperiatur vsurpatum.
 attamen ad fletus et lamentationem tradu-
 cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
 que tamen diffiteor praeferendum mihi vi-
 deri ἀναλύζων, propter illud συνεχῆς, cre-
 bro singultus ducens. Hemst.

μίνης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδα-
κρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τέτων γελάσιμα, καὶ μείρα-
κιώδη τὰ εἰρημύεν· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἔκτι
εὐκταφρόνητα, αἱ ἄνδρες, ἀκῶσεσθε, ἀλλὰ
καὶ πάντῃ Φιληκόνων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ
καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν
ὄνειρος, Ἀμβρουσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς ἔως,
ὥς τε μηδὲν ἀπὸ λείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ
καὶ μετὰ τοσούτων χρόνων τάτε σχήματά μοι
τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρὰ μένει,
καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκροαθέντων ἐν αὐλῇ· ἔτω σα-
Φῇ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, to-
tamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt
et puerilia: quae vero deinceps consequuntur,
non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed
talia, quae valde diligentes auditores requirant:
ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi se-
cundum quietem venit insomniarum aliam per
noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate:
quare post tantum tempus species rerum visa-
rum in oculis usque inhaeret, et sonus audito-
rum auribus insonat; tam erant omnia mani-
festa.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χειρῶν εἰλκόν
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ κα-
 τερωῶς· μικρὸν γὰρ με διεσπᾶσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμέμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με.
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἶχέ μιν. ἐ-
 βόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεντησθαι βέλοιστο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατική, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῷ χειρὶ τύλῳ ἀνέπλωτος, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνε καταγέμιστα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ἐπότε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' ἔν ἐφίπασί μοι δι-
 κάζειν,

6. Duae mulieres prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo haec
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur inui-
 cem ambae; haec, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida comâ,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat autunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

ἐνδ-

μει-α-

ἐκ-τι

ἀλλὰ

α γὰρ

ἤλθεν

ἔτῳ,

τι γὰρ

ἔμοι

μένει,

ο σα-

Δύο

is, to-

a sunt

antur,

is, sed

irant:

ibi se-

ta per

ritate:

a visa-

udito-

mani-

Duae

κάξιν, ὅποτέρᾳ βυλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἔλαξεν·

Ἐγὼ, Φίλα παι, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
γενὴς εἰκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τένομα τῷ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὸ
θεῖω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δεῖξασα τὴν ἑτέραν,
ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψῃ γεννικῶς (1), καὶ τὰς ὥμας ἔξεις κατὰ τὰς
Φθό-

mihī permittunt arbitrari, „ vtri malim adesse.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et auus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quiliis, quas illa praebebat, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-

ros

11. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: genero-
se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
firmo cibo, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

Φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλέτριος ὄση, καὶ ἄποτε
ἄπει(12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νέσονται σε πάντες.

Μὴ μυσταχθῆς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές(13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἀπὸ
γαρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque unquam abibis in peregrina-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem,
aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
iniuriis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρεψ-
φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τὸ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; ne ab-
horreas a vili ornatu, aut, a sorde vestium.
Cleric.

Τὸ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρὸν
καὶ σχῆμα δαλοπρεπές· quod quid est aliud
quam τὸ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχήμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 ἔδειξε τὸν Δία 14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν 15)
 εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἂ κλειτὰς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα, ταῦ-
 τα καὶ ἐτι τέτων πλείονα διαπταίεσθα, καὶ
 βαρβα-

iniriis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praedicetur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis iidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 ebro dignitatem addidit; vt Iouem ipsam mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνῶναι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant. *Hemst.*

Τὴν Δία] Iouis Olympii statuam; quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπευδὴ συνείρξαι, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείεστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν' ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης τοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
μα κεκείρκασαι. ἡλικία μὲν ἔν' τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ
λιθοξόος· γενόμενος, αὐτὴ προεیرهνη· ἔδεν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πογῶν, καὶ
τέτω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῷ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν
πρόοδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
fane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recorder: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desistit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόσδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτής·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λῆ δῆμῃ εἰς, ἀεὶ τὸν πρᾶχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
 βίον ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυ-
 μασὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑστὶ δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἂν σοὶ ὅμοιος γενέ-
 σθαι

cam, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, vnusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiorum reueren-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cam.

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, *I. Fr.*
Gronovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. *Hemst.*

σθαί· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βάναισος, καὶ χειρώ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλωσα, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνομαι· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι,
ἐπιεικειᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κό-
σμος· λήσει δέ σε ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προσέψει
μετ'

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura

μετ' ἐμῃ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰτε
θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακρὰν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δεινός, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγεννῆς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθορος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλῆτῳ πρεχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάνυ δὲ λαμ-
πρὰν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum [diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
huc de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
denique consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. 'Ο βελευσ. τι] Litera detrита est: lege
ὁ βελευσάμενος ἐτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vtram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum *Lucianus*; 'Ο τῷ δεινός, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praeclara
commendabilis. *Hemst.*

πρὸν ἐΦέρει) ἀρχῇ δὲ καὶ προσδρίας ἀξιόμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημῆς, ἐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνῶς ἐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσῃ
τὰ ἡνωρίσματα, ὥς τῶν ὀφειόντων ἕκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπαρδῆς ἀξίον ἤ, καὶ τὰς Φίλκας ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ 19), εἰς σέ
πάντες ἀποβλέψοντα· καὶ πρὸ τι λέγων τύχης,
κεχηγνότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,
καὶ

splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habe-
beris: si quo peregre proficiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri
B 2 prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino imperu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν,
ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τὐτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆ
βίᾳ ἀπέλθῃς, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ἔρῃς τὸν
Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
κον ἐποίησα; ἔρῃς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανι-
στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
πος ἐθεράπευσεν· ὃ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu
desines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
nem illum, quo patre natum, ego quantum
reddiderim? viden Aeschinem, qui piatricis
tympantum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
propter me Philippus coluit. Socrates autem
et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
morario nupta Socratem; deinde Chaere-
demo Patroclum peperit. vterque statua-
riam artem didicerunt. Ceterum qua re
λιθοῦχοι differant et ἐρμολύφοι, quo-
niam Viri Docti non satis enucleate defi-
niunt, paucis exponendum videtur. Ἐρ-
μολύφος proprie, qui statuas Mercuriales
sive Ἐρμῆς sculpsit. Ab hoc principio dein-
ceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡύτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
κείεις ὡς παρὰ πάντων ἄδεται;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικάτας καὶ τοιόχτας ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe
B 3 confi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem vniuersam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuariae officinae. Verum λιθοδόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθος
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia utraque ars in
eadem versabatur materia, vnus homo
vtramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepis-
sime pertineat. *Hemst.*

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδοκίμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πι-
 ναρόν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δακτυλίου ἀνελήψῃ,
 καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νένευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαιζήλος, καὶ
 πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ δέ-
 δέποτε, ἔδδ' ἀνδρῶδες, ἔδδ' ἐλευθέριον ἔδδ' ἐπ-
 ἱνοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχή-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundiae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pias servilem, vesticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus prono,
 humilis et humilia confectans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia
 proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese, erigere*, quod animi genero-
 rioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quae utramque vim
 propriam et translata venuste contineant.
Hemst,

εὐσχήμονα ἔσαι σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθυμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἤκησα πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγέσης αὐτῆς, ἔ περιμείνας ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἄμαρφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἤλθεν
ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐκ ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθρὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
χεῖρει συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκόμειν, ἐπεπήγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαυε,

procedant, providebis; ut ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliorē reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebam me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complois, et
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passim videatur incredibilia,

ἴπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντιροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδᾶσα, τοιγαρὲν ἀμαίψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίωκσας. καὶ ἑλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τά τε τᾶ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλικία μὴ ἀκολαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσιν ἑμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθεν, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑΦηνιόχῃ· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρχάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀπασπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obiiiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, incende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram proiciens: quanquam haud sane memini, qualem

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κατὰ θανά-
φορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνυν, καὶ μετ' εὐ-
φημίας, καθ' ἃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέ-
πεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαι-
νῶσιν ἐκεῖνοις, ἐπανήγαγον αὐθις, ἐκέτι τὴν
αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφι-
πτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπάρφός τις
ἐπανήκειν. καταλαβῶσα ἦν καὶ τὸν πατέρα
ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκείνην
τὴν ἐσθῆτα. καὶ με, σῖος ἤκοιμι· καί τι καὶ
ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δεῖν περὶ ἐμῶ ἐβλεύσατο.
πάντα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίποις ἔτι ὦν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum,
homines ad me suspicientes laudare, et faustis
acclamationibus, quoscumque volatu adiissent,
prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque lau-
dantibus istis ostendisset, reduxit iterum non
ista quidem veste indutum, quam habebam,
quum volucris curru efferrer: sed videbar omni-
no mihi in amictu honoratiore et praetextato
redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem,
meque opperientem, monstrabat ipsi vestem
illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam sub-
monefecit, quam fere de me consilii rationem
iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἑρᾶκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρόν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικάνικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρινε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα πρὶς τριέσπερας, ὥσπερ ὁ Ἑρᾶκλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπ' ἤλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκρίτάς τινι ὑπέβληθεν;

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum somnium et iudiciale: tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos, puerilemque noctem commemoraret, et somnia vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o

22. Ἐνύπν. δικάν.] *Somnium absurdum et arribus graue*, qualia nimirum multa caudidici deblaterare solent. Parum distat illud *Platonis in Apol.* p. 25. A. ἔρῳ δὲ ὑμῖν Φορτικὰ μὲν, καὶ δικάνικα; ἀληθῆ δὲ. *Hemst.*

ἐκ ᾧ γὰρ. εἰ δὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῳα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex Xenophonte reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: εἰ δὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῳα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴσε γὰρ)
εἶχ' ὡς ὑποκρίσιν τὴν ὁ. ε. Φλ. ε. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi factō tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἐδόκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si Xenophon-
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὕπνε λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo Xenophontis somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οικήα, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσε γὰρ) ἔχ' ὑπό-
 κρίσιν τὴν ὄψιν, ὥδ' ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκώς αὐ-
 τὰ διεξήσει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
 ἀπογνώσει πρηνμάτων, περισώτων πολεμίων,
 ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγη-
 σάμην ἐκείνῃ ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
 τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχοντα· καὶ μά-
 λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελονακεῖ, καὶ
 πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν ἐκ ἀγεννῆ
 διαφθείρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι κα-
 κείνος, ἀκῆσας τῆ μύθῃ, ἰκανὸν ἑαυτῷ παρὰ-
 δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
 stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
 neque nugaturus de industria persequeretur, id-
 que in bello et desperatione rerum, urgente
 hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista
 narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
 enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
 liora conuertantur: inprimis si quis eorum ob
 paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
 applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
 hic, sat scio, confirmabitur, audita somni no-
 stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob-
 oculos

Chirifopho communicauit, idque etiam in
 magna rerum desperatione. Hemst.

δειγμα ἐμὲ πρᾶξήσάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἄδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς

εἴ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τῆτο, ὧ ἄριζε, ὡς πηλίνων καίμοι τῶν
 ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημὶ
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus

es in verbis

1. Prometheus igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor:

ἔμοιος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναίνεμαι· πηλοπλάθος
 ἀνέειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἔμοι ὁ πηλός, οἷος
 ἐκ τριόδα, βόρβορος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαίνων τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεύειαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τῶμόν; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἔμοι γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοι γῆϊνα ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆ Καυκάσῃ. καίτοι πόσω
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusor: tamen si
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuiis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde ut artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subfannationem subesse huic laudi: unde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaſo tibi videantur. At
 vero

1. Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilo minus fieri non-
 nunquam potest, ut in eandem propemo-
 dum significatiōnem conueniant. *Heinsl.*

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάροισθε τῷ Προμηθεῖ, ὅπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποικίμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἔνως ἀληθῶς, καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐς διακυσσον. καὶ τῷτο ἐκ τῷ Προμηθεὺς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῷ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἰδῶλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ πλασικὴ κατὰ ταῦτά τοις κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viua enim re vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, vti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσθεν, ἄτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα φησιν· οἶσθα περὶ αὐτῶ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἵπνοποιέας,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλεργοὶ, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμαί τῶν σκευῶν ὀπτήσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῶτο βέλσταί εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 σόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκαυμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.
 καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nosti siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicumque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in ligne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiter; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae: et
 modi-

καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειν ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθόμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν
τῆτο ἱπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπὸν
μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκείνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως εἰνοήσας αὐτὸς ἀτέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effictum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθόμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-*
terpretatus, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *La-*
ciani, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφημοστατον ἐξηγούμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα
 ποῖσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῷ
 πλάσματος, ἢ τῷτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ συμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ἔν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοῖν, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐγκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ συνεῖς, ὥς
 πολὺ

Minerua, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius asser-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 vulturibus arrodar: vt qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολὺ ἀμειψότερα τὰ μετὰ τῆ ξένης αὐτὰ πε-
ποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔν ὃ Λάγῃ δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον
ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν,
καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον
αὐτῆ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς
ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς
τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδεί-
κνυτο αὐταῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν
ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥστε ἐκπλήξειν τῷ
θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφο-
βήθησαν, καὶ εὐλόγῃ δεῖν ἔφυγον ἀναθροέν-
τες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate
coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas
res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Ba-
ctrianam totam nigram, et hominem bicolorem,
cuius dimidia pars plane nigra, altera autem su-
pra modum candida erat; congregatis in theatrum
Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-
cula, tum inter postrema, haec quoque, camelum
et semialbum hominem: putabatque, se magnam
admirationem isto spectaculo concitaturum esse.
At illi ad cameli quidem conspectum perterriti
sunt, et parum absuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκκοσμήτο, καὶ
 ἀλκεργίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λευκόσκι-
 λητός, Δαρεῖς τινός, ἢ Καμβύσης, ἢ Κύρου αὐ-
 τῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν
 πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυ-
 σάπτοντο· ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι ἐκ
 εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, εἰ δὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
 Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐ-
 ρυθμὸν καὶ τὸ εὐμορφὸν κρίναι, μετέστησεν
 αὐτὰ· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκείνι διὰ τιμῆς ἤγεν
 ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμε-
 λημένη·

quamquam tota ex auro exornata, ac purpura in-
 strata erat, frenum etiam gemmis distinctum ha-
 bebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius
 Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso,
 plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum
 sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se
 parum laudis capere, neque novitatem apud Ae-
 gyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
 cinnitatem iustamque formam probari, abduci
 ea iussit; hominemque non amplius eodem hono-
 re habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est:
 homi-

3. Ἀναθορόντες.] Eorum saepe, qui stupefa-
 cti sunt et subito casu perculsi, repentinos
 impetus arque exiliendi vehementiam si-
 gnificat. Habent *Plato*, alii quē veterum,
 sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λεμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι.
τῷ αὐλητῇ ἐδώρησάτο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πόταν.

Δέδοκα δὲ μὴ καὶ τέμνον, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλκρυγίδα. ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδδ' τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλίσοιν συγμείσθαι,
διαλέγαι καὶ κωμωδίας, ἔδδ' τῷτο ἀπόχρησις
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεί-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔγχαρ

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in convivio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportione tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3

bile

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἔτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. Hemst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέραςόν τι ζῶον τετὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζαται, εἰ χρεὶ πειθεῖν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἐχὶ καὶ ἐμπάλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ εἰς καὶ μέλιτος τὸ ζυμαφότερον ἡδισον; Φημὶ ἔγωγε· ἔ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιαύτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρω κάλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino et melle commistum et temperatum suavisissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Ne-

teres usurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuam adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιρε] De industria τὸ
συνέφθαι-

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, εἴκοι, καὶ κατ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παρὰ δᾶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκηπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίσοις μέτροις ἐποχραμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuerunt. Siquidem ille domi et seorsum, mehercule, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

C 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, *Lucianum* posuisse, credo. Pictoribus, vnguentariis ac tinctoribus propria Φθεῖρειν, Φθοραὶ et συμφθεῖρεσθαι de colorum vnguentorumque diuersi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. *Hemst.*

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχραμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τὰς τῆ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, Φρον-
 τιστὴς 8), καὶ μετεωρολόσχης, καὶ τὰ τοιαῦτα
 προσαγορεύεσα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
 ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat,
 meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
 res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
 ut

mula potestas: *Plato de LL. IV. p. 818. E.*
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, illa
sprecti et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχρεῖσθαι τοῖς ἀπορκεμένοις,
dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.
 Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαί-
 σοις ἐποχρεῖσθαι, quando confidentius in sce-
 nam procedit, in philosophis irridendis mo-
 dum pene non seruans. Illud insuper, quo
 magis vis phraseos elucescat, animaduer-
 tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
 quod orationis spectari. *Hemst.*

8. Φροντιστὴς] *Xenophontem* adi in *Sympos.* p.
 Ed. St. 520, 35. vbi discas eo nomine so-
 litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
 Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλέμε-
 μνος; *du Soul.*

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
 sola de causa procedebat in publicum, ut
 eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προσελθεῖν,
 inquit *Hesychius*, hoc est, in scenam prodire,
 procedere. *Cleric.*

Προέλευσιν] Recte *I. Clericus* exponit,
 cui prorsus adfentior. Qui domo in publi-
 cum

ἔπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10) ἑλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἀρτι μὲν ἀεροβατᾶντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις
 ξυνόν-

ut eos fugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προσέρχονται. Deinde προσέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Confulum solennes processus vel processiones προόδος· *Iustinianus* Nou. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inst. de Ker. Diu. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *I. Meursii* et *Caroli du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma πρόοδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προσερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Henst. 10. Διονυσιακὴν ἑλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum. Cleric.

ζυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυχῶν πηδῆματα διαμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπτολογημένους.
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συν-
σίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τὸ τῶν μουσικῶν τῆτο, δις διὰ πασῶν II),
εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τῆ ὀξύτατ' ἕς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτως
ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἔ πάνυ πειθόμενα, ἔδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῷ πεποιηκῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ
ἀρρενι

nunc pulicem saltus merientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum vsque,
inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
mertheo isti tuo fecisse videar, ut qui soeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, vti
ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octauias extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
σχῳ. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο Φα-
νείν, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκέοντας, καὶ ὅς αὖ
παραθεῖς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεός)
ἄπαγε· τῶτο μόνον ἔκ αὖ εἰποῖς ἐνεῖναι τοῖς
ἡμετέροις. ἢ παρὰ τὴν γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιότῃς πιτυοκάμπτας (2),
καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
er

12. Πιτυοκάμπτας] Graevio πιτυοκάμπτας
explicanti Centauros praeiuit Fr. Luisin.
Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
posset, rem haberemus confectam. Negari
quidem non potest, apud Suidam extare in
Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
tius, ut Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
non agnosco, qua sola nos contentos esse
oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *L. Meurs.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo reperatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaelo, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκασμοπιτυοκαμπτας*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιεμένους τὰ πολεμικὰ, ἐκ ἀληθῶς δὲ τοις τῶν ἰσχυρῶς δὲ ἐπιμελεσμένοις.* *Suidas.* *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῶ μεγάλῳ, ὡς ἀρπάζοντας μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπτας* eoque pertinere non incommode videatur

Hesyl.

Hesychii glossa; Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκελάδης per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni dūco. Legendum censet τοιῶτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τεχνολογίας συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ΕΤΙΑΜ res diuersissimas bircoas atque ceruos siue Philosophiam Comocediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeso, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molliat. Hemst.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθεικώς;
 πλὴν ἄλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τότε μεταβλεύεσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἔ. Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης;] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνος, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 ἥθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνω εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit proverbum: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet,
 quo-

ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμpton, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνῃ σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνῶμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδε λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν φρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχ ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
quoniam apud illos abundant. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, et quo nunc sim animo, et quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, huius audaciae causam esse. Vale.

Ami-

1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est secutus, cui hoc frequens. Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπα-
 νεληλυθας; ἔ τείνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
 ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίᾳς μεταδίδως, ἔτε κοινω-
 νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέ-
 βλησται, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας;
 ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθείμην, ἔθεν ἔτως ἀ-
 τόπως ἔχεις, καὶ τί τῶν αἰτίων; Λ. τί γὰρ
 ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
 γεις; Λ. ὁδὲ πάρεργον 3), ἤκω σοι εὐδαίμων

TE

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redii-
 sti? Neque enim adspicere nos amplius
 dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque
 sermones vt antea confers, sed repente immu-
 tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
 Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
 solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
 LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
 tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato feli-
 cem

2. Ὅμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι. Sermones
 inter pares, pari libertate, et conditione
 habiti vltro citroque. Bourd.

3. Ὅδὲ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt
 habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδὲ πάρεργον,
 abiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τὸτο δὴ τὸ
 ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἔτως ἐν βραχέϊ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τὸτο ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μᾶς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνω-
 μεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀκρίβητες; Λ. ἔ θαυμαστὸν εἶναι σοὶ δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δὲλας με ἐλεύθερον, ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλέσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε καὶ τετυφωμένῃ 6) γενέσθαι μετριώτερον;

E. Mé-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
 solet usurpari, ter beatum, A.M. Papae! tam
 subito! L.V.C. Ita res habet. A.M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te sic effers? ut
 non summam modo laetemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? L.V.C. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et insano me factum
 modestum?

2. A.M.

4. Μέγα.] Graeci usurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θαυμαστὸν. Eodem pertinet, ἔδεν
 μέγα, *nihil magnum atque admiratione di-
 gnum*. Hemst.

5. Κομᾶς] *Superbis*. κομᾶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῃ] τετυφωμένῃς heberi ac
 D stolido

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθά-
νῶ σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐσάλην μὲν
εὐθὺ τῆς πόλεως βελλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν
θεάσασθαί τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τέτων
ἕκαστα, καὶ ἠυξάμην σὲ τινὶ σπχαδαίῳ ἐπιτυχεῖν.
Λ. δόξην ἔν μοι διὰ πολλῶν πρῆσειπὲν Νιγρῖνον
τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξανασὰς
ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ
παιδὸς εἰσαγγείλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελ-
θὼν

2. AM. Immo vero maximum. Sed nondum
tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod
dicas. LVC. Recta in urbem profectus sum, ut
ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem:
nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis
ac magis ingrauescebat. AM. Ordine haec omnia
nouī, ideoque etiam optabam, ut in bonum at-
que peritum aliquem incideres. LVC. Cum
igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis
interuallo non videram, compellare, mane sur-
gens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum
puer intro de me renunciasset, arcessitus sum.
Ingref-

stolido ingenio praeditos significare tradunt
veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine
tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγείλαντος] Seruorum ad ianuam si-
ve τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. In-
de in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύλῳ κειμένας. πρᾶναιτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲν πρὸς τὸ τᾷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἡξίεν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὐτοῖς αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη ζέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὡς ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγέσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidam manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem univervi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo nauigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαί, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ὥς καὶ τὰς Σείρηναις ἐκείναις, εἴ
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόναις, καὶ τὸν
Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινε-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίχνομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλάττει,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῆ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae vnquam fue-
runt, et luscinias et Loton illam. Homeri obscu-
rassent, et obliterassent videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losofiam laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur,
irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gina, honores: praeterea aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκόντων, ἅπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξιόμενος,
 αὐτίκα μὲν εἰδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγγιγμένη καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέρην,
 ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλάττε τε,
 καὶ ἀργυρίε, καὶ ὀξέης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ’
 αὐτοῖς καθήρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ’ αὖ, ὥσπερ
 ἐκ.

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, vt quid pate-
 rer ipse nescirem; atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piat. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilius enun-
 ciationis causa Graecos fecisse. *Iensius.*

ἐκ ζοφερᾶ τινος ἀέρος τᾷ βίᾳ τᾷ πρόσθεν,
 ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ καινότατον) τᾷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπαλανθανόμην· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττεσσαν περι-
 φέρων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπικάλει. γαυρὸς τε γὰρ ὑπὸ τᾷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἔδὲν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷον περ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἐπίον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ἄνθρωποι φύσει, πίνον-
 τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtuleraam.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores cum iam ef-
 sent,

τες ισχυρόν ἔτω ποτόν, αὐτίκα μάλ᾽ ἐξεβαλ-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὰ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
μάνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεας, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῷτο γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδδ'
γάρ ἐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπν-
δακῶς ὁ βελόμενος ἀκῆσειν εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γα-
θέ. τῷτο γάρ τοι τὸ τῷ Ὀμήρῳ, σπεύδον-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης,
αὐτὸς ἂν ἐδεδήτην ἀκῆσαί με διηγμένον. μάρ-
τυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
ἐθέλω,

fens, accedente potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homer-
icum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδὺ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρῶν τύχη, καὶ ἔτω δὶς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ εἰ ἐρχομαι, τῶν παιδικῶν ἔπαρώντων, ἐργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύσει, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὥς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνίοι γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὥς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονταί, καὶ προσέψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σιν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

otium

πὴν ἀνιάσθαι· ἔτι δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
 παρέσης, τὰς λόγους, ἃς τότε ἤκησα, συναγί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικράν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὥς, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν
 τινα τῶτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμῶ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνῳ οἶμε-
 νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκέων αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
 κόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκχοῦσι.

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constitui, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mente reliquit.

D 5

8. AM.

Ε. Παῦς, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρόμε-
 ρος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 πειρημένα· ὥς ἔ μετρίως με ἀποκινάεις περιά-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποισὶν. ἀλλ'
 ἐκεῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὰς Φαῦλας εἰώρακας ὑπεκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

8. A M. Subsiste, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio reperens iam tandem di-
 sta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factò opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando sine Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακρόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακρόμενος, quam μικρὸν ἐπανιῶν
 apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶ-
 σθαι πρῦμνον dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦς similiter allusit Luciani ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebat re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 euincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τέτων, καὶ διαΦθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβλημέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόν-
των τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές εἶδα τοιᾶ-
νες. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοῖως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαΦθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτᾷ καταγινῶναι τᾷ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔ· πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ·
μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrup-
punt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen si
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? LV C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum una cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τῶτ' ἔν παρ' ὅλον μέμνησ' μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῶν τῶν τοιχείων ἀμνησθη-
 τῶν ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σιγητῆς πόρρ' ὧ ποι-
 ῶμεθα, ἔδ' ἐν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδ' ἐν ἀγ-
 γέλῳ τὰ ἄλλα 13) τραγικῶς διαφέρων. ὥς καὶ
 ἐνδεέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non tuetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demofih.*
de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-
ριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τὰχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρὸν
 τὸ πταῖσμα, vt patet ex *Ἀναβ. §. 33.*
Hemst.

ἐνδεές ἐρόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔσω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, ἔ πάνυ
τι λυπήσομαι.

E. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ῥητόρων νόμον πεπρωσιμίαςαί σοι. ἔοικας
γὰρ καὶ κεῖν· προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τε ὑμῖν
ἡ συγασία ἐγένετο, καὶ ὡς ἔδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἰ-
χεν αὐτῶν ταῦτα λέγοντος ἀκᾶσιν· σὺ γὰρ ὀλί-
γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poeta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane, ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorū leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam haec additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse
disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἃ ταῦτ' ἐρεῖν ἐμελλες; ἃ δὲν ἂν ἐν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττε γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βῶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμίλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι· καὶ κεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἃ δὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλσῃ, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ.
πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nečas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me vsurum te scias, et acutissime sibilaturo.

11. LVC. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Lucianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum vsus iubet. Hemst.

πάνυ γὰρ τᾷθ' ἡμῖν ἀδύνατον. εἴδ' αὖ ἐκείνω
 περιθείς τὰς λόγχας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοις ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰ-
 κίς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἑρα-
 κλέως αὐτῷ πρόσωπον ἀνείληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα κεχηγνότες, μικρὸν φθέγγονταί, καὶ
 ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursum illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebres quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἐνδυμὰ τι τραγικόν. Harpocr.
Hesych. in V. Schol. *Aristoph.* ad Nuh. v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset Pollux
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυτῆ κε-
 Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τέρμοῦ
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πᾶ πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑπερήνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
 τρίψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησίων ἀνθρώπων, οἱ
 φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse. ipsumque ornatum de-
 honestare, ex nuda tecum volo meaue pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum una conuulsam terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 ciuium

17. Συγκατασπάσω] *Ne lapsus mecum irabam
 heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
 nam herois, exhiber, eumque mecum con-
 tentui obiiciam. Cleric.*

τῶν ἁγίων, ἔτε τῶν ξένων ἐδένα τέρεπόνται
 ὀρῶντες, ἵς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
 ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτὰς ἔ-
 τω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττεισι, καὶ
 παραπαιδαγωγᾷσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν
 τῆς διαίτης μετισταίνουσι.

Ἐμμένητό γ' ἔν τινος τῶν πολυχρύσων, ἑς
 ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίτημος, καὶ Φορτικὸς
 ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ πικρίῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
 σῶ, αὐτὰς μὲν ὥστο ζηλωτὰς εἶναι πᾶσι τοῖς
 Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
 τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπινον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
 gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
 tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
 et paulatim transformet ipsum, et veteres mo-
 res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
 ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
 to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
 admodum insignis et turba comitum grauis. va-
 ria veste auroque ornatus, Athenientibus omni-
 bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
 quam beatum suspici; cum iis contra infelix
 quidam homuncio videretur: quin et eru-
 dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
 primum leniter corrigere, atque in melius mu-
 tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχείρην αὐτὸν, ἔπειρῶς, ἔδ' ἀν-
 τιπρὺς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει,
 καὶ ὅν τινα τρόπον βέλοιο, βίαν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ ξενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσ-
 ποιέμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείναι, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ζῦ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδεν ἔν δεῖ σφατοπέδῃ. ὁ δὲ
 ἀκίων ἃ ἦν 19), μεταζῦ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumpserunt, non acerbe,
 neque aperte verantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκίων ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκίων ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἔσθῃτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτόν, ἀξείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τά-
 χα τῆς μητρός ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς τε κατὰ μικρὸν

estw-
 terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver. adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Forrassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
 Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

“Ὅτι δ’ ἐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογᾶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῆσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνείπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπέσχησε,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῶσαι μὲν Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

reuocatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes vna voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἔν ἐπὶ νῆι,
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι.
ἀπεφαίνετό τε Φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ
τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος
Φυλάττει δυνάμεν, σπερδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλᾶ-
τε καταφρονεῖν πεπαιδευμένω, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρεμένω τὸν ἐκεῖ βίον
ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

"Ὅστις δὲ πλᾶτε ἐρεῖ, καὶ χρυσῷ κεκήληται,
καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον,
ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας.

enim aliam habere illum. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam,
quae illic uiuitur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet,
purpuraque et potentia felicitatem meretur, qui
libertatem in dictis factisque nunquam gustauit,

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολαιψία τὰ πάντα καὶ δελεΐν σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπέζων, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀνέων τέρετα καὶ κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορέων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιέτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν.

Μεσὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν αἰγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
ὕφ·

qui veritatem nunquam vidit, et cum assentatione et servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lasciuos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
fluente

ὑφ' ἧς δὲ ῥεῖσθης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γάρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τρίτον Φῦλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται 21) δέ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γεγόμενος, δίψης ἀσὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις
ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt et adulterium et auaritia, et periurium, et reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, et virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper siticulosum multis ac feris cupidita-
E 4 tibus

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀνυρολογία ne in poeta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? Huius criminis ut Luciano absolvatur, retingendum puto αὐχμεῖ, cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster memine-
rit

ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφεινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσάτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γ' ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον περ γενόμενος, ἐπι-
σῆσας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram honorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος,
δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψῃ tribuitur
et διψᾶν. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ δίψηρ' ἐστὶ καὶ αὐχ-
μῆσσα τέτυκται. pariter in *Aristoph. Nub.*
440. iuncta reperies δίψην et αὐχμεῖν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λαβὴ καὶ δίψῃσωσιν αἱ ἀρχαὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum, no-
xio viriorum prouentu squaler horretque:
Chrysost. T. I. p. 508. Β. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Heinsl.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vtiturissimum. *Reitz.*

σήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτην τῆς δεῦρο ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τῷ Ὁμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ὅφρα ἰδῇς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισι-
φονίας, καὶ διαθήκων προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homerica illa videlicet mecum ipse di-
citans :

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebt

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*

E 5

et ami-

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, vt in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισάς. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. Verius
esse puto, vt hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισῆσαι per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. *Hemst.*

λίας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξῃν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρεῖσθαι τοῖς καθ' ὧσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροντασίης, ἐκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμῶ, τοιοῦτον οἰκρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τέτον γυναικίωδην, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῶντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα πε μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τῷτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decreuisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quemadmodum Iupiter Hectorem, ita me ipsam *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere statui; et vitam hanc muliebrem et timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, et Platone, et veritate colloquor. Ac meipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contempler ea quae geruntur: quae partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῆσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τσσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις
δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκασμοσι πάντοθεν ἔλκεσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεά μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δεῖλόν γάρ, μηδὲ τὰ ὧτα
κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκόντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἐνεστ

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternauiigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turtatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐνέσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἀνοίαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ
ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτεα δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίε, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τέτε· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μετρυραμένης τῆς τύ-
χης παίζουσιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογῆσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως
ταῦθ'.

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunæ contemnere, vbi aspexe-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογῆσης] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ἐρέγονται καὶ πλά-
τῃ, καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ὄνεις, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τῷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖσι μὲν οἱ πλατῆν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men, qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant;
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμα-
λογῶντες, hoc sensu: illud enimvero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum lo-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum per-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειρκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότατον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φω-
 νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι
 μόνον αὐτὰς προσέβλεψεν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔπαύθησαν,
 ὅδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
 καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πτόρῃωθεν τὴν ψυχὴν τα-
 πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
 τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλε-
 πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ'
 ἔθηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
 ἑξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
 absurdissimum est, etiam obuios aliena voce sa-
 lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
 volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
 longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
 se est propius accedentem, et sese incuruantem,
 animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
 iam per corporis similitudinem declarato, pectus
 aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
 assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens
 deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
 qui eam in rem sequebatur. *Cleric.*

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς ἑσμάσιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τέτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κέλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκέρειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον 26), καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,

^{πόσα} decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque obseruant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitantes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitiois, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. *Hemst.*

πρὸς αὐτὸν δὲ, ὧν ἔτι ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμ-
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφρενῆς ἀπί-
 σιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δαῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμ-
 των οἱ σενωτοὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείαις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον,
 εἰδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακισμένων ἐξω-
 λεςέρας τὰς κόλακας ὑπέβληθα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιχρῆσιν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatorem longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 ctiores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεΐπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νες εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ἅλιγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδελείας, καὶ
 ἐν οἷσι τᾶναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένους τὰς πλασίας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτι τῷ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῷ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτι δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περκαλλεῖς οἰκίαις τῷ
 οἰκᾶντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, vitro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neue inutilem; et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet; ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

εἰδέντι, μηδὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντας, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυνα-
 σείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, et vilem reddere poten-
 tiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio parabilis adeoque vilis. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος τῶν ἀποκλεισθηγμένων, et mox ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, et ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati déminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμας contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico

σαίαν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
 ὑπερο-
 tiam, contemptum hoc (quasi munimentum di-
 F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. Ε. δανείσθην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandani, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. Hemst.

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπιτειχισμα, nisi quod in compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν et τειχισμα. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθει, vel κατὰ τῶν ἀνθρώπων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ κατατρέχοντες, εἰς ἀπένουαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφάνδον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρωτέρον ἀνείκτως νομισθεῖν: τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων 29), πολλῷ ἔτι τάτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctus, et ignorantiam aperte confitentes, talia facititare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vſitatus, munimentum ad coercendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν Φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τις, quod Atticis et Platonī frequens. *Hemst.*

δεινότερόν ἐστι. πῶς γὰρ εἶσι τὴν ψυχὴν δια-
 τεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλισ-
 τῶν προβιβημάτων ἀναμειγμένον κολάκων
 ὀχλῶ, καὶ τῶν ἐκ ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα,
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλειν κοινολο-
 γέμενον, ἐπιστημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν
 σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
 μάλιστ' ἀγανακτῶ, ὅτι καὶ τὴν σκευὴν με-
 ταλαμβάνει, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
 νοι τῷ δόξατος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμπόσιαις ἐργάζονται,
 τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-

ταί
 dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
 enim me putas animo affectum esse, quoties
 video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
 tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
 et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
 litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
 nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
 signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
 quod vel maxime indignari soleo, quando non
 itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
 cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
 quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
 losophi ne Romae quidem deponebant. du
 Soul.

ται μὲν ἀπειροκαλῶτερον, μεθύσκονται δὲ Φα-
νερῶταρον, ἐξανίσκονται δὲ πάντων ὕδαται,
πλείω δὲ ἀποφέρουσι τῶν ἄλλων ἀξιώσαντες. οἱ δὲ
ἀσείότεροι πολλὰς αὐτῶν καὶ ἄσαι προήκον-
ταν· καὶ ταῦτα μὲν ἐν γαλοῖα ἡγαῖτο. μάλι-
στα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ Φιλοσοφούν-
των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
tur magis, quam alii, manifeste? ἀποπνιγνὸς au-
tem surgunt omnium vltimi: deinde et plura
aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
vrbaniores paulo sunt, saepe numero etiam can-
tare non erubescunt. Atque haec quidem
ille ridicula censebat. Praecipue verò eorum
mentionem faciebat, qui pacta mercede philoso-
phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Inge hoc ordine. προτ. τὴν
ἀρ. ὥν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
ta: sic ἀρετὸς ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in-
communem vsum coctus in foro venum ex-
ponebatur: is omnium optimus Athenis,
sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
res confici curabant, semper deterior. Ce-
terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
cabat, et καπηλεία Nigrinus, a Platone
sumtum, apud quem saepe Socrates καπή-
λῳ et καπηλευόντων nomine Sophistas in-
famat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργασήσθαι γὰρ ἐκάλει καὶ κατη-
λείπει τὰς τέτων διατριβάς· ἡγεῖα γὰρ τὸν πλε-
τε καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἐμ-
νον προικὰ τὰς ἀξιάσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πύσης περιστάσε
καταφρονῶν· τόσα τε δέων ἀρεγέσθαι τῶν ἐ-
δὲν προσηκόντων, ὥς ἐμὰ δὲ τῶν ἑαυτῷ φαι-
ρόμενων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρόν τε
πόρεω τῆς πύσεως κακτημένος, ἀδὰ ἐπιβύχαι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡζύωσεν, ἀλλ' ἐδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμοκλόγει· ταῦτ' οἶμαι διειληφώς,

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat vt aliena expeteret, vt ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; vt qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat; iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν φύσει ἑδωρόσ' ἔσμεν κίριοι, νό-
 μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀρετ-
 ῶν παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται
 νομιζόμεθα, καὶ πειδάν ἢ προφασμίᾳ παρελθὴν
 τῆν καὶ τα παραλαβὴν ἄλλος ἀπολαύει τῶ ὀνό-
 ματος· ἡ μικρὰ δὲ ἐκείνη παρέχει τοῖς ζηλῶν
 ἡδύλασιν παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὰ ἀπέ-
 ριπτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
 τῆ προσώπῃ τὸ αἰδέσμεον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ μέτριον· ἐφ' ὅπῃσι δὲ ταῦτα, τῆς δια-
 καίης τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῆ τροπῆς.
 Παύεται δὲ τοῖς σπουδαῖσι μὴτ' ἀναβαλλέσθαι
 τὰ ἀγαθὰ, ὅπερ τῆς πολλῆς παιδείας, προφ-
 ασμίας ὀριζομένους ἑορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
 ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
 domini suus, lege autem et per successionem
 usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possesores habemur: quo exacto tem-
 pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
 itidem fruitur. Idem non parua praebehit imita-
 ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
 tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
 destiam, et vestitus mediocritatem, et super
 omnia haec compositam mentem morumque
 mansuetudinem.

27. Monebar secum versantes, ne bene agen-
 di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
 certum sibi tempus praesinientibus, aut festos
 dies,

ἐπ' ἐμείνων ἀρχαμένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
 τῷ τὰ δέοντα ποιῆσαι. ἤξιε γὰρ ἀμέλλητον
 εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
 τῶν τριῶν καταγενοκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύ-
 τὴν ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
 ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
 γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
 τες, ἄλλοι δὲ, μασιγῶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
 καὶ σιδήρει τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.
 Ἡγεῖ-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspici-
 tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
 expertem esse illum ad honesta impetum debe-
 re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
 illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
 lescentes putant, si multis tormentorum neces-
 sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant,
 vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
 et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
 dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο
 eam ob rem, ut dolores et incommoda to-
 lerare discant, sed tum oratio est paululum
 impeditior, et habet nescio quid inconcin-
 ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
 ut τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
 quatur: quare parum abest, quin scriben-
 tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἅτοι μὲν
 δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σεβρὸν τῷτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προκείμενον, τῷτο μὲν ψυχῆς, τῷτο δὲ σώματος, τῷτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτῶν ἔφασκον ἄτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασβεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo relictum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσας, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχὰς διεξέχει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵπποδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπικραίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῃ δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδυσμένων, προστιθεὶς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρως ἀληθείας.

29. Iam verò ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae conflictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angipor-
tis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quòd iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas no-
ceat.

θείας. 33) αὐτὴ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῆς γε-
 ceat. Quae vero dum ab ea dicebantur, risum
 tene-

33. Ἰνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum rabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam ultimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haereditate
 potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 usus fere frequentissimus in rebus inhonestis
 ac turpibus. Hoc autem modo fieri plane
 non potest, quin ἀπολαύσει τῆς σφ. τέρως
 ἀληθείας in deteriore partem sumatur.
 Verumtamen nexa orationis ex-
 penso inducor pene, ut in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

καὶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληψίαν
ἐγγράφον ἐμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
πέλυνόντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οὐκ ἐτας τοῖς τάφοις· ἐνιοὶ δὲ καὶ σέ-
φειρ

tenere: non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adflare: alii etiam cippos fertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύεσι τῆς
σφετέρως ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προϊσθαῖ ita fere accipio, veros
animi affectus, remoris utilitatibus, cunctisque
ad severum examen adductis proficere. ἵνα
μὴ ἀπολαύεσι vero pro ἐν αἷς ἐκ ἀπολαύε-
σι non est, ut multis probem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἀνθρσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰκάζειν ἔν ἡξίς, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτει. τῆς γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνχμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλαιμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφηφονῶντας·

τὰ-

coronari praecipunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiujs cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, ultra mortem, quod si subieceris, conuenientiusque multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τάτ' εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα δίσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παραινέσει, καὶ τὰς ὁρὰς συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῷτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενοι, ἤδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιζόμενοι. Σολοικισμὸν 37) ἐν ἑκάλει τὸ τοιῶτροπῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum. Brodaeus.*

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.*

37. Σολοικισμὸν] *Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. Cognatus.*

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείνῃ ἐλεγεν, ὡς τεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκείνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργόν θεόν, ὃ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιῶτο τῶν σεφανεμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρεσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἐχρῆν αὐτὰς σεφασθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλείστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse inscitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶσιν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἰνα, qua Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν καίκείνης διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινὰ τὴν σπεδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέτρες ἔφασκεν ἑλιγο-
 χροῖς τε καὶ βραχεΐας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πένον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μός ἐστιν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπσλαύσειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδίω γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμονήν·
 λοιπὸν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum caussa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus sit, repletionem reddi. Resta-
 re igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθευέρας ἡδονὰς ἀγνοῶντας, ὧν
 ἀπασῶν Φιλοσοφία χρηγός ἐστι τοῖς πονεῖν
 προαιρουμένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
 πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδεμένων,
 τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
 μικρὰ δεῖν ἐκφερομένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα
 μισεῖν ἑώρακε, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τᾶτο καὶ
 τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ
 τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προσεῖσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον
 μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
 τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
 minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
 que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
 multa commemorabat: multitudinem prosequen-
 tium, contumelias, eos qui servis impositi ge-
 stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
 xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, et in balneis valde familiare.
 Praeentes enim quosdam ex servis clamare
 oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
 si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
 diendum sit, atque commonefacere eos, (id
 quod

τὸ καίνότατον, ὅτι βαδίζοσι. δεκνὸν ἔν ἐπι-
 εῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλοτρίῃ δειπνῶντες μὴ
 δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτῶν ἀκύν-
 τες, ὁφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
 ται προσφυσμένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκύν-
 τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπέσας, καὶ πε-
 πηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχεισιν ἐν
 ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
 ἐπιτρεταμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἑτέρα τοιαῦτα διελ-
 θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
 ἤκουν αὐτῷ τεθιγῶς, μὴ σιωπῇσιν πεφροβημέ-
 νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῷτο δὴ τὸ τῶν
 Φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
 dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
 ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
 nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
 vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
 sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sus-
 tinerent voces audire, quae miseris hominibus
 et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
 in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
 demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
 ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
 interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
 metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui
 desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαίακων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ τλιγῶν κατεϊλημένος, τῷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρώομην, τῷτο δὲ Φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἑδάκρυον ἀπορρώμενος. ἃ γὰρ ἐξεπιπολῆς, ἃ δ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βραθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσώχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖκναι μὲ ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λέγων, ὧδε περὶ τέτων ὑπέληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio terigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scitē enim admodum librata oratio; ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυᾶς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαιτῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔμην πάν-
 τες εὐσοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφά-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτρίβαντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφίσσιν· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι-
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν, οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδεύσαντα καχηγυῖαν μό-
 νον

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 nerno nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus patet: ἔ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλῃ,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox.
 Lucianus, ἐν μέσῃ τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio: Hemst.

ιον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας εὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλαῖς ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐκ ἐργάζεται πληγὴν· ἔ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾷ ἐμβολῇς ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τέτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφῆδρα μαλακὸς, εἰ μὴ σεῖρότερος τῶ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τὴνικαῦτα χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore neruo emittuntur, ad scopum vsque non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tin-

cta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δητικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷτο
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῷ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

Ita sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, vt Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dulci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsum, eous-
 que penetrans vt inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4 ambit:

40. Ὀπῶ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium. vertere,
 quam, vt ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῷτό τοι καὶ ἡδονται καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκόντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἥσυ-
χῇ ἔρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἔπῃσι δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λεγεῖν,

Βάλλ' ἔτω, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.
Ὡσπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῷ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῷ πάθει, ἔτω δὲ καὶ φιλοσόφῳ
ἀκόντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homerici-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriaur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A.M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὧ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθει^{τε} με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κο-
 πορευόμενος. ὥς καὶ μεταξὺ σὺ λέγοντος ἔπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσάμεναι, ἀχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθαι γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἢ αὐ-
 τοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρως
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·

συμμε-

38. A.M. Quam graua et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo com-
 mouebar, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibús ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripi, sed
 et si quos alios ipsi in ea insania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti

G 5

solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatio duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraeos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθεῖ-
 ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃς ἅμα τῷ δήγματι, καὶ παυγοῦνται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἔτι καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινὰ τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρῃ Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morbo etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διεθῆκεν, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, baud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. *Hemst.*

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιδώνος ἐβδόμῃ ἰσαμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδικάμην ὑπὸ τετραῖ τῶ ταῦ, καταχρωμένα τοῖς ἰμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῶτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλάκις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέροις εἶδосιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauitur tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
ut non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem
ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
vistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie καταίρει, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς.] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπερχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεί τι μείζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγε δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γραμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope-modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inseruiam.

3. Est

3. Ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ] Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuuetur, satis opportunam censeo: ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ. Primum φόβος consonis attribuitur, quem admodum vocalibus Φωνή. literarum diuisionis primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ φόβος. Φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα Φωνήεντα, φόβος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione φόβος pertinet ad Σ. *Plat. Theaet.* p. 147. E. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, φόβος τις μόνον, οἷον συριττάσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἰσῶ, ἐν τῷ ἰσῶ εἶναι venusto Graecorum vsu, pro ἰσὸν εἶναι, *parsi loco esse et condicione.* Solent autem ἐν ἰσῶ εἶναι τι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ φόβῳ.

nisi

Δίκαιον ἔν' ἔχ' ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς ἔδεν καθόλου τι γράφεται, ἔχ' ὁρῶ τῖνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut liber unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινι ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Κεῖσθαι etiam rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

IVDICIVM VOCALIVM 111

τοσῶτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παραινεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῷ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κίσσησεως, καὶ κεφαλαλγίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῷ, disceptans de voce κίσσησις et κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-

4. Καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praeiudicari*. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, et aduersario causa prodatur. *Hemst.*

πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλλον· ἐπέ-
 παυτο δ' αὖ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγισ, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' αὖν ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἔκα-
 στον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέτας δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλῆς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι
 προσάπτει τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐκ τῆς τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφεῖον et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γισ illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quievisset, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est tenim pul-
 chrum unamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est; finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ὡς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικάσαι, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφῶνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκασθῆναι δεῖται. παστῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνιαι τῶν πάντων, οἷς ἔδὲ φωνὴ πρόσσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἂν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ἐνομίασαι ῥήμυτι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valeatis. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quod nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τό, τε ἄλφα, καὶ
τὸ γ, ἔκ ἀν ἡκίσθη μέγιστον, τῆτο ἔν ἐτόλμησεν
ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνο-
μάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῶων,
ἐκδιῶξαι δὲ ἐμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων,
ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπὸν πλεονεξίαν. ὅθεν
δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ἴωρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐς πολ-
λίχινον ἔκ ἀηδὲς, ἔποικον, ὥς ἐπέχει λόγος,

Ἄθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et
ὕψιλον, (eius misertae) conuenissent, ne audi-
retur quidem, hoc inquam ταῦτὸ mihi maiorem
vim, quam vllae vnquam literae, inferre au-
sum est. Nam nominibus et verbis patriis me
extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunc-
tionibus et praepositionibus expellere tentat; ad-
eo vt istam immanem audiratem ferre vlterius
nequeam. Verum iam tempus est dicere, vn-
de et a quibus iniitiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidu-
lum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur,
Athe-

5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex ve-
terum aliquo exemplum quod talem vsum
τῶν καθήκων probet, et desistam huic scri-
pturae litem mouere. Interea corrigo mu-
tatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρα-
θῆναι. Quae vltimatissima est loquendi for-
mula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ
κωμωδιῶν τινὶ ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο,
Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῶ ταῦ
τῶτε πλεονεξίαν ἐφώρεσα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
σερῶν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
ᾧμην συντεθεραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τή-
μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄγχος, καὶ οὐ
πάνυ τι ἐδακνύμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
simachum nomine, genere, quantum appare-
bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
tem ego huius ταῦ audivitatem deprehendi.
Quod dum paucis aggredereetur dicere τεττα-
ράκοντα, prius me meis cognatis, existima-
bam eam esse consuetudinem literarum, quae
vna essent educatae. Praeterea cum τημερον
et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mor-
debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀρξάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἶτα ἀπερυθρίασαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν,
καὶ μετρίως ἐπὶ τῶν ἀγανακτῶ, καὶ πίμπρα-
μαι, δεδιδῶς μὴ τῷ χρένῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά
τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθηπόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένων τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχελακότων μοι γραμμάτων· κίσ-
σαν μὲ, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲ Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque no-
minaret: haud leuiter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appeller. Oro autem vos per
Iouem, ut afflicti, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appollauit. Quin et Φάσσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριζάρχου· περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ἀρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίως με ἐξέ-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιᾶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκείλεικέ μοι τὴν Θάλασσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι κηταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀπεσπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Therttaliā di-
ci? Toto insuper (Θαλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sum iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim vnquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam
H 3 Σμύρ-

Συύρναν· μήτε τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχον-
τι Θηκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
με ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
ποτέ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
τριῆτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῆτο σκοπῶμεν ὥς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ εἰδὲ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα
ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κἄλει τὰ ἀδικη-
θέντα γραμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Συύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξυ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
faciem percussit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violen-
tum aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Audiris, Vocales iudi-
ces,

σαι, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφελετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξίᾱν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρόντος 6), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐσβεῖσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τῶν ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον ταῖς ταῦ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis
 magna erit tam scelesto Tau?

H 4

II. Ve-

6. Κρόντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρόντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρόντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν ζοιχείων μό-
νον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώ-
πειον μεταβέβηκε, τριτονὶ τὸν τρόπον. ἔ γὰρ
ἐπιτρέπει γὰ αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς
γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὥ δικασαί· μεταξύ γάρ
με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνη-
σε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέ-
ρος ἀπῆλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν,
ὥ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μετα-
βήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις
συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δε-
σμοῖς γάρ τισι σρεβλὲν καὶ σπαράττειν αὐτῶν
τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν,
καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρσισπυσὸν τα-
λὸν

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi
elementorum genus laedit, sed iam in homi-
nes ipsos grassatur, in hunc modum. Neque
enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo
vero, Iudices: interim enim res humanae rur-
sus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:)
nam me hac quoque ex parte extrahit, ut γλῶσ-
σαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus
ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam,
hominibusque patrocinabor in iis, in quibus ad-
versus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam
vocem eorum torquere et discernere conatur.
Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν
(pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso
irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προεδρίαν
ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλημάτων δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ ἔμνονον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαί. Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τὰ τὰ
ἐπιβελείει· καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρον τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κει· ἐργῶ δὲ πῶς; κλέψιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
ται πολλάνις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχείων
γένος

irruens τὰ λὸν ipsam dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλημάτων (id est, de pal-
mitē:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον,
(id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆ-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cecidisse, atque natu-
ram suam mutasse, infidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices desunt, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί
 τὰς τυράννας ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζουσιν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωτυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἐν ἀπάντων ἐνεκα, πύσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἀξίον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μόνον ἐς τὴν τέ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων
 genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuénisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. *Hemst.*

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλούτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφεσίε, καὶ ἀστροπητᾶ, καὶ ὄρκιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπε, καὶ εἴ τι
σε

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiaades.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelengereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορκιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλία, Ξενία etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Hemst.

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιστ' ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πελυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτον τῶ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κερκηνὸς
 τῶ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος ἀσραπὴ,
 καὶ ἡ βαρύβρομιος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ κερκηνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πατάγῃ τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem replet,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbi tonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, με-
 σόληπτοι, ὑπὸ Μεσῶν κάτοχοι sunt poë-
 tae: eos facete Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, infano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hanc in modum non
 voluit intelligi Lucianus, quom Timonem
 ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ ἀσίδιμόν σε, καὶ ἐκρηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπανθῆρας ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

Θᾶττον γὰρ τῶν ἐπιπορευῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φεβηθεῖν ἂν, ἢ τὴν τῷ πάνδαμάτορος κεραινοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα 3) ἐπανατείνειν αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἶσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius meruerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis coniecta domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inqui-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et ascensi. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Ἀπαλαύειν verbum apud Graecos in utramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντι-
 βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
 πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμομεγᾶς
 ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπα-
 γε

inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus
 ille, te contempto, contra tonare ausus est,
 vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
 num facile tueretur, audax quippe et ardens
 animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
 enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
 se simpliciter et constructe. *Aristoph. AV.*
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἔλθων ἐνθαδί.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
 nonnunquam ἀπολαύειν κικόν τι, τι Φλαῦ-
 ρον. Saepius omittunt. At frequenissime
 genitiuus accedit eius, vel personae vel
 rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
 commodum nobis proficiscitur, plerum-
 que ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἶον ἀπ'
 ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
 oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
 τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque
 mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
 λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
 participem, *Plutarch. T. II. p. 837. A.*
 5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
 si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπιορκάντων ἀνέεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 sunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 cttere, πῶς γὰρ Φεβηθεῖη ἀντῶν ἐπιορκεῖν
 τις ἐπιχειρῶντων τὴν τῷ κεραυνῷ Φλόγα·
 sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἀν εἰη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequè commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 κατὰφατικόν ἐστιν, aut, κατὰφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Mirror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contectum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
nio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὧτα ἐκκλώφωσαι 7), καθάπερ οἱ παρηρηκότες.

Ἐπεὶ νέος γες ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμῆος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἔδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κερκυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδόν, καὶ

funt videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti animo, et iracundia graui, multa quotidie aduersus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant

7. Τὰ ὧτα ἐκκλώφωσαι] De Ioue, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diuersa potestate, quando quis frequenti et molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque obsurdatur. Nihil interest vtram formam vsurpes, ἐκκλώφῃν an ἐκκλώφῃν. Hemst.

8. Κοσκινηδόν] Praeceptis et abruptius illarum vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι Φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑστοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγών. ὥς τῃλικύτῃ ἐν ἀναρρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγῃς ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τοιγάρ

bant, vt cribri agitationem plane referrent: nix acruatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάσῃ σαγών. neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Hemst.

Τοιγάρτοι ἀκόλεθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πῖχαι-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεΦανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 'Ολυμπίων' καὶ ἔτος, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθρος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
 τε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῷ
 λέγειν ὅποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας 'Ολυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκνη-
 τας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γεῖτο-

νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
 sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mirro iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην ποῦται vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰ πῖχαιρα] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
Hemst.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic *Barlaei*
 cani-

νας ἐπικλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβειν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοῖνυν, ὦ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παραρώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πῶς σοι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas eriamnum
 conuasantes, vt in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γιγαντολέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit vt tantā facinora vltum eas? Quot
 I 2 orbis.

canibus οἰκέροις locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος* hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς
ᾧτως ὑπέραντλον 12) ὕβριν τᾷ βίῃ.

Ἴνα
orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
fordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus navis inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuius,
foetoremque gravem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκῆφος, ναῦς
ὑπέραντλος nempce cuius sentina, vel aqua
per satiscientes rimas illabente, vel tumidis
fluctibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exhauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne mersa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatae potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni ὑπέραντλος ὕβρις τᾷ βίῃ* tanta est hu-
manae vitae tamque grauis proteruia, at-
que iniustitia, quae cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secun-
dumque aliquod diluvium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἱκανοί; *Hemist.*

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἰσάσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίχες ἐκ
 πενεσάτων ἀποΦήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιμαρῆσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόαν εἰς εὐεργεσίαν
 τῶν Φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, ἐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέπῃσι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι
 ἀνηρητημένοι. ἀλλ' ἦν περ καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαιῷ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5. De me enim vt dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omisiss, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, vt verius dicam, postquam
 aceruatim, vt in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, vt ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα,
καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
τιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διΦθέραν 13),
ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἐβολῶν τεσσά-
ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσΦιλοσο-
φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ
κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod oc-
cursu infauftum, atque auerſandum, me, in-
quam, qui non ita pridem σωτῆρ ἰπῑς et εὐερ-
γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
remotum et desertum agium concessi; et suspen-
so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
solicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
videor

13. Ἐναψάμενος διΦθέραν] Est διΦθέρα,
ἰμάτιον γεωργικόν, σερπὸν, πρὸς ὀμβρῶν
μάλις ὑποφυγὴν ἰκανόν, vt recte Scho-
lion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C.*
Hemst.

14. ΠροσΦιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
mon, procul ab omni hominum, quos pes-
sime odi, consortio cum solitudine atque
ἰστο ligone philosophor, et rationes meas
deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ανιαρότερον γὰρ τῷτό
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρόνῃ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαθὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κερκοίμηναι,) καὶ
 ἀναρρίπιδας 15) τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλῃν ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρῶδες καὶ νεα-

νικᾷ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπιδας] Non putem cum Barlaeo
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo Tan. Faber pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro Luciano
 §. 19. vbi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatus, quam haec
 fulminum Iouialium officina. Hemst.

νικᾷ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σῶ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΤΣ. Τίς ἄτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκρα-
γὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον ἐν τῇ
ὑπερείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σνάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λά-
λος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦκε φιλόσοφος
ἐστιν· εἰ γὰρ ἂν 17) ἄτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διεξήει κατ' ἡμῶν. ΕΡ. τί Φῆς ὦ πάτερ;
ἄγνωεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέα; ἄτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐξιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
όλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetri, for-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incurvus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tunc ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente diues; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] εἰ γὰρ ἂν τότε, εἰ γὰρ ἂν
πᾶς, ceteroquin, alioqui non. Hemst.

18. Κατ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ἄλλας ἑκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εὐορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλέστιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σῆτοι Φίλοι, τί παθὼν ἔν τοιᾷτός ἐστιν; ἀνχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρε-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

tas hecatombas maſtabat; apud quem ſplendide
 ſolebamus agere Diaſia. IVP. Heu! quae iſt-
 haec rerum conuerſio? illene pridem honeſtus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 ſeriarum deuenit, ſqualidus, infelix, et foſſor
 mercede conductus, vti ex ligone conii cere eſt,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa

I 5

in

daicus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιῶν ita conſtructum appareat: vſitatus
 κατ' ἰερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 ſam κατὰ βοός, κατ' ἑκατόμβης εὐχασθαι.
 Quemadmodum autem κατ' ἰερῶν τελείων,
 ſic perinde ſolent ἐφ' ἰερῶν τελείων, ἐπὶ
 τομίων ὁμόσαι. vtramque ſtructuræ for-
 mam ad ἐσιῶν traduxit *Lucianus*, hæud ſa-
 tis ſcio, an præter vſum veterum. *Hemſt.*

δομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρίσία περὶ τὰς Φίλκας· ὃς ἔσυνίσι κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλκας εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταίρους ὥετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in admittendis amicis; qui non animaduerteret coruis se et lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse et sodales aliqua in se beneuolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis ossibus, et circumrosis, ac medulla, si qua supererat, probe et diligenter exsucta, aridum illum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nudati spoliatiq̃ue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *sugendo exinanire*: Feris sanguinem medullatq̃ue exsugentibus tribuitur. Αὖτον saepius a *Luciano* dici *exhaustum bonis et euolutum* monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph. v. 853. venuste subditur τὰς εἴζας ὑποτετρημένον. *Hemst.*

ᾠχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερζῖντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διΦθερείας, ὡς ὀρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθᾷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ἔτι οἱ πλατῆντες παρ' αὐτᾷ, μά-
 λα ὑπερσπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adaetus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. Hemst.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδδ' ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάνκει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς κατάρτοις κό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῆς τῶν ἐπισηκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῆς παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδδ' ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus districtus fui, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάνκει] Tristissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανανκταῖ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐΦιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον εἰς
ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα εἰς τὴν
Φιλοσοφίαν, καὶ λόγων ἐριδες ἐπεπόλασαν αὐ-
τοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κε-
κραγόντων, εἰς τῶν εὐχῶν. ὥς τε
ἢ ἐπιβυσσάμενον χερὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπι-
τριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώ-
ματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων.
διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη
πρὸς ἡμῶν, εἰ Φαῦλον ὄντα.

Ὅμως δὲ τὸν Πλάτωνα, ὃν Ἑρμῆς, παραλα-
βὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω
δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ,
καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam
oculos non conieci; maxime postquam Philoso-
phia, et verbosae illae concertationes inter eos
exortae sunt. Cum enim inter sese digladien-
tur, perpetuoque vociferentur, non est ut quis-
quam nostrum preces et vota hominum possit
exaudire; quare vel obstructis auribus otiose se-
dendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
Virtutem nescio quam, et Incorporea, et me-
ras nugas magna voce connectentibus. Hanc
ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sa-
ne neutiquam contemnendus, a nobis usque
adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum
Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysstine.
adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus;
maneant-

καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἔτιω ῥαδίως, καὶν ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς
 οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαρισίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐ-
 θις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσεσιν, ἐπειδὰν
 τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεχγμέναι γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ ἀπεσομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
 σται, ἐπότε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην
 ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἐπειθε τοὺς
 ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκείναι μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτῷ
 τὴν χειρὰ 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
 τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam ci-
 to ex eius aedibus concedant, licet eos Timon,
 qua bonitate est, denuo emittat: de assentato-
 ribus autem, qui se adeo immemores beneficio-
 rum praebeant, post video: eos plectere certum
 est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
 duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum
 illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophi-
 stam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos
 Deos in rerum natura non existere; et ab eo aber-
 ranti frustrato ictu: protenta namque manu
 tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
 Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτῷ τὴν χειρὰ] Est in ea lo-
 quendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χειρὰ,
 prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 Φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρῃ. πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτῃ
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλατύντα τὸν Τί-
 μωνα ὀρώσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεντραγένας, καὶ ὀχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογούσι
 μόνοις;

Castorum aedem cum praeter spem delatum ef-
 fet, eam exussit; ipsam autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quanquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam assert vtilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus vtile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκήροις ἀναξί-
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακσίῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακσίον vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in asty. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκήρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσι-
 μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐκ πενεσά-
 τῃ καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
 σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία·
 εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπισκευφώς, ἔτι ἂν ἔ-
 σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
 ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
 διατί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
 λεύσαντος;

ΠΛ. "Οτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξε-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
 πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἔχῃ
 διμεράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
 τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες.
 αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
 hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
 factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
 et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
 vem ad sese aduertit denique: fin vero tacitus
 incurusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
 deret. PLVT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
 ibo. IVP. Quid ita autem, optime Plute, me
 praesertim iubente?

12. PLVT. Quia per Iouem in me iniurius
 erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens,
 qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
 tum non furca expellebat, aut vt eos facere vider-
 emus, qui ignem manibus haerentem excutiant.

Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ
 ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνας, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔστοι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἔν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίνελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

Z E T Σ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sum et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti vivant; qui decem
 talentorum munera sic neglectum abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut infidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν αλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΤΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγήκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὁσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡ Φίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τῆναντίον ἡγανάνκεις κατὰ τῶν πλεσίων, κατακειλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μὴδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεα πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepondere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impresso, vt ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propterea pallidus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
 σπακῶς τὰς δακτύλους 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 κχιρῆ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ἔλως, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέρδεινον ἐδύκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθευνέ-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήρεσι παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τέκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
 Ἀτο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabar te quandoque au-
 fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
 in terreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, Focnore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλους] Probo I. E.
Grouonii συλλογισμῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita
 plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
 cat, ex consuetudine supputandi vix vn-
 quam intermissa digitos obriguisset. sole-
 bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
 riis numeros et rationes ducere: hae sunt
 τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108.
 Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλους, qui
 digitis sedet constrictis, ut numerorum
 formas effingendo colligat rationes, suas at-
 que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες, αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορούσας,
 εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπεσαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praecceptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio facilitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii, instar sit) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem sceleratissimum aliquem
 servu.

οἰκῆτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης 26) ὑπαισιῶν
λαθραίως ἐμπαροινῆσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἁ-
δικον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιασθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπιμαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τάληθ' ἐξετάζοις,
ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάντα τῆτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν δοκοίη τῷ

τε

seruulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem eltychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-

K 3

bet:

26. Παιδότης] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδοτρίψ in familia seruulus, qui
cūram habet puerorum, in eoque mune-
re operam cōterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλεισον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ τιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελεσμένας, ἔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριζὰς, ἔδεν ἀδικεῖντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· ἔκ εἶδόντας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπέχσιν ἄλλῳ τιγὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἐν ἐκείνης, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τὰς ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἀριζὺν ἔσι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπην, μήτε προση-
σομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot offiis in te-
nebris detinerent, dantes operam, ut me cras-
siores redderent et pinguiorem, atque corpu-
lentiorem aequo, neque ipsi me attingentes,
neque in lucem producentes, ut ne a quoquam
viderer, prorsus desipere, et in me contume-
liosus esse rebar, qui nil peccantem compu-
trescere iuberent tot vinculis impeditum, ne-
scientes interim post paulo se e vita decessuros,
neque fortunatorum cuiuspiam relicturos:

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem,
neque eos rursus, qui me libentius contrectant
et infamunt, sed potius eos, qui, quod ad-
prime in vita utile est, moderationem adhi-
beant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

σομένῃς τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποὶ τοπαράπαν, ἀφίσις καὶ βαδίζειν ἔνθα αὖ
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζρο-
πεύων, καὶ πάνταξ ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιᾶτος ἐρᾶν δόξειεν αὖ; ἔ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης αὖ, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παίδων
γενεσίῳ

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iouem vide, quaeso, Iupiter; si quis
legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in
ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi
custodiat, neque villo zelotypiae sensu mouea-
tur, noctu et interdum qua visum est vagari per-
mittens, et cum obuiis quibusque aetatulam
suam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
so, talis vir vxorem amare videatur? Hand
istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit
amor, re saepe numero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arno ut venereo laetus liberos ferat*, flo-

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.
'Επ'

γνησίῳ, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκῆμαίης καὶ καλῆς παρθένῃ, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σείραν κατακλείσας παρθελεύοι 28), καὶ ταῦτα ἐρᾶν Φάσκειν, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκνίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
 ἐσθ'.

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem fuscipiens, eius tamen amore flagrare se dicicans, idque indicans vultus colore, macrescente in dies et horas corpore, concavis et introrsum recedentibus oculis; añnon
 eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παίδ. γν.] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. *Isidor. Pelus. III, 243.* παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθελεύοι.] Vid. *Budaei C. L. G. p. 691.* vbi ex hoc loco docet παρθελεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας; nam castae virgines, et honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατακλείσοι et θαλαμειόμεναι. *Hemst.*

ἐσθ' ὅπως ὁ τοιῦτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 αὖν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, ἡ καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέραιον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμο-
 φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῆ βίᾳ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλημέ-
 νος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ ζηγματίας δραπε-
 τὴς πεπεδημένος.

ZETΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu si-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatiunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhaustiant: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 vtrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit λησεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Vitringa.

περὶ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγρευσι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἄρπυιῶν ἀφαιρέμενοι,
ἀλλ' ἀπιδι ἤδη σωφρονεσέσω παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκείνος γὰρ πῶτα
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνῃς τετρυπημένῃ, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναι με, κατὰ σπαδὴν ἐξαντλῶν,
Φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ σέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθήσομαι· τῷ
ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
rior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέοντος· ἄτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκὲν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷ το, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς
ἤδη γε τεθηγμέναι αὐτὰ δεσόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑποσκάβεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἶ

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
fi semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem vna cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditare. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰὲ τᾷτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τᾷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τᾷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἔπεσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥς πρίσθαι
 βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihi non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittur, repente tardior paulo fiso et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδὲ καὶ ἓνος ὑπῆρξε
πρώποτε. καὶ ὁμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντας
οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλατῆσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
ἔχι τοῖς ἐμαυτῇ ποσὶ βαδίζω τότε. ἔδὲ ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἅτε
πλατοδότης, καὶ μεγάλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
δηλοῖ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τρίνυν με-
τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον. ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημνήμενοι
ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem unquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. PLVT. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, ut pote qui πλατοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendidorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad aliud migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροὶ, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀφ-
νῇ σκεπτόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obsequantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detrito linteo obiectis geni-
bus, dum circa ipsum decernant feles; eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖ-
σθαι; malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando divi-
tis iam emortui corpore gravem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὀφνῇ et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hemst.*
32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniu-
gi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένεσι. *Hemst.*

νασι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' οὐ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θεεὶ φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίαι, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem ut hirundinem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est sigillum, et lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac nouus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exoletus, ei perdespendum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἡ Τιβία, Μεγακλῆς, ἡ Μεγάβυζος, ἡ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας
ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν,
ἀληθῆς ἄγωντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχᾶ τῆς σαγῆνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλαρ καταπιών.

Ὁ δέ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόναλος
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolore non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo lagenae reces-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciū trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μυλῶνος. Ἀνάκτορον quorumuis
Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζείε τις,
 ὄρθιον ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἔκ ἐτι φορητός ἐστι
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδῶλας μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρῃς
 ἂν ἢ ἔς πορνείδιόν τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδῶς ἑαυτὸν ὁμνύου-
 σιν, ἢ μὲν εὐμῶρφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεώς, πλεσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loris increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tam dedens, deierantibus formosiorem ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. *Hemst.*

συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀναρεῖ τῷ χρόνῳ
ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιου-
κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα.
ὁπότεν δ' ἔν αὐτόπας βαδίζης, πῶς ἄτω τυ-
φλὸς ὢν εὐρίσκεῖς τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
ἐφ' ᾧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ
πλετεῖν ἀξίως; ΠΛΟΥ. εἴσι γὰρ εὐρίσκουσιν με
οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. οὐ
γὰρ Ἀρισείδην καταλιπὼν, Ἴππονίῳ καὶ Καλ-
λίου προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἐ-
δὲ ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἄλλὰ τί πράττεις κατα-
πεμφθεῖς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινο-
σῶν,

Croesis ditiozem; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? PLVT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rum ab Ioue missus quid facis? PLVT.
Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
pru-

σῶν, ἄχρισ ἀνλάθω τινὶ ἐμπεσών· ὁ δὲ, ὅστις ἂν
πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγγεῶν ἔχει, σὲ τὸν
Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκ ἔν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλουτίζειν ὅσως ἂν εἴη-
ται τῷ πλετεῖν ἀξίας; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
ὦ γὰρ θεέ, ὅσως τυφλὸν ὄντα εἰδῶς, ἐπεμπεν
ἐναζητήσοντα δυσεύρετον ἔτω χρεῖμα, καὶ προ-
πολλὰ ἐκλεισιπὲς ἐκ τῷ βίῃ· ἔπερ ἂν ὁ Λυγ-
κεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
σᾶν ἐπεχρίτων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιϊών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἢ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τᾶτα ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάττε ἐρασὰς ἔ-
 χοις, ὥς πᾶντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἴσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἢ, ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, ut, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, ut omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς κὲ εἰς βαθυκῆτα 35) πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι περ ἄδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτάς. πλὴν ἄλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης ταυτῶ, κορυβαντιῶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμνηνόμενος.

ΠΛ.

misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi et scopulo dederint, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perduto amore prosequantur.

L 3

27. PLVT.

35. Βαθυκῆτα] Editus Theognis meusque scriptus μεγακῆτα. Μεγακῆτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκῆτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumferis, planus erit vbique vocabuli istius intellectus. ego vertam, *profundissimum, vel immensae profunditatis mare.* Hemst.

ΠΛ. Οἶσι γὰρ τοιᾶτον οἶός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσε-
 ςιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλᾶτε, εἰ μὴ τυφλοὶ
 καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ.
 ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν
 κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάουσιν αὐτὰς· ἔτι
 δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην,
 προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διά-
 χρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς,
 ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμε-
 νοι ὄρᾳ τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ
 ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπο-
 γυμνώσας, ἐπέδειξε με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 αὐν

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis
 videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et
 quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-
 so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita
 est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc
 omnia innaserunt, caliginem ipsis obiciunt.
 Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis vi-
 dear, aptata mihi persona perquam amabili, in-
 aurata, gemmisque distincta, insuper varia ve-
 ste ornatus, iis me offero: illi autem, qui cre-
 dant videre se non personatam aliquam pulchri-
 tudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amo-
 re inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris
 impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si
 quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt
 sese

ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεραΐσων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἔν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλατεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον αὖ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσιντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρῶντας. ΠΛΟΥ. ἔκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τῷ μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαραεἰσέρχεται μετ' ἐμὲ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

sele, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile fit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuuant. MER. Quaenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vna mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμασά, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηπε, δορυφορέμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειν ἂν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λείθος εἶ, ὦ Πλῆττε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκράθεκτος, καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δρεπτεθεύεις ἐκ οἷδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμπάλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τῆ σώματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ
μὴ ἔχουσαν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἤ-
δη Φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε.
ΠΛΟΥΤ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θεσαυρὸν
ἐν ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τάττε γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἐνδὸν μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμὲ ἀκῶσιν βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος
ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιάν 36) ἀφίνω-
μας.

tos habet, ita vt, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam oblitī sumus.
PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
ἔστο. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi vt adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-
L 5 venero.

36. Τὴν ἐσχατιάν] Saepe ἐσχατιαὶ singulo-
rum agri suis finibus distincti et separari,
sed

μαι. ΠΛΟΥΤ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγω-
γῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόρην τά-
χα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθεν περὶ νοσῶν. ἀλλὰ τίς
ὁ ψόφος ἔτιός ἐστι, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτοςι σκᾶπτει πλησίον ὄρει-
νόν, καὶ ὑπὲρ λίθον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ Πε-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ,
καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος
ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων,

πολύ

venero. PLVT. Recte sane, o Mercuri, quod
mihi caeco viam praeis; sin me deferas, fortas-
se in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem ober-
rans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si fer-
rum ad saxum alhidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum
ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Pauper-
tas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia;
et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud
agmen, quod secum sub signis habere solet Fames;
multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque de-
mi fines, positi, vel mari montibusque
proximi. Nonnunquam vero quia ultimos
agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ signi-
ficent, dubitari non potest. Quamobrem
merito *Lucianus* Timoni, vt longius ab ho-
minum, quos odio capitali prosequeretur,
occursu ingrato abesset, ἐσχατιαὶν colen-
dam commisit. *Hemst.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
τί ἐν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; εἰ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δρᾶσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικέτης στρατοπέδου περιεσχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῷτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τατονὶ τὸν Τίμωννα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλουῦ-
τος ἐπὶ Τίμωννα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισὶ
παρὰδῆσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπέδειξα; ἔτιωσ ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. P L V T. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocyssime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. M E R.
Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. P A V P. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? M E R. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. P A V P. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pess-
ime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantiuis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est; in
qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθαι με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
 ἐν αὐτῷ ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρει
 καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαϊ, μαλ-
 θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας,
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγεννημένον 38);
 ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem vnum mihi habebam,
 eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
 tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 vum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
 nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
 lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. F A V P.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
 δειον, Latini *opportunum* et *opportunum* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἤδη γεγεννημένον] His diuitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius usus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse prouerbiū formulam Lu-
 cianus indicat Pseudol. §. 18. ἀχρι δὴ σὲ
 τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέσωσε. Antiphras. L Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριετής, ἀλίοιο βίᾳ ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad ultimam senectutem
 contrinerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R. Bentley. ad Callimach.
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἥ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρῶμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἄσιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρτατοι; ἢ τί βεβλόμενοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιᾶροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
μάλα

33. P A V P. Abeo igitur. Vosque adeo Labor; Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihi ne ut molesti sitis, homini mercede conducti? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortaliū sitis: iam enim vos et glebis,
et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλλης· ἔγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτος δὲ, ὁ Πλάτων. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥς ἐγαθῇ τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀποσᾶς τῶν πόνων. ΤΙ καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τατοῖ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρέψεν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών.

ΕΡ.

et faxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum vale re iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prae dicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLVT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo infamire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῶν δεομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἢ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν, ἀπνθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid infcite facias, Timon; quin potius agreste isthuc et asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo diues fias, et Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cerera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de vno homine, aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Hemst.

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κῆρα τε,
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦνμισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον
δὲ μηδαμῶς, ἔτως ἐπιμελεμένων σκετῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ
πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τέτονι δὲ τὸν
Πλῆτον ἐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέ-
57,

*Haecne Ioui referam tam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. ΤΙΜ. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Istunc vero Plurum haudqua-
quam admittam. ΜΕΡ. Quamobrem? ΤΙΜ.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblatum honeste recuset: §. 37. & δε-
μία σοι χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
phrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, κόλαζι τε παραδῶς, καὶ ἐπιβέλης ἐπαγα-
γών, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἰδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἕτως ἀπίστως καὶ προδο-
τικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις μὲ τοῖς
ἀνδρικωτάτοις κατηγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλῶσα, τάτε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῶν ἐμὴ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῶ βίῃ, καὶ δεῖξασα
ὅστις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ἐν ἕτε κόλαξ θω-
πεύων, ἕτε συκοφάντης φοβῶν, ἃ δῆμος πα-
ροξυνθεῖς,

assentatoribus me prodens, mihi insidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deferens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebeuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palrans, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ροξονθείς, ἐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας, εὐ-
 τύραννος ἐπιβλεύσας ἀφάλεσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐρῶ μένος τοιγαρῶν ὑπὸ τῶν πόνων, τετονὶ
 τὸν ἀγρόν Φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἐδὲν ὄρων
 τῶν ἐν ἄξει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
 ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλης. ὥς· παλίνδρομος
 ἀπιδι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ
 Διί. ἐμοὶ δὲ τέτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
 πους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) ΕΡ. μηδα-
 μῶς;

non quilibet in concione suffragium ferens, non
 denique tyrannus infidias struens.

37. Audivo itaque per laborem robore, agrum
 hunc industrie colens, nihil videns malorum
 eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficien-
 tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
 hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
 curi, Plutem ad Iovem abducens: mihi autem
 sat erit, si omnes omnino homines eu-
 lare coegerit. M. E. R. Caue isthuc dicas,
 o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
 pretes ad Iovem haec pertinere sibi per-
 suaferunt. Id quidem non plane repudian-
 dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
 ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
 hac in solitudine averfus a conspectu malo-
 rum, quae nostra fert aetas, paupertate
 mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
 vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
 cum

μῶς, ὦ γὰρ· ἔγὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλῆτον παράλαβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥΤ. βέλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 cte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconfulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutū recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

M 2

ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit fa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum, istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutū reci-
 pe. Homf.

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τετονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σῶ κατηγορηθέντα· ὁμῶς δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ἔς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δὲ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπένδατος· εἰ δὲ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονδας, ἀνατίος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαί τετο ὑπὸ σῶ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, .omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύσας μοι· καὶ τότε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τῆναν-
τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
ἀπελαθεὶς ὑπὸ σῶ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωσθεὶς
τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
ταύτην τὴν διΦθέραν ἢ τιμίωτάτη σοι Πενία
περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἄτοσί, πῶς
ἰκέτευον τὸν Δία μηκέτ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω
δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ἄρῃς, ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε-
γνηται; ὥς θάρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
σύ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ διμέλλῃ· ὑπανέσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί

omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus sim, et capite protusus foras;
quanto te verius proditiōnis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenionem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruisses.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram sodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

σπαντί σοι. ΤΙ. πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις
 πλατητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ἐπὶ οὐρανῷ
 οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον
 λήψομαι ἐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἂν οἷσόν ἐσιν, ὅπως σὶ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro discendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiam si isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι.] Sensus est, nisi fallor, talis.

*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque impetibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vnguem
 factum denuo divitiis obrui, ut adulatores isti
 invidia rumpantur. ὑπόσηθι repetitum iun-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῷ-
 το. Hemst.*

κόλακες ἐκείνοι διαρρέαγῶσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθόνῳ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην εἰς τὸν ἄρχοντα ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τευμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτὲς περὶ μένεις· ἀναπέμψω γὰρ σοὶ τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σὲ Φημι Θεσαυρὸν χρυσῶ, ὑπάκχσον Τίμῳ τι ταῦτά, καὶ πάρα σchein σεκυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησομαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem ut invidia dirumpantur assentatores. Ego autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo. PLVT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conuincere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαρρέαγῶσι] Saepe indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt. πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῆς βάθους. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κἀμης ἐκ τῆ βάθρας τὸν Θεσαυρὸν εἰς τὰ μΦανὲς προκαλεσμένη. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδαῖ, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ἕναρ ταῦτά ἐστι; δέδωκα γὰρ μὴ ἀνδρακάς εὖρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερφυόν, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior has, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praeses, unde mihi tantum auri? hocce somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam gratissimum.

Aurum,

σαμαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt Suidas, Ὑποσῆτω ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκρήσομαι. Verum quoniam et Codd. quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione Fabri conjectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Hemst.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαι γέ καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασὴν διὰ τῆς τέγχεος καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὦγε ἔδε βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίνελλα, καὶ Φιλτάτη διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suave munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
fane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Panī
consecrasse. Atego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον εικοδομησάμενος ὑπὲρ τῶ θησαυροῦ, μόνω ἐμοὶ ἰκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τὰ Φον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἑλέε βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατὰ λυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαίτια καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβηλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μῖασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα, καὶ

niam, turremque asseruando auro exstruam, quae me vnum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, vt opinor, faciam. Ceterum quoad viam, haec sancita sunt, et lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere; amicus autem vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subuenire, legis transgressio habeatur, et morum subuersio: mihi autem vita sit solitaria itidem vt lupis; et vnus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τερίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλετεῖτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπὸ πηλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὖω-
χέισθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκτεῖων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι 46)
δεδο-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discrimi-
nis eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon dives esto, ceterosque despicietur;
molliter secum vivat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Ἀπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ ζέφνον ἐπενεγχεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἦδισον. τὰ τρόπα δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπάνθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύουσι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύουσι. καὶ ἦν τινα τὰ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque vt extinguiam obsecrantem, picis atque olei iniectione extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione vltimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. *Bor.*

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὡθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖ· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἄλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποιοσάμην ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλη-
τῶ.

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput tradatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttenfis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter obseruemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facerum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς·
καίτοι τί τῆτο; Φεῦ τῆ τάχες. πανταχό-
θεν συνθέεσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἐκ
οἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τῆ χρυσίᾳ. πότερυν
ἐν ἐπὶ τὸν πάγον τῆτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
τὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
νος 48), ἢ τόγε τὸςτῆτον παρανομῆσομεν 49),
εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεον ἀνιῶν-
το πικρῶμένοι· τῆτο οἶμα καὶ ἄμεινεν, ὥς
δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit.
Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi
haec properatio quaerit? vndique pulvere re-
sperfi atque exanimati concurrunt; nescio certe
vnde iplis aurum suboluerit. Vtram igitur in
hunc collem euadens, lapidibus ex superiori lo-
ca missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus
legem modo latam faciemus, eos vt semel allo-
quamur, quo videlicet in congressu contempti,
vrantur impensius. Exit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque
opportuno lapidibus e longinquo impetens.
Hemst.

49. Παρανομῆσομεν] Παρανομεῖν, quia omne
cum hominibus commercium velut lege la-
ta sibi Timon interdixerat: saepius autem
illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordi-
nem consuetum et vitae institutum faciunt.
Hemst.

δεσχόμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἄτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ
κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας
τὸν βρόχον, πίψας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις
ἐμνημεύς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰ-
μώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ἐκ ἀμελήσῃσι
Τίμωνος ἀγαθὲς ἀνδρὲς οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
εὐμορφότατε, καὶ ἥδις, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
πάντων βορῶτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπι-
τριπτότατε.

ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε·
ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. A-
ge, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is
est Gnathonides assentator, qui nuper mihi era-
num petenti laqueum porrexit, et tamen inte-
gra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sa-
ne quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem
virum bonum a diis non semper neglectum iri?
Salve, Timon formosissime, et suavisissime, et
potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque,
Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et
hominum nequissime. GNATH. Tu quidem
semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae?
affero enim tibi novum quoddam canticum ex

recen-

βων 50) ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ
 γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τᾶτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλᾷ σε
 τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνε τάχα προκυλή-
 σῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τᾶ χρυσίᾳ·
 δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐσι τὸ Φάρμακον.
 ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc lagonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulnere me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.
 TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] Qui nuper
 emulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαιρεῖς ἄτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἄτος ἐστὶν ὁ προσίων, ὁ ἀναΦαλιχτίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τῷ ἐκίνε, ὁπότε ἔσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὠδινότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσῶντα πρῶην εἶδε με, καὶ προσήλθον ἐπικερίας δέομενος, πληγὰς ὁ γεναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Eriam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conuersionem; qui cum olim perquam benignus fueris et comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horum veniens? is Philiaades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere; ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subueniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi insingere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. Ὁ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμων-
να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμ-
πότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάρι-
στος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαμ ξυνήθεις, καὶ ξυν-
έφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
ὅπως τὰς μιὰς τῆς τέρας κόλακας φυλάξῃ, τὰς
ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων
ἔδεν διαφέροντας. ἔτι ἐτι πισευτέα 51) τῶν
νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
κατεπείγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἤδη πλη-
σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
nem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus,
et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus sit,
a Timone ita depexus exornatusque est. At
nos, qui iam pridem eius familiares, et syne-
phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
pere videamur. Here, salue; a sceleratis istis
assentatoribus caueto, qui ad mensam tantum
praesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil dif-
criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae
res postularet, posses, in itinere, cum iam
huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤμας, ὡς πλατοίης ὑπερμεγέθητινὰ πλῆ-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθετήσω· καί-
τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἔδεν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμὲ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παρανέσειας ἄν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τῷ κρατίῃ ὑπὸ τῷ ἀχαρίῃ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέταν αὐτόν.

ΤΙ. Ἴδού τρίτος οὗτος ὃ ῥήτωρ Δημέας
πρὸς ἔρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene audita forte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta darurus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνειν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἕτος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῶ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκασο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἔφῃ γνωρίζειν
πολίτην ὄντα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένεας, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequirit; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus; Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῶ] Sicuti Latinis ab aliquo soluere,
numerare, dare, sic et Graecis παρὰ. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] Decus tui generis et prae-
sidium, cum Horatio dicas. Hemst. —

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαί σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι 56) πε-
 ριμένεσσι· πρότερον δὲ ἄκασον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεὺς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καὶ γα-
 θὸς, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς καὶ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πρᾶττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἔδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et utraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyttensis*
Ecbekratidae F. vir non tantum probitate praestans,
sed sapientia etiam praeditus; quanta baud in quo-
quam Graeci nominis reperiat, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vixit autem uno
die pugilatu, et lucta, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? D E M.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι] Areopagum intel-
 lit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίους, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρίξουσιν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσιν πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἃ δὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ ταυτῶν λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχαρίζομεν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλόντων, καὶ στρατηγῶν,
 2 μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. ΤΙΜ. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. ΔΕΜ. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes mavult, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγεγραφήναι ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησεν τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι,
 Δέδοικται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὲν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα παρα-
 τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυτὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνας σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliaeae per
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 nervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysii tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, *hi-
 nulae*, *nimbi radiati* statuārum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandoae causa: quoniam eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. *Hemst.*

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Τατὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὀνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἶμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea; qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, utrum tam graui istū accepto uxorem unquam daturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrann-

τῷτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, καὶ ἀσὸς
ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάττε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαιφόνε, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥς τε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλατεῖς, τὸν ἐπιστάδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. καὶ διώρυγται καὶ ἔτος· ὥς τε ἀπὶ θανάτου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕπερ-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκὼν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἶμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparet esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfodum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
istum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
meo.

N 5

60. Τὸν ἐπιστάδομον] Locus est Athenis in
arce, ubi aerarium. Brod.

τάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἔν δὲ μισρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενηκηῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τέτο; ἔ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος. ἔτος ἐσιν; ἔ μὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πύγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀναστροβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις.

meo. TIM. Mitte clamorem; fin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille intermis ipse internecione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et ludia.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? et certe is est. Sane exprorecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας.] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Ζεύξις ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπεὶ δὴ λησάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μά-
λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐνκν-
τιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-
γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-
νειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορῶμενος, ἐπικε-
κυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapien-
tiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute differit, et eos, qui voluptate gau-
dent, grauiter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, vbi lautus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorem calicem seruulus porrexit, (me-
racius autem libenter bibit,) quasi letheum po-
culum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuiis cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accum-
bentem cubito propellens, mentum caryca illi-
tum habens, canum more incuruus se se cibis implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λόπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
 ρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
 χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μὲν ττω-
 τῆ καταλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὅλον, ἢ
 τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος 62), μέθυσος, καὶ
 πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
 se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
 vt nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
 vt solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
 beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
 lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temu-
 lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὀφελος] De eo,
 quod in quoque genere praestantissimum
 est atque excellit, istam loquendi formu-
 lam vsurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὀφελος
ἐς τρισμυρίας, peditum strenuissimos ad tri-
giuta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
 nem receptam probas, tota placentia, vel
 porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
 nique inserviunt, delicatissimum, vel ca-
 put coenae intelligetur: sed vereor equi-
 dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
 sententia: *Querulus semper, et portiohe sua*
non contentus, vt placentam totam, aut por-
cum

πάροιθος, ἢ ἄχρῃς ὥδῃς καὶ ὀρχηστὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῇς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
 λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ
 ταῦτα. Φησὶν ἤδη ὑπὸ τῶ ἀκράτῃ πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἑμετος
 ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῶ συμποσίου τῆς αὐ-
 λητρίδος ἀμφοτέrais ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων ἕθενί τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν
 ἀνψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυ-
 ρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem,
 sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi
 sumpto in manum calice, multos sermones fun-
 ditat. Tum enim uero de sobrietate et mode-
 stia agit, idque iam vino fere depositus, et ri-
 dicule balbutiens: post haec vomit. Ad po-
 streum e triclinio a nonnullis effertur, ti-
 bicinam ambabus retinens manibus. Ceterum
 cum ficcus est, nemini homini palmam vel men-
 dacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

*cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque
 aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit
 appositum.* Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι.] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι *sermones ad vinum.* Idem λόγοι ἐπι-
 κυλικιοι *Asbenaeo* initio libri I. *ἐπικυλί-
 κιοι ἐξηγήσεις* Diog. L. IV, 42. *Hemst.*

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπισηκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅπως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαρὲν ἢ εἰς μακρὰν χρησὸς ὢν. Τί τῆτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῖγμαί, ὥσπερ οἱ τὸν πλεῖτόν σε τεθηπότες, ἀργυρεῖς, καὶ χρυσεῖς, καὶ δειπνῶν πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et vndique consummatus est, et varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἁπλοῦκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδιστον θυμόν, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφήν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρενος. ὁ δὲ τρίβων ἔτος ἥς βέλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτῷ χάρειν ἐξάλην, ὡς μὴ διαφθεῖρη σε τὸ κἀκίστον τῷτο καὶ ἐπιβελότατον κτῆμα ὁ πλεῖτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαιὸν ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖτον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque infidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideres, vir bonus, et qui philosophiae

opes

πλεῖστον ὁρᾶν δυνάμεν. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὥ γὰρ εἰ, ἀλλ' ὅσον ἐς βαβῶνας ἐπεμβαὺς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμᾶ ὁρῶντος μόνον.

Εἰ δὲ μὴ τῷτο βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὥ μὲν, πέντε δραχμας, ὥ δὲ, μναῖν, ὥ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆς χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχοις, εἰ δὲ ὅλως δύο μεδίμνας χωρεῦσαν

Αἰγινή-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem proi-cito, me uno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, neque tibi vel obolum relinquo, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semita-lentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-hi reddas, quae duos Aegineticos modios non

prorsus

Λιγνητικῆς. ἐλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῆντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν Φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γέν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, Φέρεσοι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ δικῇ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῷ κατάρτα ἐν ἐλευθέρῳ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύ-
 κλεις; μὴν παρακέρεσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ζυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥς
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Isti huc recte, o Thrasycles; sed ante tibi cā-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
 bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτρην ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκηλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλας πεπονηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστας λίθους ξυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίγης
 ὑμεῖς, ἔδδ' ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιά-
 λων καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἠδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ.
 θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὅστις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ρὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκά ποτε ἦσαν Αἰόλα τῷ Ἑλλήνος θυ-
 γατέρα, κρηίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήϋνα τὸν Τραχίνιον,
 τὸν Ἑωσφόρον τῷ Ἄζερος, καλῶ πατέρες καλὸν
 υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινος δαιμο-
 νίαν βούλησιν, εἰς ὀρνίθου τρόπον περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητῶσαν ἐκείνον· ἐπειδὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon,
 auis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenitum, pulcri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 d'uina voluntate in auis morem circumuolita-
 re maria, quaerentem illum, quandoqui-
 dem oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυῶν τᾷτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ἔντι προσέπεσε. γοῶδη γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔμεγα· με-
 γάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τᾷττε νεοττεία καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρεσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὄρεᾶς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὁμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audieram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 nie sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρη̃ πεισθῆναι ταῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἣ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιῆτον.

ΣΩΚ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνοῶν ἔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex auibz mulieres vnquam extitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu faciliū difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 ἔσκειν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρον,
 ἐπιτόι μικρὸς πάνυ καὶ νεογινὸς ὁ τᾷ βίῃ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰθῃ,
 αἱ ἀγνοῶντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχουσιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χειμὼν; καὶ ἐνθυμηθέντι γὰρ ται δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσιμα μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκημένην ἀπασχῇ καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θυμιασὴ τις κατὰσσις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὐτῇ γε ἕως τᾷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtrique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 itit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἂν οἶει μείζον τι καὶ ἑργωδέστερον εἶναι,
 τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνῃ ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθος τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τριῖστο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλῆς
 ἄγης μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῇ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλῃ καὶ ἐσθλῇ τὴν ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἄ-
 ρανὸν πόσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, φρά-
 σαις ἂν;

ΧΑΙΡ.

vtrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue fumta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

O 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοή-
σαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔ-
δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκ᾽ ἐν δὴ θεωρεῖ-
μεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων
μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ
ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλί-
κη, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ περ-
πταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὄσῃν
ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυναμίας,
ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι,
καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτι πολυμη-
χάνων, καὶ ὅσα διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς ψυ-
χῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἴ-
πον, παιδίοις, ἔδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socra-
tes, intelligere queat, aut dicendo efferre tale
quicquam? neque enim verbis illa consequi licet.
SOCR. Nonne vero animaduertimus, hominum,
inter sese si conferantur, magnum aliquod esse
discrimen, quo alius alium superet, virium imbe-
cillitatisque? nam virorum aetas ad pueros pror-
sus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut de-
cem diebus, comparata admirabilem plane habet
differentiam roboris et infirmitatis in omnibus
propemodum per vitam actionibus, et iis, quae-
cumque manibus istis tam artificibus, et corpore et
animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, pue-
rulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκείνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσασαί τ' ἀνράδιως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πᾶ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολαθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα ἔν ἀνθρώπος ὡς εἴοικεν ἀνθρώπου τασσῆται διαφέρει, τίνομίσομεν τὸν σύμπαντα ἕκαστον πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις Φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνυμένοις; πιθανὸν ἔν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῆ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρέφωντος εἶδος, τηλικαῦτον καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῶ, καὶ τὴν φρόνησιν καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς παρὶ ἡμῶς
διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἔμοι καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιού-
τοις ἔσι, πολλὰ ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πά-
νυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις,
καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις
γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως,
ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναῖ-
κας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθους ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ
Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄ-
παν, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτε-
ρῶσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνουσα πολλῇ καὶ
καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σο-
φὴν ἀπέδειξε θεοῦ μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ὧν

intellectum pro ratione antecedere facultatum
nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihiq̄ue ac multis aliis nostri
similibus multa quidem impossibilia sunt eorum,
quæ aliis valde facillæ: nam et tibi as inflare
artis expertibus, et legere aut scribere illitera-
tis multo magis arduum est, usque eo dum sint
imperiti, quam facere mulieres ex aubus, aut
aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in
fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedi-
bus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apem
sapientem produxit, divini mellis opificem: tum
porro

ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν' ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μέγала δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν' τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ αὐτῶν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων περὶ, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδσαν πατέρες, τοιᾷτο καὶ παισίῃ

porro ex ovis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vſa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἔν' ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accuratius absolute positos agnoscamus. *Hemst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρὺν θρήνων μελῶδῃ, παραδῶ-
 σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σὺ τὸν εὐσεβῆ
 καὶ Φίλανδρον ἐρώτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
 ξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρταῖ λέγων
 τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
 παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιῶ-
 τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
 Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ρηθέντα διπλασίαν
 ἔχει τὴν παρακλήσιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
 δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔκῃν ἀσπασαμένοις τὴν
 Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆ
 Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
 tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
 rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
 ribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
 alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
 fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
 quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
 Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
 te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
 vxorum virorumque consuetudini conducatur.
 SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
 ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
 Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, ἩΦαισος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὦ ἩΦαισε, ἔτος
 ὧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα ταπεινὸν προση-
 λῶσθαι δέησει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἰ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμὰ, καὶ ἔ-
 τες ἀπασι περὶ Φανῆς εἶη κρεμνόμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρὸς γειὸν ἐσαυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανῆς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἄλλ'.

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, ficubi quae sit a
 nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά περ ὑπὲρ τῆς
Φέρωντος ἀνεξαρτήτως, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρ
ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς
ἀκροποδιτὶ περ μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαρξὸς αὐτῷ γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σταν-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἄλλ' ὑμεῖς γὰρ, ὦ Ἡφαίστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῆτ' ἔφη, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντι

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, vndiquaque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, vt summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora; Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite,

vt

ἀντὶ τῆ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῆσαντας τῆ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλθε, καὶ
τὴν σφύραν ἐρξώμενως κατάφρεε. δὸς καὶ τὴν
ἐτέρην· κατελήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς ἀπο-
κερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχους ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνης πλασικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆ-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὅς περῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν
ἐγχεί-

vt tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
derut Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, vt nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carniū
tibi

ἐγγχειρισθεῖς, ἔτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλήν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ αὖ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτως εἰπόντος· ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, παναργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἄδικήσας δεδεσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἐγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iouem autem circumuenires. obrectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησά-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὥς δεῖξαιμι ἄδικοι
 ἐγνωκότα περὶ ἐμῶ τὸν Δία· σὺ δὲ, ζωμύλος
 γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτῶ
 ὥς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεξαιρεῖσθαί με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῶ
 Καυκάσῳ, οἰκτίσον· θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ,
 καὶ ἐς ἔδεν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῶ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείη ἔχον,
 εἰς

siquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassē louem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forenti calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythiis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepar tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανηγρότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅπως μὴ ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τῷ πατρός· σέ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξων· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρες· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνδρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινὸν εἴναί. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego. V V L C. Nullam in partem; sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore; qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actione tu de furto iam dislere: Mercurius autem et hominum creationem, et carnum distributionem incusabit: ambo enim artifices et dicendi peritissimi videmini esse. V V L C. Pro me dicet

ὑπὲρ ἐμᾶ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικα-
νικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κἀμινον ἔχω ταπσλ-
λά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέρ-
γως μεμελέτηται, 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἂν
ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν
ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, ἔδὲ ἐνειδιδεῖν μοι τὸ τοιαῦ-
το, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιᾶτον,
ὦ Μαΐας παῖ, ὑφίσσασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν
τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γῆν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δει-
λόγων, καὶ ἰκνῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ
πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium oratio-
num studio longe absum, quippe circa caminum
plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac
italia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM.
Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercu-
rius vellet dicere, mihiq̃ue exprobraret tale
quicquam in arte simili versato: attamen si vel
hoc ipsum, o Maiaie fili, aggredi sustines, tem-
pus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prome-
theu, longa opus sit oratione, et instructo
quodam apparatu aduersus ea, quae tu per-
P 2 petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελε-
τᾶν, etiam tum, quando secum meditan-
tur, quae in auditorio sint pronuntiaturi.
Hemst.

πεπραγμένα· ἔχῃ δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κἀλλιστὰ ἐφύ-
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καί
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλικέτοις πάνυ Φιλανθρώπου τῷ Διὶ πεπει-
ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἑξαρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλιστᾳ
ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τῆς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficereris diuidundis carnibus, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruare, deciperesque regem: quod
homines effinxeris, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem ſuffuratus a nobis detuli-
ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
minime intelligere, in tanta criminum gra-
uitate quam clementem et benignum Iouem
fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
talem te feciſſe diuiſionem carnium, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καὶ κτελεῖν, καὶ τὸ πῦρ κελυ-
 Φεῖναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότε-
 ρα ἢ ἂν εἴποιμι. λῆρος γάρ ἄλλως τὸ τοῖστον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἰρη-
 κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
 περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
 σομαι ὡς ἂν εἴς τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
 ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκασον τὰ περὶ τῶν
 κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἔρανόν, καὶ νῦν λέγων
 ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῆ Διός, εἰ ἔτω μι-
 κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς δίδτι μικρὸν
 ὅς ἔν ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθησόμε-
 νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
 μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
 τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
 subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
 plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
 videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
 dem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te
 prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
 crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
 quidem, ita me inuet Coelus, nunc etiam ista rese-
 rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam fordi-
 di sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut,
 quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
 cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
 amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννόησαντα· καὶ ὡς μεिरα-
κίς τὸ τοιᾶντον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧ Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικὰς ἔσας, ἔ' χρεῖ, οἶμα, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξύ εὖω-
χμέμων, παιδιᾶν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτᾶ ἐν τῷ
συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἔωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφ' ἑλῆ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῶν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ
μέθῃ,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viuiales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conserues, apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festiuitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἥμισυ συμποσίῳ πρέποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσεραίαν ἔτι ὦμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰετόμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπόνεμεμένηναι τῷ Διί, τὴν δ' ὅλην ὑΦηρῆσθαι· τί ἔν' διὰ τῆτο ἔχρην, τὸ τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμῆχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σαυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, fatietasque et silentium, res tetricae et iniucundae, quaeque minime computationi conueniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Iouem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque grauem iniuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est, non minorem me partem attribuisse Ioui, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod prouerbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-

νοεῖν, καὶ αἰτὸς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκ-
κρίπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὰ κατὰ κατηγορίαν
τῷ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἔτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἔς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἐστιν ὅστις τῷ μαγεῖρι σαυρῶ ἂν τι-
μήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζῶμῳ περιελιγμήσαιτο, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάν-
τοιοι ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda leuitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se praebeant ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promtiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assa-
tarum carnium quiddam auulsum deglutierit:
sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλῃς ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κόρυφῃς ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ἄδεις παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχυρὰ μὲν καί μοι ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῆτο δὲ, ὦ
Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἐκ οἵ-
δα καὶ ὅποτερον αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἔ-
δὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν. ἄλλως ὄντας ἀνέρ-
γαςεν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque haecenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquiescent
ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῆτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ
 τινὰ καὶ μὴ τῷτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἔδεμῖα τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέττε βλάβη γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 Φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
utrum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλα (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακισμῆσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπερᾶνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίου
τι χεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βῶμοι θεῶν, ἡ
νεώς· πρόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιᾶτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ
γάρ τι προβλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, filuis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνεόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τῷ πλη-
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὦμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναίαν παρακαλέσας συνε-
 πिला-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorē dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetae dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πηλαβέσθαι μοι τῆ ἔργα. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρᾷς
 πηλίκον, εἰ ἐκ πηλῆ ζῶα πεποιήκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἔτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμέων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῆτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτσι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δείξον τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e loro
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quaedam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς, ἔτις ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἐνέτι αὐχμηρὰν καὶ ἐκκαλῇ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἅπαντα χεῖρ δὲ βῶμας, καὶ θυσίας, καὶ ναῆς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν αἰγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τῆτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεχν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam, ac iusta me perpeſſum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem eſſe Deorum, ita maxime diſcas, ſi conſideres terram non amplius horridam et pulcritudine ſpoliatam, ſed vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus orna- te diſtinctam, mare nauigatum, inſulas habita- tas, vbique aras, ſacrificia, templa, feſtorum- que celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod ſi mihi met ſoli homines velut legitimam poſſeſſionem effin- xiſſem, priuatis vſibus ſtudere potuiſſem videri: nunc vobiſcum communicatam in medium at- tuli. Imo, quod magis eſt, Iouis, Apollinis et tua, Mercu-

ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐσι, Προμη-
θεὸς δέ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰ μαντῆ μόνῃ
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· εἰνόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τέτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετήσεν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλε τινὸς θαυμασθησόμενον,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὅ, τι ἐλάττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' ut meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
um autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἐδ' ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονῆμεν, ἔχ' ὁρῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τῷδε, ἀνεσαυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
 λεύματι.

Ἄλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύουσι, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ
 ἔχι πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔδήπερ διὰ
 τῷτο αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἑρᾶνόν, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τῷτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram compareretur. Vos vero, quem decebat
 ob follers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχεν
 πράγματα ἐπιμελεσμένως αὐτῶν. ἔκιν' διὰ γε
 τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθεσθῶ ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
 ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
 αὐτῆς. καὶ εἰ τῆτω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
 ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς ἐκ ἀτερπῆ ἔχασά τινα
 διατρίβην. τί γὰρ ἂν ἐπράττεμεν, ἐκ ἔχοντες
 ὧν προνοῶμεν; ἤρῃμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
 νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἄδεν
 ποιοῦντες.

“Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τῆτ' ἐσίν· οἱ μεμ-
 φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
 πτε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
 δε,

potest, ut dicas, necessum esse multis nos nego-
 tiis implicari, dum curamus illos: eandem igi-
 tur ob causam pastor indignetur, quod gregem
 habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
 ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
 licitudo non ingrati praebet occupationem.
 Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
 bus prospiciamus? cessaremus scilicet, hibereturque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
 taremus otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
 incusatis hominum fabricationem, et potissimum
 mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque inter-
 mittitis in terram descendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὰς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φῆσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τίνα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἄμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπισάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες εἶδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς εἴθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cycnos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis finiles: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissē, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὰς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauitur ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. Hemst.

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἔχ' ἢ τοιῶτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ' ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν ὄσοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσφύζωκατε. περὶ μὲν ἔν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκνᾶ.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονειδίζον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῷτό μοι ἀπόκριναί, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτ' καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐσίν; ἔκ' ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, σῖμαί, φύσις τὰτ' ἔκ' κτήματος ἔδεν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videretur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decrescat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένῃς τινός· Φθόνος δὲ αἰντικρὺς τὸ τοιῆτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τᾶτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεὸς γε ὄντας, ἀγαθὸς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐξάναι· ὅπῃ γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τῆτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκων· ἔδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγᾶντες, μήτε ἔφοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνήτῳ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,
ut

ὅπως ἔχοιεν κνίσσῃν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
 θυμῷ, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὅποτε
 εἰς τὸν ἄραν ἡ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη πε-
 ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γέ-
 νοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
 δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατα-
 λάμπειν αὐτός· καίτοι πῦρ ἔτός ἐστι πολὺ θει-
 ότερόν τε, καὶ πυρῶδέερον. ἢ ἀκείνον αἰτιά-
 σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἰρηκα.
 σφῷ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ κα-
 λῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχε-
 τε· καὶ γὰρ αὐτοῖς ἀπολογήσομαι.

E.P.

ut possint nidore vaporare vias, thus adolere,
 er lumbos hostiarum in aris: video sane vos
 summo opere delectari isto fumo, easque epu-
 las putare suauissimas, quando nidor in coelum
 penetrat multo fumi volumine subuectus: ad-
 verferur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
 lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
 multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
 iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi: vos autem virique,
 Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
 videatur, emendate et arguite; tumque ego
 iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἄτῳ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήχεσέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἔξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ἄτῳ δεινῶς αὐτᾷ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) καὶ προσγίνωσκας ἄτῳ κολασθόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐτίς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων δὲ Φῆς ἐπιπτύ-

20. MERC. Facile non est, Prometheus, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudierit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisset tibi ad intestina eruenda; tam grauitur ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν ἄστρον. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοσίμῃ σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχόμενον, οὐ
μέν τοι καὶ κρεανομᾶντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει καὶ συνευωχίσομαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἔκ' ἀντὶ μιγρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπὸρ-
ρήτον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλ' αὖ Φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ
τῆτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπώμεν, ὦ Ἥφαιστε,
καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίον ἂ ἀετός. ὑπόμεινε ἔν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC.
Ea, Prometheu, vtinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et vna nobiscum epulantem; sic
tamen, vt carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MERC. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nostin', o
Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praestat hoc arcanum, vt merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MERC. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine
Q 4 - forti-

καρτερώς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, δὴ
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμόμενον ὑπὸ τῷ ἐρνέκῃ.

fortiter: atque utinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

PROM. **Λ**ύσον με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ZEUS. λύσω σε Φῆς,
δὴ ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. **S**olve me, o Iupiter: nam graui-
am passus sum. IVP. Ten' ut sol-
vam, ais, cuius oportebat grauiores habentis
compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a
sexdecim vulturibus non solum detonderi he-
par,

παρι), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνδ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόρησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς ἂν πιμελῇ κηκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἔκἂν ἰκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσῶτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιζα ὀρέων ἀπολάμενον αἶτον τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημῶριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem surripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe oblecta mihi apponis, et praestantiorē partem tibi met seruas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solves, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλεόν ἔξω; ἃ γὰρ ἀγνοήσεις αὐτίς ἐνθα
ὁ Καύκασός ἐστιν, ἃ δ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τε
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἶπ' ἐπρότερον
ὄν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἣν εἶπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοιπῶν μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τουτὶ μὲν
ἔγνως. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τέτῳ; δοκεῖς γὰρ τι
ἀληθὲς εἰρεῖν. ΠΡ. μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σῆς, τὸ
σχεθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pnam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis neces-
sariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? PROM. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus,
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quod tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῆτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν τοῖατό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαίρετω τοιγαρῶν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τέτοισι λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio. PROM. Absit omen, o Iupiter: neque tamen non tale quid concubitus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἡμυχρον, ὦ Ζεῦ, σύγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἡ διότι μὴ πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, ignosce mihi: puerulus enim sum, atque adhuc insipiens. IVP. Tunc puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et iam delirantibus per contumeliam ponitur.
Ad

πρώγωνα, μηδὲ πολιάς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανἄργος
 ὦν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΤΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
 ἔτως ἐντρυφᾶς, ὥς μὴδὲν ἔστιν ὃ μὴ πεποίη-
 κᾶς με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμᾶ, δὲ ὅλως ἔδεμίαν ἤντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἔδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἳ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
 haberi vis, quom vetulus sis et vafer? CVF.
 Quid autem in te commisi vetulus, vt ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IV P. Vide,
 execranda, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, vt nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquil-
 lam: me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua mefactum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas vti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur *Noster* retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον Φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν
ὑπὸ τῷ δέεσι.

ΕΡ. Εὐμότως. ἀ γὰρ Φέρεσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσαι τὴν πρόσοψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἂν τὸν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλῶσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κεῖνον ἔφευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένοιον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδισον ποίει σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεκτιμένος βοσρύχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τάττας ἀνείλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane; neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.
IVP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, utrimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐθυθμα
βαῖνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐν
ᾧ δεξαίμην ἐπέραςος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τῷτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ' ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέσσερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τέτοις αὐτοῖς ἀΦίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτῷ] Positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τῷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τέτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. **Τ**ὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ZETΣ. ἔκ ἐτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράσιον τῷτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ZETΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βεκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τῆνομα ἐπέσκησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν. ΕΡ. τί ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ZETΣ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βεκολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. **I**nachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Vtique: nimirum Io. IVP. Non amplius puella est ea, sed iuuenca. MERC. Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? IVP. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam nouum aliquod malum machinata est aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuuenecam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere? IVP. Quum deuolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pascit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπάγεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆς πελάγους εἰς τὴν Αἰγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποίησον. καὶ τοιοῦτον ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλεόντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in vtramque partem vsurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Ifidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἔχερῃ) Φίλησόν με ἤδη, ὥπως εἰδῆς οὐκ ἔστι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque

δρυχας ὀξεῖς, ἔ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτη-
νός εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἐκ αἰτός
ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσε τῆ ποιμνίης; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνᾳ
σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΤΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρᾳς, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε αἰτός, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτόν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γάρ ὁ Πᾶν ἐκεῖνος;
εἶτα πῶς σύριγγα ἐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
λάσιος εἰ τὰ σιέλη; ΖΕΤΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. GAN. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? IVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? IVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitariusque meae seruiens, ut
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere atque
ut temporis ratio postulat. Hemist.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν
 τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἥκτας ἄνο-
 μα, ἃδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὕον-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιοῦντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρῶν κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 vbi stat dedicatus: tu autem plagarius aliquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eam, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mactavit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ovium

σρεβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνοσόμενῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατὰξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΥΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἔκῃν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΥΣ. πᾶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθὶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ΖΕΥΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuohes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiis-
 sem. GAN. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῦ-
κός, καὶ αὐτὸ δὴ τέτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
νύμηδες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
λάθῃς αὐτῶν, τῷ ποιμνίῃ, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ
δὲ, ἤδη γὰρ ἐπὶ πρᾶνιος εἶ, πολλὰ εὖ παιήσεις
ἐν τεύθει καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
καὶ ἀντὶ μὲν τυρᾷ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
ἀκέραιος ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
ὡς ἐρεσσὼ φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω,
τίς συμπαίξεταιί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλι-
κῶνται ἡμεν. ZETΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganý-
medes, ista quidem omnia valere iube, atque
obliviscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
praebebis infusum: quodque maximum, non
homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
tuum apparere faciam pulcerrimum; deni-
que beatus eris. GAN. Si ludere cupiam,
quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἑρώτα, καὶ ἀστραγά-
λης μάλα πολλές. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ
ποιμαίνειν δεήσει πάνταυθα; ΖΕΤΣ. οὐκ·
ἀλλ' οἶνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιρόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχείαι τὸ
γάλα, καὶ ἀναδέναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΤΣ.
ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἐν-
θρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' ἄρ' ἀνός
ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἡδίων, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΤΣ.
εἴσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος ἔκ ἐτι προθύ-
σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hicci-
ne etiam pastorem agere oportebit? IV.P. Mi-
nime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
ris, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id qui-
dem haud arduum: etenim satis scio, quemad-
modum deceat infundere lac, et scite porrigere
cymbium. IV.P. Ecce iterum ille lactis reminisci-
tur, et hominibus se ministraturum putat: atqui
coelum hoc est, bibimusque, vt dixi, nectar. ΓΑΝ.
Suauius ne, Iupiter, lacte? IV.P. Scies paulo
post, et eo gustato porro non desiderabis
lac.

σεις τὰ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς
 νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτῷ; ΖΕΤΣ.
 ἔκ' ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνῆρπασα, ὡς ἅμα κα-
 θεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο,
 ἀλλ' ἡδίων σοι καθεύδειν μετ' ἐμῆ; ΖΕΤΣ.
 ναί, μετὰ γε τοιέτῃ, οἷος εἰ σύ, Γανύμηδες,
 ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ἀνήσει τὸ
 κάλλος; ΖΕΤΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ
 μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν
 ὄγῃ πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διη-
 γεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρε-
 φόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος
 μεταξὺ ἐπότε καθεύδοιμι· ὥς παρα τὴν μη-
 τέρα

lac. GAN. Vbi autem cubitum ibo nocte? an
 cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapro-
 pter te subripui, vt vna dormiamus. GAN. Tu
 quippe solus non possis, sed iucundius tibi dor-
 mire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem,
 qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te iuua-
 bit forma? IVP. Habet aliquod delinimen-
 tum suauis, somnumque molliorem inducit.
 GAN. At pater sane mihi succensebat vna dor-
 mienti, atque enarrabat mane, quemadmodum
 eius interuertissem somnum volutando, calcitrando,
 et voce, interea dum dormiebam, missa: qua-
 re ad

τῆρα ἔπεμπε με κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλὰ. ὥ-
ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνῆρπασάς
με, καταθῆναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς σρε-
φόμενος. ΖΕΤΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιον
ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
σὲ καταφιλέντος. ΖΕΤΣ. εἰσόμεθα τότε τι
πρακτέον. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
κίοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν,
διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, vt
ais, subripuisti me, vt deponas iterum in ter-
ram: ceteroquin negotiū habebis vīgilando:
incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
accidet, si vīgilauero tecum: vsque enim deo-
sculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris:
ego somnum capiam vel te diffuauiente. IVP.
Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
tem abduc ipsum, Mercuri, et vbi hauserit im-
mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
straturum, postquam docueris prius, quomodo
porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. **Ε**ξ ἧ τὸ μεῖράκιον τᾶτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἑλκττόν μοι προσέχεις τὸν νῆν 7).
 ΖΕΥΣ. καὶ τᾶτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀφελὲς ἔτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὥ-
 μην ταῖς γυναῖξί μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπό-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 sueverint mecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῆν] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus vxori, vxor
 marito προσέχειν τὸν νῆν dicitur. Hemst.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκείνη μὲν εὖ ποιεῖς, ἔδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ τᾶϋρος γενόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐκεῖνα μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τετὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona, qui omnium deorum quum dominus sis, relicta me legitima vxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in terram manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege conuenisset in manus. Apud Athenienses autem maxime debebant obseruari in contrahendis nuptiis αἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait. *Hemist.*

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mauis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur. Maligne vero ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obdu-*

οινοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἡπόρεις οἰνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεσθαι ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
στος διακονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκὰν
ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῶ, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτόν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φέλημά σοι
ἡδιστὸν τῶ νέκταρος. καὶ διὰ τῶτο ἔδδ' ἐδιψῶν
πολλὰκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστο δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκεῖνῳ· καὶ πίνοντος ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἔνθα προσήρ-
μοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποθέμενος τὴν ἀγκίδα καὶ τὸν κερκυρὸν ἐκά-
θητο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praehere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enimvero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
vnde γυναῖκες ἐπείσακτοί. Hemist.

Θησο ἀσφαλιζὼν μετ' αὐτῶ, πώγωνι τηλικῶ-
τον καθειμένος. πάντα ἔν ὁρῶ ταῦτα, ὥς
μὴ οἷς λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεράκιον
ἔτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλῶν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φίληματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἦν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ
τῷ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθλυμμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ με λαιδορῶ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παιδιοῖς.
ἔτοσι

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, vt nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter biben-
dum perbasiam, et delecter utrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipſi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit vsque eo insa-
nire, vt admoueam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
vicis incesse, optima, meos amores: hic
ce

ἄτοστί γάρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβλεψα δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμὲ ἕνεκα. μέμνησο γέν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τέτον ἔμπαιρεις. ΖΕΤΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἡφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἐτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμεῖς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν ἔδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλῆσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. IVN. Vtinam et uxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IVP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum, osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ
Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην·
καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμέ-
νως ὀρέγῃ τὸ ἔκπομα· καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα,
καὶ Φιλεῖ ἥδιον τῷ νηκταρῶν.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χαλῶς, ὦ Ζεῦ, ὁ ἭΦαιστος
καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῶ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλη μεσὸς ἐστὶ, καὶ ναυτιᾶς ὀρέων αὐτῶν,
ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῶτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρε-
ψε· πάλαι δὲ ἔχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπιν-
θῆρες, ἐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπὸν σε μὴ ἔχ'ι πί-
ναι παρ' αὐτῶ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα,
σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καὶ μοῖ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα
ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραία
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes
autem demittendus iterum in Idam: mundus
enim est, et roseo digitorum nitore, et scite por-
rigit poculum, quodque te maxime vrit, oscu-
latur nectare suavius.

5. I.V.N. Nunc et claudus, o Iupiter, est
Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum cali-
cem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu
conspicito nauseas, ex quo tempore pulcrum co-
matulum istum Ida enutriuuit: dudum ista non
videbas, nec scintillae, neque caminus auerte-
bant te, quin biberes ab eo. I.V.P. Angis, Iuno,
temetipsam, nihil aliud; namque amorem in-
tendis aemulando. Quod si graueris a puero for-
moso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχρεῖται·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδεξ τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάσῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τῷτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οὐ
 μῶξεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuaviare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τῷτον ὄραξ, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινὰ τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. Ἄν-
 θρωπον εἶναι χρῆσόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 ἔ γὰρ ἂν συνῇν ἡμῖν ἀνάξιος τῷ συμποσίῃ ὢν.

ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IVP.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.

IVN.

HPA. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὕβρις γέ ὢν· ὥς τε
μηκέτι συνέσω. ZETΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρεὶ
γὰρ, οἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι. HPA. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιούτων ἐσιν
ὁ ἐτόλμησε. ZETΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἰποῖς ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρή-
σας· μῶν ἂν ἐπείρα 10) τινὰ; συνήμι γὰρ ὅποῖόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

HPA. Αὐτὴν ἐμὲ, καὶ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, vt
arbitror, me quoque certiolem fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugas.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. 'Επείρα] Πείραξ ad Venerem sollicitare, pu-
diciniam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔσενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶπότε πιῆσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιαῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφείρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρυόντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὥς μηδὲ ἀκῆσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσσω. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

ZETΣ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 eificaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῶν Ἑρᾶς γάμων; τασᾶτον ἐμεθύσθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τέτων αἴτιοι, καὶ πέρα τῷ μετρίῳ Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ πiónτες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑρᾶνια κάλλη, καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπαλαῦσαι αὐτῶν, ἑρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ ἔν ἄνθρωπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ ἔτός γε δεσπότης ἐστὶ· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II)

τῆς

3. IVF. Siccine infandus ille in memet ipsum, et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, et ultra modum amantes hominum, qui conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed et nobismet ipsis aliquando. IVN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert,

nafo;

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur. Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥινόσ, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγήται σοι· καὶ ἀλλάττη καρδίως ἐς ὃ, τι ἂν
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθεύτι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθου
 ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὃ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρᾳ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

nafo, vt aiunt, trahens: et tu fequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profecto: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. IVP. Tunc etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum, neque extrudere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. IVN. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

δια γὰρ μὴ τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΤΣ.
 ἄδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλασθέναι
 αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
 καμεινὸς ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶδος, ὑπὸ τῷ ἔρω-
 τος, παρακκατακλινόμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
 γὰρ παύσαιοι ἀνιῶμενος, οἷηθεὶς τετυχημένα
 τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραισιν
 ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΤΣ.
 ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις
 δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
 συνέσαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
 τὸ αἰσχεῖν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
 ΖΕΤΣ. οὐδὲν τῷτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ
 ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
 IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
 ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
 tum fuerit conuiuium (vigilat autem, ut credi
 par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
 sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
 quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
 pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem
 affectet. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
 enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
 si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
 turpe illud in me patrabit ob similitudinem.
 IVP. Nihil dicis: neque enim nebula
 S 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἄτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρέκταλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλληκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ πᾶ τάχα ἐρᾷν με Φήσεις αὐτῷ, οἱ δὲ πισεύσασιν, ἔκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκ᾽ ἂν, ἣν τι τοιῦτον εἶπῃ, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτῷ αἰεὶ, καὶ πόνον ἅπαυσον ἔξει, δίκην δίδ᾽ τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἔ γὰρ δεινὸν τῷτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπολλων, τὸ τῆς Μαίης
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλόν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίσε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῶσαι δύ-
ναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
να, ἔ τὴν τριάιναν ἐκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέτε γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κελεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ἐν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus, et iam patefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. ΑΡ. Illum ego dixe-
ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? ΑΡ. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαραγμοῖς; ΑΠ. εἴση, ὦ ἩΦαισε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσήλθην ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἄδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἀπελλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσσεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράγγραν εἶχ' ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν πρὶν ἐν σπαραγμοῖς τῷ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἔτως ὀξύχειρ 12) ἐσί, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμαῖα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακο-
νεισθαι

2. VVLC. Haec iste recens natus, qui vix mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC. Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspice diligenter. VVLC. Ita me Iupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC. Tamne acutis est manibus, ac si in vtero meditat'us fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquentem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
nistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobilitate promptum*. Hemst.

νεῖσθαι ἡμῶν ἐθέλει. γὰρ δὲ προκαλεσάμενος
τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, ἐκ οἷο' ὅπως
ὑφέλων 13) τῷ πόδε· εἴτα μεταξὺ ἐπαινέμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεσὸν ἔκλεψε,
προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ γαλῇ· τῷ Διὶς
δὲ γελῶντος, τὸ σιῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρυτέρως
ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί μιν
ἀν ὑφέλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πῆχαις γὰρ
ἐνάρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducens pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
Agilem quendam et alacrem puerum narras.
ΑΡ. Non hoc tantum, sed et iam musicum.
VVLC. Id qua indicio colligere potes?

4. ΑΡ. Testudinem alicubi mortuam quum in-
uenisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4.

manu-

13. [ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς
πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
ram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκειλίζειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινόμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὃ "ΗΦαιστει, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ Φθονεῖν τὸν Πάλαμ κίθαρίζειν ἀσκήντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς εἰς μέντοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιστάσεως ἄχρι τῆς ἄρας κατίσκει κλέψων τί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum clauiculis infixis, et asserculo supposito, fidesque intendens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum pe noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: et virgam quandam sibi confecit mirabili virtute

14. Κολλάβας] Κόλλαβοι sunt paxilli, vel clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur. Πήξεις vero sunt manubria. Ζυγός vero, sine ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuersum transtillum, in summa cithara, cui chordae annexebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiciebatur fidibus, sine quibus nullum illas sonum edebant. Graeculis.

ναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοίγαρ ἐν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥς βα-
 διῶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ περ ὡς Φῆς εὖ-
 ρεθεῖη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαίστος καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ,
 ὥς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μιᾷ πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαίσε· ἀλλὰ δῖελέ
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. **Q**uid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti; securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno
 ictu difficere. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μάμνηνα; πρῶσταττε δ' ἄν
τάληθές, ὅπερ θάλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
διαίρεθῇναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένῃς πειράσῃ με· ἀλλὰ χρὴ
καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ με τὸν ἐγ-
κέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
μὴ κηκὸν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς
ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναμωτὶ, ἐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυϊαν
μχιώσεται σι. ΖΕΥΣ. κατένευγε μόνον, ὦ
Ἥφαισε, θαρρύνων. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δὲ· τί γὰρ
χρὴ ποιεῖν, σὺ καλεῖοντος; τί τῆτο; κόρη ἔνο-
πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
hi caluariam: quod si morem non gefferis, non
nunc primum iratum experiere me. Sed vide
ut serias omni animi contentione, neque cun-
cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
nae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
quid conducat. V V L C. Inuitus quidem,
sed tamen seriam: quid enim aliquis faciat,
te iubente? Quid hoc? puella armata?
Magnum,

πλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπερ στρατόπεδον, ἃ κεφαλὴν ἐλελήθαις ἔχων· ἡ δὲ πηδῶ, καὶ πυρρὴ χίρζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλῃσι, καὶ ἐνθασίῳ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀνμαία γεγέννηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τῆτο ἡ κόρυς. ὦς, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν, ἰγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙΣΤ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ ἤδη

Magnam, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutrices, idque armatam: profecto castra, non caput ceterum nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IV P. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συνάρπασω αὐτήν. ΖΕΫΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἐσιν, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρον γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intelligo: Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τᾷτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιᾷτόν ἐσι. ΠΟΣ ἀλλ' ἐχρῆ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἔκ᾽ ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἐδὲ ἐπὲσήμεναιεν αὐτῷ ἡ γαστήρ δ' ἔκγονον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοιχάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τᾷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris villius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Mineruam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quænam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ.
 εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ.
 καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν
 μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ
 ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ
 Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ'
 αὐτήν· ὡς δ' ἐπέσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν
 κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη
 μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῆς πυρρῆς. ἐμὲ δὲ κελεύει
 ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομί-
 σαι ἀτελεῖς ἔτι αὐτῷ τὸ ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆς μηρὸν,
 ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν
 τρίτῳ

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una:
 illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum
 peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita pla-
 ne, tamen si fidem mereri res tibi non videatur:
 Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gra-
 vem eius aemulationem) inducit ad petendum
 a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat
 ad se: quum morigeratus accessit fulmen ha-
 bens, succensum est tectum, ipsaque Semele
 perit ab igne: tum me iubet, exsecro vtero mu-
 lieris, deferre nondum maturum ad se foetum
 septimestrem: postquam feci, percisso fe-
 meri suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc
 tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτελεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διονυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκ᾽ ἐν ἀμφότερα, τᾷ Διονύτῃ τᾷτῃ καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τᾷλλα ποιήσειν, ὅς ᾗν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. ΝΕΡΤ. Vbinam nunc infans est? ΜΕΡC. In Nysam ablatum tradi di Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. ΝΕΡΤ. Ergo vtrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. ΜΕΡC. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerpae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὁ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

ΜΕΡC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perendie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδὸν μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥς τε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὐ-
 θις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. ΗΛ. καὶνὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἤκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, καὶ τὰ μοι ἄχθεται, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωκεν; ΕΡ. ἄδὲν τοιᾶτον· ἄδ' ἐς αἰὲ τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐστίν, ἣ
 πρόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum vna esto nox longa. Quare solvuntur Horae
 iterum equos: tu restringe ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Infolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenset,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MFR C. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut vnde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciaret? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis uxore, cum qua vna est. SOL. Scilicet illam
 amans:

εἴτα ἔχ' ἰκανὴν νύξ μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολύχθλον θεόν. τῷτον ἔν ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τολοσιζο-
γείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὧ Ἑρμῇ, ἔκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκείνος πέραν τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἂν τὸν ἔρξανόν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τῇ
αὐτῇς

amans : tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam : creati enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum et multis certaminibus infi-
gnem Deum : is talis vt vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vorrat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
labat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat : sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensura

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consuetudo loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, *soli sumus et
sine arbitris*, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro *solus, seiunctus ab aliis*, etsi satis sit
vñtatum, est tamen, vbi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλα-
 γημένον ἔδεν. ἔδ' αὖ ἐκοινώνησέ ποτε ἐκείνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνευ γυναῖκα ἕνεκα χρεὶ
 ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτεσέρεας μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρεβῇ μένεσαν ἑξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλῶς ἐν σφοτερινῇ διαβίῃ.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδῶνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκείνος ἀπο-
 τελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ
 τῷ ζῳφῷ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὕπνον, ἀπαγγελῶ καί-
 κεινοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 fiunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedehunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adse-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renuntiabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὅπότε ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γε-
νη, ἰσάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαιθριον, ἅτε κύνη-
γέτην ὄντα, ἐνίστε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ἰδῆ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὃς μοι τέτων αἰ-
τιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκείνος ὑβριζῆς ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-

ἐμὲ γὰρ αὐτὰ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίσῃ ἔνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥςτε πολλάκις ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα ποιεῖν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδαλῷ· ὃ δὲ ἐκ οἷδ'
 ὅπως τοπαραυτικά δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιλέλησται ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαράμυνθτον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἐμοί

sus est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisoram
 alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timefactus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλῶς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ; τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ
αἰκόντια, ἡδὴ ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορέεοντα· ἡ δε-
ξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιειμένη· ἃ
δὲ ὑπὸ τῇ ὕπνῳ λεκυμένον, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀφο-
ρητὶ κατιῆσα, ἐπ' αἰφῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκίῳ, ὡς αὖ μὴ ἀνεγερμένος ἐκταραχθεῖν
οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῆς ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflarum reciprocas am-
brosum illum halitum. Tunc ergo sine villo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
nixa, ne expergestus subito conturbetur; rem-
nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἐρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἐρως, ὅρα οἷα παίεις, οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· δε-
 τὸν μὲν Δία πολύμυρρον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τ-
 τῶν ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καίρῳ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνει ἐνίοτα ἀναγκάζεις,
 ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμῆροτατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρῦνῃδῃ,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **O** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quæ in terrâ contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quæ in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, cum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum videtur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quæ in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπσισας παιδερα-
 σεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μείρακιον ἐκείνο ποθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῆσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 αἶτε μανικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδὴν περιπολῆσω· ἡ μὲν, ὁλοόξεσα ἐπὶ
 τῷ Ἄττει· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ, ἀνείσ· τὴν κόμην
 ἔσταρ μεμνηνὸς διὰ τῶν ὀρέων· ὁ δὲ, αὐλαῖ τῷ
 κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumatis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur; haec ululatus edens
 ob Attin; Corybantes autem, hic conscendit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furatus
 per montes, alius tibiā inflat adunca cornu,
 alius bombum excitat pulso tympano, aut

T 4.

increpat

16. Τυμπάνῳ.] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπιτύπει τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος
καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντ' εἰσι. δέδια τοί-
κων ἅπαντα, δέδια τὸ τοιαῦτο ἢ τὸ μέγα σέ κα-
κὸν τεύξασα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ὅτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελύσῃ τὰς Κο-
ρύβαντας συλλαβόντας σε διασπάρασθαι, ἢ
τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύον-
τά σε ὀρώσα.

ΕΡ. Θάρρει μήτηρ, ὅπει καὶ τοῖς λέεσιν αὐ-
τοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλὰ κίς ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἠνισ-
χῶ αὐτές· εἰ δέ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα
δεχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, περιλιχνησάμενοι ἀπο-
διδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε
αὖ

increpat cymbale: et in summa, tumultus furo-
risque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igi-
tur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te
magnam malum peperit, ne quando plane in fu-
rorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae
compos iubeat Corybantas comprehensum te
discerpere, aut leonibus obiiicere: ista timeo in
periculo te versantem videns.

2. C.V.P. Bono esto animo, mater, quando-
quidem et leonibus ipsis iam familiaris sum,
et saepe conscens eorum tergis, prehensoque
iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulan-
tur mihi, et manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando
tandem

ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῇ
 Ἄττῃ· καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν κελῶν· μὴ
 τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τῶντων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῇ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνον σὲ; ΑΦΡΟ. ὥς δεινὸς εἶ, καὶ κρᾶτεῖς
 ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me vt quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me infimuletis: hoc cine vis, ma-
 ter, vt non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Πύσασθε, ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὲ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuium

συμποσίᾳ τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τῆτονί τόν Φαρμακῆα προκατακλίνεσθά; μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε 17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκτραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλσον αὐθις ἀθανασίας μετέβληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησθα γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκκεν ἴσῃ καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῶν· δὲ Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐγκαθαίρων τὸν βίον, θηρίῃ καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πας

Deorum. HERC. Ertu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Hemst.

πρὸς ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἄδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα ἰα-
σάμην, ὅτε πρῶην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῷτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἄτε ἐδέλυσσα ὥσπερ σὺ, ἄτε ἔχαινον
ῥια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρεῖδα ἐνδεδικώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδαλῶ,
ἀλλ' ἄδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτειναι τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanaui, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminauī lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris conui-
ciari

μειδός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῶ ἔραν᾽, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντρεβίντα. ΖΕΤΣ.
 παύσασθὲ Φημι; καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυνεσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι, ὑμᾶς τῷ
 συμποσίᾳ· καί τοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τακλίμεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανέντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 prolutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Pacan quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, amboꝝ ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Enimuero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit,

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτι-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 ΑΡ. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιαῦτον· σὺ δὲ
τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δαφνὴν σε λυπεῖ
ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν
Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γάρ, εἶπε
μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς
τίνας, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἔτις ἀνέραςος ἦν, ὡς
ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐ-
τῷ ἐμὲ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἐκὼν ἐμάνης, ὦ Ἀπολ-
λον; ΑΠ. ἐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκέρσιον ἐγέ-
νετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον
αὐτῷ· ὁ δὲ κἀκίσα ἀνέμων ἀπολάμενος Ζέφυ-
ρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐτὸς, ἀμελόμενος
δε,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale ne-
gotium: tu vero qua parte infortunatus es?
num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Ne-
quaquam; sed delicias lugeo Laconem illum
Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quae-
so, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC.
A quo, Apollo? et quis adeo amoris expers
erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? AP.
Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo
te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed
infortunium quoddam, inuoluntarium accidit.
MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare disciebat, egoque vna
cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ven-
torum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse,
sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ρηψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆ Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατρεφύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆ ἕρας· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆ αἵματος ἄνθος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧ Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρά σοι
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπτε-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λοι· ἤδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμε-
νον· ὥς μὴ ἄχθε ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauius
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χολὸν αὐτὸν ἔντα Ἡφαι-
στον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον,
ὦ Ἀπολλόν, τὰς καλλίστας γεγαμημέναι, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
τμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
ὅταν ὀρῶσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν νάμινον
ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῇ προσώ-
πῃ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
candm, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! A P. Fati quaedam felicitas,
o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornacem pro-
num atque intentum, multam fuliginem in fa-
cie

πε ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιῦτον ὄντα αὐτόν, περιβάλλεσσι τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγαγαντῶ, καὶ τῶ Ἡφαίσῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπόλλων, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῶ κάλλει φρόνει, κἄγώ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC: Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. ΑΡ.

18. Καὶ ὅμως τοιῦτον ὄντα αὐτόν, περιβάλλεσσι τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo cum Graecis conveniunt Latini. *Idem.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γὰρ, ἧς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς δίσκης ἀπώλετο, καὶ νῦν ὦντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἔχρη αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σῆς λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἔζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ συνέσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V
quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
 νη ἔρῳ, ὥςτε ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳ τῷ τέ-
 λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἰδέ-
 ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
 γενναῖον ὄρων νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
 ὥςτε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά-
 τινά ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι,
 σαιηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐκ αἶδα, εὐ-
 ξαίμην δ' ἂν αὐτὰς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
 mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
 bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
 tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
 efficere possit, quum strenuum videt iuvenem,
 eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
 perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
 machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
 ritos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
 verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
 κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
 ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

ΙΥΝ. Pulcros enim vero, Latona, et tu libe-
 ros peperisti Ioui. ΛΑΤ. Non omnes,
 Iuno

Ἡρα, τοιάντας τίπτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡ-
Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἄλλ' ἔστος μὲν ὁ χυλός,
ὅμως χρήσιμος γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρκανον, καὶ τὴν Ἀφρο-
δίτην ἔγημε, καὶ σπαδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
μέτρεα, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
ξυνοκτόνῃσα, καὶ μιμημένη τὰς Σκύθας αὐτάς,
ἀνδρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προ-
ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
modum et montana; ac denique in Scythiam
profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:

V 2

tum

19. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis
delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
uinia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ
 μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύ-
 μοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ
 ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως
 ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα
 καὶ πλετεῖ μὲν ἀπὸ τῆ τοιᾶντα· πολλοὶ γὰρ οἱ
 ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς κατασητεύε-
 σθαι· πλὴν ἐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετω-
 τέρων, τὰ πολλὰ τερατεύόμενος· αὐτὸς γὰρ δ
 μάντις ἡγνῶει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον
 τῷ δίσκῳ, ἢ προσμαντεύσχοι δὲ, ὡς φεύζεται
 αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτι καλὸν καὶ κο-
 μήτην ὄντα. ὥς ἐχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνο-
 τέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis,
 Clari et Didymis frustratur consulentes, obli-
 qua et ambigua in vtramque interrogationis par-
 tem respondens, ne periculum sit, vt arguatur
 error. Inde quidem ditescit, plures enim
 sunt stulti, quique se praebeant fascinandos:
 nec tamen praeterit prudentiores, plerumque
 praestigias ipsum offundere. Ergo vates igno-
 rabat se occisurum esse delicias suas disco; nec
 praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne,
 idque tam pulcrum et bellule comatum. Ita-
 que non video, qua parte prolis laude Nie-
 ben praestare videaris.

2. LAT.

ΑΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενικτόνος, καὶ ἡ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν ποῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνης θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν αὐν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μεσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως αἰεὶς· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτιω καλὴ ἔστιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίῳ νος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὰ αἰσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἔω γὰρ

2. L A T. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur, ob formam, ille, dum cithara ludit in congiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit se visam esse ab Aethaone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἐδὲ τὰς τεκίσσας ἐμαιῶτο, παρ-
θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῖ, καὶ συμβασιλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἀλλ'
ὀψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύεσαν, ὅπό-
ταν σε καταλιπὼν εἰς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo re-
gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum laci-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit, tauri cygniue sumpta specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελάς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
τατα, ὦ Ἀπόλλον, εἶδον. ΑΠ. εἶ-
πε ἔν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκέσας ἔχω ξυγγελάν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. Quid rides, Mercuri? MERC.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
re audita una tecum possum ridere. MERC.
Venus

ἡ Ἀφροδίτη ξυνῆσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ
ὁ Ἥφαιστος ἔδρασε αὐτὰς ξυλλαβῶν. ΑΠ. πῶς;
ἡδὺ γάρ τι εἶναι ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι,
ταῦτα εἰδὼς ἐθήρυσεν αὐτάς· καὶ περὶ τὴν εὐ-
νὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζεται ἀπελθὼν
ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται
λαθὼν, ὡς ᾔετο· καθαροὶ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος,
καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη-
σαν τῷ λέχῳ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐκτὸς ἐγε-
γένητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς
τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος·
ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ ἔσθῃ, ἣν
εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est,
et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quó tan-
dem modo? nam facetum quiddam dicturus vi-
deris. MERC. Iampridem, opinor, ista
quum sciret, venabatur eos; circaque lectum
vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis,
postquam abierat ad caminum, operi scilicet
erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbi-
trabatur: verum conspicit eum Sol, et indi-
cium defert ad Vulcanum. Vbi autem adscen-
derunt lectum, intraque casses recepti in ope-
re erant, ibi circumquaque implicantur ipsis
vincula, et supervenit repente Vulcanus. Illa
vero, etenim erat nuda, non habebat quem-
admodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ρήξαι τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτω ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔκ; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τὰς θεάς, ἐπιδείκνυται τὴν μαιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θεῆμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μνονεχέ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐΦεζῶς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χερὶ τὰ ληθές εἰπεῖν, ἐΦθόνην τῷ Ἄρει 20), μὴ μόνον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adulteranti

20. ἘΦθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τάτῳ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ ἂν, ὦ
Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
γάρ σε, ἢ μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
pius accede tantum et vidē: magnus eris mihi
Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
rum lepor vix est, vt satis intelligi possit;
nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. *Hemst.*

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι
τοιᾶτος ἦν υἱός, θῆλυς ἄτω καὶ διε-
φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδε-
δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
lis filii, tam feminei et cor-
rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΤΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ Θηλυμίτρης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ἰὼ Ἥρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδᾶς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ σφατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἴλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχόμενος
 αἶμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolium cepit, et Thracas tibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captiuium abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
χειρήσῃ λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτήν, καὶ τῷτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδη-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἐν ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δὲ παι-
διὰ καὶ τρυφῇ πρόσσεσιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος;
καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗ-
τος ᾗν, ὅπῃ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύσθεντες ποιεῖσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμῆ-

ebrius, ut ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contume-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque pœ-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel ut discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciunia simul adsint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. IVN. Tu mihi videris landaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tametsi videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μεμηνότες ὑπὸ τῆς πότῃ· τὸν γὰρ Ἰκάριον, ὃ
 πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῆτο Φῆς· ἔ γὰρ οἶνος ταῦτα, ἔδεν ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφερεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ὃς δ' ἂν ἑμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδενά τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν, 21) ἔοικας, ὃ
 Ἡρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in ullum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est;
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἐπιζηλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

Ἡρᾶ, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε δια-
βάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, vt quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Τ**ί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ'
οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερά
γὰρ ἐστὶ, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὀπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Q**uid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem; Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rikis:

ταν ἔν τεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν,
 ἐπισείσας τὸν λόφον ἐμπλήττει με, καὶ ὑπότερο-
 μος γίνομαι, καὶ ἀπορρέει μὲ τὰ τοξεύματα ἐκ
 τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος
 ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.
 ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταί με, καὶ προσ-
 καλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορεῖται 22) αἰεὶ, καὶ
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησί, νῆ
 τὸν πατέρα, τῷ δορυτίῳ σε διακείρασκα, ἢ τῷ
 ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλῶ-
 σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad
 eam, quallata crista perterrefacit me, et con-
 tremisco, defluuntque tela meis de manibus.
 VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen
 exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro
 admittit me, atque inuitat: Minerva contra sem-
 per suspiciosa torue me intuetur; factumque iam
 adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-
 mota face; illa confestim, si ad me accedis,
 inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum,
 aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
 aut

22. Ὑφορεῖται] Eleganter Erasmus, *adductis
 superciliis*, vtrique verbi potestate coniun-
 cta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*,
 qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est *δει-
 μὴ ὀρεῖν*. Hic autem ὑφορεῖσθαι *suspectum
 habere*, et diligenter ne noccat *observare*. Hemst.

σα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὄρῳ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ ζήθῃς ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὑπερ ἔγῳ μάλισα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

Α Φ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραινὸν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κεῖναι λόφῃς ἐπισεῖσαι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν; Ε Ρ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταναι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, quum eo oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Mineruam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuulneratae, et extra teli iactum positae? an et illae cristas concuriunt, et Gorgonas ostendunt? CVP. Revereor illas, mater; nam venerandae sunt, et semper quiddam commeditantur, et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, καὶ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶοντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἴ-
 τα καὶ ἰδίαν τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκοντα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιάτῳ ἔστιν. ἐπεὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

illis delipitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVP. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, filii? CVP.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ZETΣ. **Ε**ρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἀπιθί
ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν Βηκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτόν, ὅτι σε, ὦ Πά-
ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι τὰς θαῖς, ἣ
τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστὶ· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
ᾄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerva,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idæe montis in Gargarō) ipsi-
que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quæ illa-
rum pulcherrima sit: certaminis autem præmium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῆμαι τὴν δίκαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας φενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτοσίουκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρύξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδης τέτε ξυγγενής, τᾶλλα δὲ ἀφελής, καὶ θρῆσιος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρσύνουσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ

ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μᾶ; χρὴ δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ZETΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾶς; ἔσι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἅπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῇ αἱ νενικημέναί, μηδὲ
κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. ἔ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγόμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε
μοί·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IV P. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis iuueni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. M E R C. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρείτε, οἶδα· ἐγὼ τὸν Πάριν, νεα-
 γίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ
 τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· ἐκ αὐτοῦ ἐκεῖνος δικά-
 σεις κακῶς. ΑΦΡ. τί το μὲν ἅπαν ἄγαθόν καὶ
 πρὸς ἐμᾶ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικα-
 σῆν· πρότερον δὲ ἄγαμός ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ καὶ γυνή
 τις αὐτῷ σύνη; ΕΡ. ἔ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν,
 ὡς Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ
 τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαίᾳ γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγρο-
 νος δὲ, καὶ δεινῶς ὀρεῖος· ἀλλ' ἐσφόδρα προσέ-
 χειν αὐτῇ ἔοικε. τίνας δ' ἔν ἐνεκα ταῦτα ἐρω-
 τᾶς; ΑΦΡ. ἄλλως ἤρᾳμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis
 est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia
 diludicanda inprimis idoneus; is sane non male
 ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum
 atque e re mea narras, nimirum iustum nobis
 esse iudicem: utrum vero innuptus est, an
 vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud
 omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid
 ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror,
 Idaea quaedam mulier, commoda quidem fa-
 cio, at rustica, et valde montana: sed non
 admodum curare illam videtur: quid est au-
 tem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio
 certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παρὰ πρεσβείαις, ὦ ἔτος, ἰδίᾳ ταύ-
 τη κοινολογούμενος. ΕΡ. αὐδὲν, ὦ Ἀθηναῖ,
 δεινόν, ἔδὲ καὶ ὑμῶν. Ἄλλ' εἰς τὸ με, εἰ ἄγα-
 μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τέτο πολυ-
 πραγμονῶσα; ΕΡ. ἔκ οἶδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
 ἄλλως ἐπελθόν, ἔκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
 τί ἔν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. ἔ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
 τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φι-
 λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
 ἀληθές ἔκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
 τα καὶ τέτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
 ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
 ὄρεῖς; ἔδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἔδὲ προσεγκαλῶ
 σοι

4. MIN. Heus tu, iniquam agis legatum pri-
 vatim cum ea sermones communicans. MERC.
 Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vo-
 bis obsit: scilicet rogabar me, innuptusne esset
 Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
 scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
 casu in mentem venerat, non de industria ro-
 gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
 MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
 bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
 cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
 de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
 quod conicere licet iuvenem expetere, horum
 ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
 in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminator, ne-

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρστο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷα μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἀπλᾶν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae fumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur; raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnum grauius consequatur. Haec in Articis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆ-

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν. ΗΡΑ. πᾶ δὲ ἐσιν; ἔ γάρ καί μοι φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἀκρῶ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ραν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ' ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί Φῆς; οὐχ
ὁρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὕτως δάκτυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί. simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinet ἀποσπᾶσαι, vbi tunc intelligendum
est εἰσαυτόν· quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes se-
cerunt, iungendum est cum ἀπασσάμεν.
Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προσερχόμενα, καὶ τινὰ ἐκ
 τῆ σκοπέλης καταθρόντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασπιδνάσθαι τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐνεῖνός ἐστιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἀναθρὲν ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, προῖεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ·
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus; praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκεῖνος.] Ἀλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: cum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 κατασάντες· quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur; posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet iuuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stapefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶδος, ἐμπειρος εἶ τ᾽ χωρίου,
πολλάνης, ὡς λόγος, καταθῆσα πρὸς Ἀγχί-
σην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἀχθο-
μαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἐν ἐγὼ ὑμῖν ἀγῆσομαι· καὶ γὰρ
αὐτὸς ἐνδιετρῆψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρατ᾽
μειρακίᾳ τ᾽ Φρυγός, καὶ πολλάνης δεῦρο ἦλθον
ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ
παιδός· καὶ ὁπότε ἦδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν 25);

συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe;
vt fama fert, descenderis ad Anchisen, V. E. N.
Non admodum, Iuno, istis commoueor cauilla-
tionibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam mon-
strabo: etenim ipse non raro commoratus sum in
Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phry-
gem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad
inuisendum puerum: quumque iam ab aquila ve-

X. 5

here-

25. Ὅποτε ἦδη ἐν τῷ ἀστῷ ἦν] Dubites,
vtrum de Ioue haec intelligenda sint, an
de Ganymede: posterius in versione fere
sum secutus. Prius si quis anteferendum
putet, sensus erit talis: *Et cum iam muta-
tus in aquila lateret, ad latus eius una vola-
bam, adiutabamque in alleuando Ganymede:*
series orationis fauet; sic dixerit εἶναι ἐν
τῷ ἀστῷ, quod Latīnis est *latere in aquila;*
aquilae forma celari: idque eo probabilius,
quia

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνελέφισον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὁπίσθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλ᾽α τοῖς ὄνυξι περιβελών, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακνών, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀπαβλέποντα. τότε ἂν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέου. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἄτοσι πλησίον, ὥς τε προσεῖπόμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rope illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuolans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerniceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam ruli; abiecerat eam prae timore. Atenim arbi- ter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Hemst.*

Χαῖρε, ὦ βεκόμε. ΠΑ. νή καί σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δέ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἐ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δέ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρέας, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλαν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἄδεν· κελεύει δέ σε δαμάσῃν γενέσθαι τῇ κάλλεος αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γυνῶσιν ἐπιτρέπω· τῇ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνῶς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρε', ἴδω τί καὶ βέλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. P A R. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. M E R C. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim; inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. P A R. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὥς δεσπό-
 τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτός, καὶ
 ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεῶς,
 καὶ μείζονος; ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
 τα κρίνειν, τῶν ἀβροῶν μᾶλλον, καὶ ἄσικῶν.
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὀποτέρῃ ἢ καλλίων,
 καὶ δάμαλιν ἄλλῃς δαμάλεως, τάχ' ἂν δικά-
 σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐτὰς δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
 οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέ-
 ραν μεταγάγοι τὴν ὀψιν ἀποσπάσας· ἐ γὰρ ἐ-
 θέλει ἀφίστασθαι ραδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερεί-
 σῃ τοπρῶτον, τέταρτον ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαι-
 νεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
 ὁρᾷ.

FORMA PRAESTANS, ait, ACCIPIAT. At
 quomodo: domine Mercuri, possim ego morta-
 lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
 randi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco
 conveniat? haec enim talia diiudicare delicatū-
 lorum potius et urbanorum hominum: de me
 autem, quae capella capellam forma praestet,
 item iuvenca iuencam aliam, id quidem forte
 iudicaverim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
 nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat
 visum abstractum; non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
 praesens probat: quod si ad aliud transierit, id ae-
 que

ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον πα-
ραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ
κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ
ἔχθρομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος,
ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν
μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέ-
βηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇν, καὶ γυναῖκα· ταύτας
δὲ, θυγατέρας· πῶς ἔν ἐ χαλεπὴ καὶ ἔτως ἡ
κρίσις; ΕΡ., ἐκ εἶδα· πλὴν ἔχ οἶόν τε ἀναδύ-
ναι πρὸς τῷ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26.)
αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
νενι-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis
abripitur: atque adeo, ne longum faciam, cir-
cumfusa mihi est forma earum, totumque me
occupauit: indignor equidem, quod, quemad-
modum Argus, toto videre nequeam corpore.
Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si
tribuam potum. Huc porro accedit, haec vt fit
Iouis soror et coninx, illae filiae: qui ergo non
ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?
MERC. Haud scio: attamen, fieri non potest,
vt subterfugias a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi per-
suadeant, vt ne infensae sint in me, quae inferio-
res

26. Πείσαι] Positum est, vt Grammatici lo-
quun-

νενικημένους, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασὶ ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκβῆνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βάλομαι, πότρεα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῆ δικασῆ· καὶ προστάττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βάλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐτὰι· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσφράφην.

ΑΦ.

res discefferint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturas; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me auersum.

10. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὤλβνας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα Φρονῶ, ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ. μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς 27), ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεσὸν ἀπόδηται (Φαρμακίς γάρ ἐστι) μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' ἄτω κκαλλωπισμένην παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπίδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non solas habere vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque aequaliter sum tota, et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re vera meretricem quandam, sed nudam formam exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus: ne prius ipsum exueris, quae versio stare non potest, nisi probaueris* Ed. I. ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne tu prius illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγεις τὸ περὶ τῆς κα-
 ρῆς καὶ ἀπέθης. ΑΦΡ. τί ἂν ἐχὶ καὶ σὺ Ἀ-
 θηναίαν τὴν κόρυν ἀφελᾷς, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισαίεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι ἐλέγχηται τὸ
 ἡλαυνῶν τῶν ὀρμάτων ἀνευ τῆς φοβερᾶς βλεπόμε-
 νου. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κῆρυς. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσάμεθα.
 ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλεος,
 πῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
 κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἀξιοῖ τῆς Διός; ὥς δὲ ὀρεᾶ ἥδε ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μέν

exhibere. P A R. Recte monent de cæsto: atque
 ergo depono. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerva; galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quaris cristas, ac indicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 castis hæc est demta. V E N. Ecce tibi, cæstus
 quoque. I V N. Ab exuamur.

M. P A R. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quæ forma, quanta voluptas! qualis
 hæc virgo! quam regium ista et verendum
 resplendet, vereque dignum Ioue! hæc au-
 tem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum
 quiddam, atque illecebrosam subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας: εἰ δοκεῖ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βάλομαι, ὡς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἂν οἶδα πρὸς ὅ,τι καὶ ἂν
 προβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἂν αἱ δύο,
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμνε. ΗΡ. περίμνω, κα-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τᾶλλα ἡ-
 δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauersum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedere ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,
 hoc aliud etiam tibi atque etiam est conside-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemia
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήφε τῆς ἐμῆς] Ψήφος ἐμή, *suf-
 fragium mibi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuius*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, vsurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, *an vtilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant*. Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἔκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἄλλ' ἀπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
ὦν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέστηκά σοι.
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἤ-
των ἅπει ἐκ μάχης, ἄλλ' αἰὲ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἔδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῳ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ἔρᾳς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῷ πα-
τρός ἀρχή· θάρρει δέ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἄλλ' ἐνδυθι ἤδη,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiamsi do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοὶ ἐγὼ πλησίον, καὶ σιόπῃ καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐν- διατρίβων ἐκάσῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε με ἀκῆσον· ἐγὼ γὰρ πάλα ὄρω- σά σε νεοῦ ὄντα, καὶ καλὸν, ἐποῖον ἔτι οἶδα εἶ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασί τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρέων; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τῷ σὲ κάλλει αἱ βόες; ἔπρε- πε δὲ ἤδη σοὶ γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοὶ ἀγρο- κόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, ve- rum immoratus vnicuique membrorum. Si lu- bet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iue- nem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis scō- pulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iu- vet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicu-

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδην αἰ-
 γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
 θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακωνικῶν, οἷα περὶ ἡ Ἑλέ-
 νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' εὐδὲν ἐλάττων
 ἐμῇ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῇ. ἐκείνη γὰρ
 εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα
 ἀπολιπεῖσα, καὶ παρασχῆσα ἑαυτὴν ἐκδοτον,
 ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
 κήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. εὐδὲν, ὦ Ἀφροδί-
 τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντα
 διηγεμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
 νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
 γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὀψιν; ΑΦΡ.

λευκὴ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
 lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
 Corintho, vel Lacae-nae, qualis Helene, aeta-
 te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
 quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
 rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
 sequetur, et vna tecum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de
 ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
 perlibenter audiu-erim ex te cuncta denarrante.

14. V E N. Est filia Ledae, illius formosae,
 ad quam Iupiter deuolauit in cycnum mu-
 tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.

Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλή δέ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσκα, γυμνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαισικὴ· καὶ ἔτι δὴ τι περισπένδαρος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμΦ' αὐτῇ γενέσθαι, τᾷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἐρπάσαντος. οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπήντησαν, προσκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένεας· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγενημένης; ΑΦΡ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγραικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit; Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. ΠΑΡ. Quid ais? nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut conueniat ista facere. ΠΑΡ. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ
 τῆς Ἑλλάδος, κἀπειδὴν ἀΦίκη ἐς τὴν Λακεδαι-
 μονα, ὤψεται σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν
 ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
 κολεθήσει. ΠΑΡ. τᾷτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστον εἶ-
 ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπᾶσθαι τὸν ἄνδρα, ἐθε-
 λῆσαι βαρβαρῶ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
 Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. παῖδες γὰρ μοι ἐστὶν δύο
 καλῶ, "Ἱμερος καὶ Ἔρως" τέττω σοι παραδώσω
 ἡγεμόνας τῆς ἐδᾷ γενησομένη. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
 ὁδῶς παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖ-
 κα ἑρᾶν· ὁ δ' Ἱμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
 τᾷθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτὸν τε θήσει, καὶ ἐρά-
 σμιον·

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad
 lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
 neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
 de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
 re capta te sectetur. PAR. Id ipsum incredi-
 bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
 mum inducat, cum homine barbaro et peregri-
 no navigationi se dare. VEN. Bonum animum
 habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
 duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
 utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
 Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
 cogetque mulierem amare: Himerus autem
 tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse
 est, desiderabilem te faciet atque amabi-
 lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαῤῥσα δαΐσομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ἕτως ἅπαντες αὐτὴν ἀνακείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὧς Ἀφροδίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἔκ οἷδ' ὕπως καὶ ἐρεῖν αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐθύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρχομένης, ὧς Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam vna adero, ac rogabo Grati-
as, ut nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. PΑR. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris
Y 4

29. Προμνήστριαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponfam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπρεῖναι, καὶ ἐσφάζειν ἅμα καὶ τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεός σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέτρετ' ἢ μήλα πρίασθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βέλει ἐπομόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπὸ σπῆ πάλιν. ΑΦΡ. ὑπὸ σπῆνῃ δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολαθήσειν γυνεὶ αὐτὴν. 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμῶς εἰς τὴν Ἰλίον καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro isto pompo comparare. P.A.R. Metuo, ne me negligas post iudicium. V.E.N. Vin' iusiurandum interponam? P.A.R. Neutiquam: sed promitte denuo. V.E.N. Recipio enim uero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος αὐτὴν παρόχος dicebatur. Laedes.

30 Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum esse non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ αὐτὴν. Hemst.

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἑρωτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔκῃν ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Potum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἀρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κασας, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπεύλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐθέλῃσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶ ἀρανῶ σειρῶν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἣν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθε με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin', o Mercuri, qualia minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrabere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non

γὰρ δὴ καθεκύνεστε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύναι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίω. καὶ
τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμῶς δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτόν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πεισθεῖν.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. ἔ γὰρ ἀσφαλές λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἷσι γὰρ με πρὸς

πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luerō sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuiti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί. diuersus
est vsus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σέ, δὴν ἐχεμυθεῖν ἡπισάμην; ὃ γὰρ μάλιχα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἔκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔκ πρό πολλῶ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυγῶσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γέ ἡ Θέτις κτελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῶ. ΕΡ. σιώπα· εὐφύμει. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκροῖν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine actonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῇ. EPM. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ. ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
EPM. καὶ μάλα. πῶς ἔν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ.
μοιχιδιὸς εἰμι, ἐξ ἑρώτός σοι γενόμενος. EPM.
νῆ Δία; τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.
ἐμὸς γάρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχνηλα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἄραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτῆ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

ΠΑΝ. **S**alue, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sum ego
tuus pater? ΠΑΝ. Non tu Cyllenius et Mer-
curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? ΠΑΝ. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. ΠΑΝ. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore afficis: quin potius
temet

σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
 ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
 μητέρα; ἥπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώγε;
 ΠΑΝ. ἐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
 τὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
 σω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
 ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίδ λέγω Πηνελόπην. ΕΡΜ. εἴτα
 τί παθῆσα ἐκείνη ἀντ' ἐμᾶ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκε;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔρῳ· ὅτε
 γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
 μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ
 Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
 Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ δὲ μερασφόρος
 καὶ

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
 vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
 dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
 pra stupram commisi? PAN. Non capram qui-
 dem stupraſti; sed fac, vt in memoriam redeat,
 si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
 ſti: quid commorſo digito quaeris, multumque
 haefitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
 MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
 illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi,
 Quando me ablegabat in Arcadium, Fili, mater
 quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
 na: at patrem scito deum habere te Mercurium
 Maiæ et Iouis filium: quod autem cornutus,
 hirci.

καὶ τραγῳσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τραγῶν ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοίος ἀπέβης τῷ τραγῶ. EPM. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιῦτον. ἐγὼ ἔν' ὁ ἐπὶ κἀλλεὶ μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κελύσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδία;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔκαταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ μακρυόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν ἐμῷ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποιήκέ με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεᾶσαιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similibus euaseris hirci. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quocumque circa Tegeam et per Parthe-

θένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτην δὲ καὶ Ἀθηναίους συμμαχήσας, ἄνω ἡρίσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς καὶ ἀριστεῖον ἤρεθῃ μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἶσθι ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἦ-
δη; τῷτο γάρ, οἶμαι, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐ-
δαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἂν
ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μίαν. ΕΡΜ. ταῦς αἰξί
δηλαδή ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις·
ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ
ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ
σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. εἰσθα οὖν
ὦ, τι

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam
auxilio Athenientibus lato tam strenue rem gessi
Marathone, ut virtutis praemium attributa sit
mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas
veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quae so, dic mihi, duxisti
iam vxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomi-
ne te compellant. PAN. Neutrquam, Pater:
sum enim lasciuior aliquantulum; nec conten-
tus sim vna, quacum rem habeam. MERC.
Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irri-
des: ego vero et Echo et Pityn in eo, et
cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab
ipsis atque obseruor. MERC. Scin' igitur,
quid

ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιδί μοι, καὶ Φίλα-
 Φρονῶ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσης με, ἀκούον-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑN. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕRС. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide-
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἂν; λέγοιμεν ὁμομητρίκας, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφές εἶναι Ἑρωτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίκπον, ἀνομοίους ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΡΟΕ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undique pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβημένος, πάντων ἀρχὼν· ὁ δὲ Θῆλος,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὕψιν. ἐκ αὖ
διακρίνας εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.
ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπόλλον· οὐ γὰρ
ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τάδε, ἀλλὰ οἱ πατέρες δια-
φοροὶ γεγεννημένοι· ὅπως γὰρ ὁμοπάτριαι πολ-
λὰκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσεν, ἡ δὲ θή-
λεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τόξόταί γὰρ ἀμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπόλλον· ἐκεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαρτεύῃ, καὶ τὰ τοὺς καίμοντας. ΑΠ. οἶε
γὰρ

mediocrè circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, femiur, et ambigua facie; haud plane
dignoscas, ephebus fit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
disparēs: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno vtero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vōs, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tā-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus vsu periti. B A C. Vsque ad arcum,
eadem vtrique, Apollo: sed ista iam diffident,
quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanes aegrotos. A P. Putan-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τὰς Σκύθαις, ἥξει
καὶ παρεσιεύσας, ἥν τις Ἑλλήν ἀφάγκαι πο-
τε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεύσαι. κατ' αὐτῶν
μισαττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖ γε ἐκεί-
νη ποιεῖσα.

Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελῶν γὰρ τι ποι-
διηγῆσθαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ
μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεχάμενός με,
καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐνέπαιυσάμεθα
ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ'
αὐτὰς περὶ μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ γενναῖος
αἰδῶμαι δὲ λέγειν. Α Π. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ.
τοιᾶτόν ἐστι. Α Π. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;
ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Α Π. εὖ γε,
τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam
compararit, ut, si quis Graecus pervenerit ali-
quando in Tauricam, abitura sit simul cum eo
navi, nuerata caedes. Β Λ C. Iure quidem il-
la merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum
enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsa-
ci fuerim: igitur praeteribat urbem; hic autem
quum hospitio me excepisset, postquam requie-
vimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte
admodum media insurgens bonus ille: sed pu-
dor vetat dicere. Α Ρ. Tentabat te? Β Λ C.
Rem tenes. Α Ρ. Tu autem quid ad haec?
Β Λ C. Quid aliud quam risi. Α Ρ. Laudo,
quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρώς· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καὶ ἐν σοι ἄνω ὄντα ἐστέρῃ ΔΙΟ. τὰς τὴν μὲν ἄν' ἐνακα καὶ ἐπὶ σὲ ὄν, ὦ Ἀπολλόν, ἀγέγοι τὴν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομη-
της, ὡς καὶ κήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπι-
χερῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ ἐπιχαρῆσει γέ, ὦ Διό-
νισσ· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τῶς α.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC.
Istius quidem rei causa vel mihi tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At ca-
vebit, Bacche, ne sollicitet; habet enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὐγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὐγε, ὅτι
μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ερμού καὶ Μαίας.

ERM. Εἰ γὰρ τις, ὦ μήτερ, ἐν ἄραιῳ θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμῷ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,

ὦ Ερ-

Mercurii et Maiae.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me? ΜΑΙ. Ne dixeris,

ὦ Βεῤῥῆ, τοιοῦτον μὲν ἐμὲ ΕΡΜΙ τί μὴ λέγω,
 ὅς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κηρύων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ὁρῶν
 μὲν γὰρ ἐξαικισμένα ναῖσιν, καὶ συμπόσιον δεῖν
 καὶ διασπώσαντα τῆς ἐκκλησίας, εἴτα εὐθιγέ-
 σαινα ἐκίεσθαι, παρῆναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἀνω καὶ κάτω·
 ἡμεροδρομῶντα καὶ ἐπανελθόντα ἐπὶ κρονομέ-
 νον παρατίθεναι τὴν ἀμβροσίαν, πρὶν δὲ τοῦ
 νῶτον 33) τὰτον οἰνοχόον ἦκεν, καὶ τὰ νῶ-
 κτιαρ

Mercuri, male quicquam. MERC. Ne dixeris,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox affatim surrexi, enervare sympo-
 sium oportet, et postquam instrui concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Iovi et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque rediero adhuc pulgerentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 star

33. Νῶτον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut cum *Homer.* II. 6. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, ut ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

ταρ ἐγὼ ἐνέχθην. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθύδια μόνα τῶν ἄλλων, ἀλ-
λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχάγωγον,
καὶ νεκροπομπὴν εἶναι, καὶ παρεῖναι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ τιναί μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαιστικῇ εἶναι, καὶ τῶν ἐκκλησιῶν κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ὅτι καὶ νε-
κρικὰ συνδιαπράττει μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Ἀῆδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτερος ἐν ἔρανι καὶ ἐν αἵδῃ εἰσίν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κῆνα ποιεῖν
ἐναγκαλῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκυόνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖ-
χόνται

star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
umbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quæ de die facio, quum in palæstris verfor,
in concionibus præconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed præterea quæ ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ledaæ liberī alternis vterque in ro-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et hæc et illa sunt facienda. Alcmenæ et
Semelæ filii, ex mulieribus misellis procreati,
Z 3 epulan-

χένται ἀφρόντισες· ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῆσαι αὐταῖς, καὶ νῦν δεξι ἔκοντά με ἀ-
 πό Σιδῶνος 34)· παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἣν ἦν πέπομφε με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐτὴς
 εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἰπὶ
 ἑκασθεν εἰς Βοιωτίαν, Φησίην, ἑλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἡδὴ. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς θαλεύοντες.
 ΜΑΙ. ἴα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα
 ὑπε-

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaëen : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulaverim
 vendi, ut in terris solent, qui malam sortitum
 ferunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo; *Ludicium* memo-
 riaevitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. *Hemph.*

ὑπερστειν τῷ πατρὶ, νεανίαν ἄντα· καὶ νῦν
ὡς περ ἐπέμφοθης, σέβει ὅς Ἄργος, εἴτα ἐατὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λείβου
-ὀξύχολαι γὰρ οἱ ἐρώντες·

ita morigerari patri to iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos:
deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem procliuēs sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἥλιου.

ZETZ. **Ο**ἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κἀκίς;
ἀπολωλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀκοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειας ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύβας διαφθαρήναι ἐπαίχσε, πολὺ αὐτῶν ἀπα-
σπασας τὸ πῦρ· καὶ ὅπως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνο-
τάραξε.

Iouis et Solis.

I V P. **Q**ualia patraſti, Titanum peſſime! pe-
didisti quae in terris ſunt omnia,
adoleſcentulo inſipienti concedito curru; qui
haec exuſſit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abdueto igne: ut
que paucis dicam, nihil eſt, quod non contur-
barit,

τάραξες, καὶ ξυνέχες. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γυγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, εἰδὲ
 λαίψανον ἀνθρώπων ἐπέκεινεν ἐν, τοιαῦτον ἡμῶν
 τὸν καλὸν ἠνίοχον καὶ διαφρελάστην ἐκπέπομφας.
 ΗΛ. ἤμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέισθην υἱῷ πολλὰ ἰκετεύοντι· πό-
 θον γὰρ ἂν καὶ ἡλπισα τηλεμάχου γενήσεσθαι
 παῖόν; ΖΕΥΣ. αἰ ἡδεις, ὅσης εἰδείτο ἀνερ-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐμβαίη
 τῆς ὁδῆς, οἷχεται πάντα; ἡγνόεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ εἰδαῖν τις, ἀφηνιάσσειν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῶτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduersa re de-
 iecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. S O L.
 Peccaui, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: vnde enim
 sperare potui tantum fore mali? I V P. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accuratone haec res,
 et, si quis tantillum euagetur a via, adsum esse
 de omnibus? ignorabasne, perire equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fraena? si
 quis enim relaxet, habenas aspernabitur statim;
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῷ δρόμῳ ἐτίθετο, καὶ ἄνω καὶ κάτω ἑλκὺς ἐνθα ἐβέλλοντο αὐτοῖ· ὁ δὲ καὶ εἶχεν ὅ, τι χρῆσθαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμην, καὶ διὰ τῆτο ἀντιῶχον ἐπιπελῶ, καὶ καὶ ἐπίσσευον αὐτῷ τὴν ἑλκυσιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπαρήσας δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄγμα ὑπεθέμεν, ὅπως μὲν χερὶ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅπασον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέν-

-tum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum sursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Isthæc equidem omnia noram, ac propterea retinebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnauit et lacrimis, et mater Clymene vna cum eo, permisi currum vt conscenderet, et monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint. *viae insistere*, quum sit, *firmiter utroque gradu nixum consistere*, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et frenamorulentibus non facile turbatur. ἐς ἑλκυσιν βεβαίως. Ita non tantum ἐν βεβηκέναι a Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumitur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάπαντας αὐθις ἐπισύσιν, καὶ ὡς ἐγκρατῆσιν αὐτῶν ἡνιάων, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίμος ὁ κίνδυνος, σὶ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσάυτε πυρὸς, καὶ ἐπὶ κύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ αἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἡσθόντα ἐκ ὄντα ἐμὲ τὰν ἀπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τῆ μερακίου ἐξέστράπαντο πῆς ὁδῆ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et grauia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς] Est ἀντυχῆ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen

ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἰκανὲν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τόλμήσας; ἔν μὲν ἐν συγγνώμῃ ἀπένεμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἢν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιῶτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὅσον τῷ σὺ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδειςτος. ὡς ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτετ' ἑταίρῃ ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσον ἐκδιφρευδαίς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ διακρύψας, καὶ αἰγίροι γινώσκω.

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi, emiseric, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, vbi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant quod

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaethonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδωώς, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Hemst.

γινώσκουσιν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπε-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέσχευε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
 τῆ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαιν-
 νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μόνον τοῦ-
 τῶν κτήτων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est temo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum reddere subiungis equis. Ut
 tamen melior sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
 prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phaeëontis fulmine isti praecipitati-
 que casus. Hemst.

XXVI

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Εχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστωρ ἐστὶ τῶν, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίναμι αὐτούς.
 EPM.

Apollinis et Mercurii.

AP. Potin, ut mihi dicas, Mercuri, vter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος
 Κάτω ἦν, ἔστος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγινώσκεις; ὁμοίαι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔστος μὲν,
 ὡς Ἰασοῦ, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν ποικίλων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκε ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄλλος δὲ ἄδεν τοιαῦτον ἀμφαίνει, ἀλλὰ καθαρ-
 ῶς ἔστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ἀν-
 σάς, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἔπει τάγε ἄλ-
 λη πάντα ἴσα, τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 ἄσπερ

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, cui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὡς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque Carullum vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium oculi putamen referebat. Hensl.

αἵ ηρ' ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐνατέρω λευκός· ὥς τε παλαιὸς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τᾷ Πολυδεύκης ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τότε, τί δήποτε ἐκ ἀμφοῦ ζήνουσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεῖρός, ἄρτι δὲ θεός· ἐσιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῆτο ποιῶσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱῶν, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐντίμωτο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔζηκετὴν ὦ Ἑρμῆ, τὴν νόμην, εἴτε εἴδ' ὄψοντα ἕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιχα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ
θεός,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent; quoniam enim oportebat vitum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalem esse, inter se dividerunt, eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt, quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud
Deus

θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν, πλὴν ἄλλ᾽,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἴαται,
αὐτὸς δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἀριστος
ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔστωι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἢ ἄργοι
εὐωχῆσονται, τηλικῶτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν-
θρωποις ναύτας χειμαζομένους ἰῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari doces exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandi na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, considerare in ea nauti, illaque vestros
fernare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑνάλιον Διάλογον

I

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. Καλὸν ἔρασθην, ὦ Γαλατεία, φασὶ τὸν
 Σικελὸν τῷτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέαν
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκαῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἔστιν, ὁποῖος ἂν ᾗ. ΔΩ. τί ἂν, εἰ καὶ
 τῷ Διὶς αὐτῷ παῖς ὢν ἄγριος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνεται, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἷει τὸ γένος ὀνήσας ἂν τι αὐτῷ
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. Pulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cauillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

1. Ἐπιμεμνηνέαν σοί] Commode Lucianus
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
 Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. ἔδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ,
καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες
γάρ· ὃ, τε ἀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ,
ἔδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δὴ ᾗσαν. ΔΩ. εἰ-
κας, ὦ Γαλκτεῖα, καὶ ἐρασὴν, ἀλλ' ἐρώμενον
ἔχειν τὸν Πολυφῆμον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πᾶν ὀνειδισ-
τὸν τῷτο ἔφερω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
φθόνης αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων πρότε, ἀπὸ
τῆς σκοπιᾶς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
ἐν ταῖς πρόποσι τῆς Αἴτης; καθὼ μεταξὺ τῆς
ὄρεος καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκνύνεται,
ὑμᾶς μὲν ἔδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπαστῶν

ἢ καλ-

ad formam? G A L. Neque hirtum illud eius,
et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
D O R. Videre, Galatea, non amatorem, sed
amatum habere Polyphemum, prout quidem
laudas eum.

2. G A L. Haud certe amatum; verum illam
nimiam obproblandi libidinem vestram non fero;
quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
pascens aliquando, quum a specula ludentes
nos videret in littore, ad imos pedes Aetnae, qua
parte inter montem et mare longe litus proreundi-
tur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

A a

bus

ἡ καλλίση ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπαῖχε τὸν
ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιῶ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξίερασας· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ ποίμενι, καὶ ἐνδεῇ τὴν ὄψιν κα-
λῇ ἔδοξας, ἐπιφθονος αἶει γεγονέναι; καί τοι
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ πᾶτο, αἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
ρῷ καὶ γάλακτι. πάντα ἂν τὰ ὅμοια τέτοις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τά γε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐθέλῃς μαθεῖν,
εἴα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινός,
εἶποτε γαλήνῃ εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδῃ
σεαυτὴν ἔδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· ἐκ
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulchra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
sueverit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulchra.

3. Ceterum ubi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, prona in aquam despectans, contempla-
re temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινείται δὲ τὸτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ
τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως
λευκὴ ὁμῶς ἐρμῆν καὶν τᾶτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἐκ
ἔσθ' ἦν σίνα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς
ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μου-
σικός ἐστίν.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκέσαμεν αὐτῷ
ἄδοντες, ὅπῃτε ἐνώμασθ' ἐρώην ἐπὶ σέ· Ἄφρο-
δίτη Φίλη, ὄνον ἂν τι ἐγναῖσθαι ἔδοξε· καὶ
αὐτῇ δὲ ἡ πηκτὶς, οἶα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνὸν
τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχρεις ὥσπερ
ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νύμφα,
ἃ δὲ κόλλοπι περιτρέψας, ἐμελῶδει ἄμερόν τ' ἦ
καὶ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi eni-
tescat candori immixtus rubor. G. A. L. Atqui
illa ego mere candida tamen amatorem vel istum
habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor,
siue nauta, seu portitor laudet. Polyphemus au-
tem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D. Q. R. Tace, Galatea: audiuius illum
canentem, quando comessatum ibat nuper ad te:
ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ru-
dere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium
cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi
manubria erant, quibus quum iugum addidisset,
atque alligasset nervos, quos nulla clavicula
retenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπῴδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπῆχει· ὥς ἐδὲ κατέχευεν τὸν γέλωτα
ἔδυναμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι· ἡ
μὲν γὰρ Ἠχώ ἐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλει,
ἔτω καλὸς ἔσα, βρυχωμένῳ· ἄλλ' ἡσχύνετο
εἰ Φανείη μιμαμένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασεν.

Ἐφερε δὲ ὁ ἐπείρασεν τὰς ἀγνῶτας ἀδურ-
μάτιον ἀφ' ἧς σκύλακα 2), καὶ τὸ λίσσιν αὐτῷ
προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum liberat, ut respondere ipsi velles,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vi-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀδურμάτιον ἀφ' ἧς σκύλακα] Ἀδურμάτα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀδურμάτα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
rustissimum; ingenium, quod eos non sibi
sed dominae Galatæae seruaret. Vnam
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit Lucianus suos sine dubio secu-
tus auctores. Tum καὶ minus opportune
posi.

προσποιότα. τίς ἐκ αὐτῶν Φθονήσῃσιν σοί, ὦ Γαλάτεια, τοιαῦτα ἐράσῃ; ΓΑΛ. ἔκ᾽ ἐν σοί, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικοῦτερον, καὶ κιθαρίζειν ἀμείνονα ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐράτῃς μὲν ἔδδῃς ἔσι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπ' ἐράτῃς εἶναι. τοιᾶτος δὲ, οἷος ὁ Κόκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τραγός, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτέμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτα; καὶ σὺ ἀντερῶς αὐτῷ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiolem scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. D O R. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuerus, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

positum: scripserat Noster κατὰ τὸ λαισιον etc. Saepe λαισιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τραγοί. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΤΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρκῃ ξένῳ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμώμενῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλε· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλκας, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα δὲ λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΤ. Κατίλαβεν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβυλεύοντας δη-
 λονότι

Cyclopolis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Utin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlyssēm sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Hio domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 fit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multps, insidiantes nimirum
 gregi-

λόνοντι ταῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θυ-
 ρᾷ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὰ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐνκυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεος, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας· ἐν-
 ταῦθα ὁ πανηγρότατος ἐκείνος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιαῖν φάρμακόν
 τι ἐγγέας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμεν, ἐπιβελόμε-
 τον δὲ, καὶ ταραχῶδες αὐτόν· ἅπαντα γὰρ εὐ-
 θὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πικρῶντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο, καὶ ἐκ ἐτιόλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπασθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὴν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέτα

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci fuc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaferrimus il-
 le siue Vtis, siue Ulysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suave quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolutus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum veche, et ambusto

πρόσέτι, ἐτύφλωσά με κἀθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἐκ ἐξέδορες μεταξὺ τυφλόμενος. οὐδ' ἐν Ὀδυσσεύς πῶς διέφυγεν; ἔ γάρ ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήκην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρῆς τὰ πρόβατα ὡς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῖ, ὅπως ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήκην τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρῆς τὰ πρόβατα ὡς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῖ, ὅπως ἂν εὖ εἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαθον 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γὰρ

Κυκλῶν

insuper, lumine me priuauit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. CYC. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expaſis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praeciſiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros

Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἥμιον. ἐπεὶ δὲ ἤρρι-
 το τῷ ἐπιβαλύνοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν αἰθάντες με, ὥχοντο
 ἀπίοντες. ἔτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρ-
 τος τῷ ἐνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίατέ με, ᾗτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ,
 Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. Θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνᾶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθῃ ὅτι,

si

Cycloпас quanto poterat clamore aduocasset ad-
 uersum eum. CYC. Conuocaui; pater et vene-
 runt: sciscitati autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumueci-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, fili; vlciscar ipsam, ut discat,

Λα 5

quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex iis, quae narras, intelligo. Vt *Gronuius*
voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
ἐκείνοις scilicet *προβάτοις*: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνω, nimirum *κρίῳ*, ut *Homere*, cu-
 ius paene verba *Lucianus* expressit, fix con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hemst.*

εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἴσθαι ἀδύνατον,
τὰ γὰρ τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamuis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, vt seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀταμίγνυσαι τῇ ἁλμῇ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἀπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπεί-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, vt quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λῆροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πρ., καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ὦ Πόσειδόν, ὥς μὴ ἐλθῇ. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικός, ὦ Ἀλφειέ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ἐστὶ; ΑΛ. νησιῶτις ἐστὶ Σικελική· Ἀρεθασαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauias solent et ardeae: et videris emerfurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniversi dominum: quapropter malim, ἢ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πρὸ σοι γῆς αὕτη ἐστὶ;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθασα· sequi solet ἄτος in hoc structurae genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἐκ ἀμορφον, ὧ Ἀλφειῖ, τὴν Ἀρέθρσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαρὰ ἀναβλύζει; καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὧ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ, πῶς τὴν Ἀρέθρσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὧ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ.. εὖ λέγεις· χῶρεαι πῦρὰ τὴν ἀγασσωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλὶα μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NER. Noui sane non iuuenustam, Alphee, Arethufam: imo enim est pellucida, proque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NER. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; vbi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Felicitatem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NER. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnam in aquam coite.

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλ' ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε αὐτοῖς λαγείης, ὅμως ἔδὲ τῆτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ πῶς γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ αἰκνέντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. **ΠΡ.** μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. **ΜΕ.** εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ, γοῆττιαν τινα προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ἄδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; et arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si et ignis fieri possit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. **P R O.** Ne mireris, Menelae: nam ita res est, fio. **MEN.** Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admouere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτιωσ' ἐναργῶν γένοιτο; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς οἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γυναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴη γάρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κᾶειν τότε μοι πρόσσεσιν. ΜΕ. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺ πένε ὠρακέναι πώποτε, ἔδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πένε εἶδον. ὦ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi adsit. MEM. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelae, videris polypum vidisse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἄρμίσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκεῖνῃ ὁμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνέμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς αἰτίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τοῦ λίθου. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλὸν παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιεῦσαις, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaueritque acerabula, et adglutinated haeserit citris, illi similem se reddit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil diversus, propterea nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi. MEN. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibilius, Proteru. PRO. Nescio profecto, Menelae, cuius alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius oculis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐπαίησαν
 ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θεττα-
 λίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπό-
 σιον; ΓΑ. ἂ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Πο-
 σειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκῆμαντον ἐν
 τοσέτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐνέπαθη-
 σεν ἡ Ἔρις μὴ παρῆσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πη-
 λεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπεμφθέν-
 τες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσέτῳ λαθῆσα πάντας, ἐδυ-
 πῆθη δὲ ραδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίσω δὲ
 κροτέν-

Panopes et Galenes.

ΠΑΝ. Vidistin', Galene, heri, qualia designa-
 rit Eris inter coenam in Thessalia,

quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium?

ΓΑΛ. Equidem haud vna vobiscum fui: Ne-
 ptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus
 agitarum ac tranquillum interea servare pela-
 gus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

ΠΑΝ. Thetis et Peleus abierant in thalamum
 ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris in-
 terim clam omnibus (poterat autem facillime,
 dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii
 vel

κροτάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μῦσαις ἀδύσαις προσεχόντων τῶν νῦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλιν τι πάγκαλον, χρυσὸν ὅλον, ὧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῷτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρεσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἤξιεν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσῃσεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ. Φησι, περὶ
τάτ'ε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum, impulit in conuiuium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PVLGRA ACCIPIAT: id autem prouolutum quasi de industria peruenit ubi Iuno, Venus et Minerua decumbabant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τῆτος (καίτοι ἐκεῖνα αὐτὸν δικάσαι ἤξιον)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα·
 ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ κρῖναι κακῶς. ΓΑ. τί
 εἰν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, αἶμα,
 ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἔξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δίκαιότητος
 ἀμβλυώττη.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. GAL.
 Quid ergo Deae, Panope? PAN. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. GAL. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγί-
γνεται καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσο-
μένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα
ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν
τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδρο-
φόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκεί-
νη θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ,
Ἀμυμῶνη τένομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥ τις καλοῖ-
το, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ
τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτεργεῖν διδάσκει, καὶ
πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλ-
λα παιδεύει ἀέκνως εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie
aquatum virgo, res plane pulcerrima:
haud equidem scio formosiores me puellam vidis-
se. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famu-
la quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Ne-
quaquam: sed Danae istius filia, vna quinquage-
narum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim
sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus au-
tem durius habet filias, et ad opus suis manibus fa-
ciendum instituit, atque etiam mittit aquam hau-
sturas: ad cetera porro ministeria condocescit,
ut impigrae sint.

Bb 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως με διετάρχαζας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐς ἰῶσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἐκὼν ζευξὸν τὸ ἄρμα· ἢ τὰτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφινὰ μοι τινὰ τῶν ὠκείων
παρά-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, quum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tempus est aquisitionis; et fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, et currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus

6. Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur, perquam est familiaris, et in Nostro frequens. Hemst.

παράσησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ τάχι-
 ζα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοσί ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
 ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου,
 ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν εἰς τὴν Λέρναν,
 ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα περ, σὺ δ' ἀποσκόπει
 ὁπότ' ἂν αἰσθῇ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
 σοι πλησίον.

ΠΟ. Κελή, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθέν-
 νος· ἀλλὰ σύλληπτέα ἡμῖν ἐστίν. ΑΜ. ἄνθρω-
 πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισθῆς
 εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῇ θεῇ ἐπι-
 πεμφθῆναι· ὥς τε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
 σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστίν. ΑΜ.
 τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
 καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
 har celerrime. ΤΡΙ. Ecce tibi istum delphino-
 rum ocysimum. ΝΕΡ. Bene: auehamur; tu
 vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
 rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
 tu prospecta; quumque senseris aduentantem
 illam. ΤΡΙ. Haec ipsa tibi prope adest.

3 ΝΕΡ. Pulcra, Triton, et florens virgo:
 omnino comprehendenda nobis est. ΑΜΥ. Mi
 homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
 et videris in nos ab Aegypto patruo immissus es-
 se: quare inuocabo patrem. ΤΡΙ. Tace, Amy-
 mone: Neptunus hic est. ΑΜΥ. Quid mihi
 Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀσπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα. ΠΟ. θάρρει, ἔδεν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι εἴσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τρικίνη τὴν πέτραν πλησίον τῆ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν ἔχῃ ὕδροφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τῆ πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλὰς ἔρωτι; ZE. ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuuenca, sed filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάντῃ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπαμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐς' αὐν διανήξηται, ὡς ἀποτεκῆσα ἐκεῖ, κῦει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαμ. δέσποινα, ὃν τινα αὐν ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θεραπευτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζεφυρε, ἤδη δέσποινα γέ οὔσα· νῆ Δία εὐνῆξέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕ.

filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione seguida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut parum ibi enixa (vterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius narrauit, nauigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Bb 4

ΖΕΡ.

ΖΕ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρξας ὅπως ἀνέτι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτῷ ἐποίησε; ΝΟ. παράδοξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρα, καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ΖΕΡ. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? ΝΟΤ. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumpsit? ΖΕΡ. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciundum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὐγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ Φιλάνθρωποι ἔσθε· καὶ πάλαμ μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῶτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκυῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso subleuassēs cum ipso habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμα, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλατήσας παρὰ τῆ τυράννου ἐπιθύμησε, πλεύσας οἰκαδε εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδειξασθαι τὸν πῆτον· καὶ ἐπιβάς πορθμεῖε τινὸς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδαιξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ νεῦται. ὁ δὲ (ἡρωώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutauit, quum decuisset in potestatem edigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria naucula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum tegerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum sumto,

ἀνκλαβόντα με, καὶ ὄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε εἶψαι ἐμαυτόν. ἐπέ-
 τρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ
 ᾔσσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατ-
 ταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ
 ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην
 ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομη-
 σίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ
 τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessio sponte finite me pro-
 licere memet ipsam: mox citharoedi habitum
 indutus cecinit admodum argute, ceciditque in
 mare, quasi statim plane periturus. Ego au-
 tem susceptum impositumque dorso ferens ena-
 tauī ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te
 ob studium illud musices; dignam enim mer-
 cedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν ζενὸν τέτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέ-
 χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα-
 λείσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puel-
 la delapsa est, Hellepontus ab ea
 voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσα τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγῃ τεθάφθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίσις ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονθυῖαν. ΠΟ. τᾶτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθίμις. ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνησῳ τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον ἔμικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧκε τῷ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχ-
σα

vocetur: cādauer autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quæ miseranda fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem et Ino patietur, praecepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, quâ parte protenditur ad mare, gerens praeter-
ea fi-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν ἔτῳ πονηρὰν ἔσσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐν ἁλίῳ. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆ κριῆ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ ἰληγγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta,
et ver-

7. Τῷ Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici Θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχουσθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῶ, ὧν τέως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἐκὼν

et verrigine ex videntia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiavit Graenius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aeris*, qui spiritum delica-
tulae virginis intercepto eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerrimo
proueheretur. Ut aëri aestu Solis ca-
lescente θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνεχέ-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοποδιῶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν ζρόφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῷτο τὸ
πάθος καλῶσιν ἰλιγγον. Interp. Aristophan.
Acharn. Bourdel.

ἔχρην τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἔχρην· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχουσαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ πείησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ Βεβαίως μένειν, σηρεῖας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράζεται τότο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὁμῶς παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Sicilia, recta fluctu adhuc narat: eam ipsam, ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, et fac iam ut conspicua in Aegæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
 κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
 ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρανός ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
 μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἔκ' αὖν ὑποδέξα-
 σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
 σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
 γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
 δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἔστιν·
 ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ᾗθη, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
 αὖθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ
 βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
 τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
 τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαφορθεύ-
 σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
 tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
 bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
 coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
 saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
 tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
 rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
 tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
 sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
 atque emerge iterum ex profundo, nec por-
 ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
 scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
 pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
 vehite

σατε τὴν Λητώ ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοισερεῖ αὐ-
τὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτὴ
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἤνέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, vlciscantur, ac poenas experient pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεστὴν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως
ὁ καποδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΧΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauiā passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΧΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
Cc tibi

βαλε τὸ πῦρ; Ε Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος·
ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἰκέτευσα, ὃδ'
ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἐπέφραττε μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους
ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπό-
σχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
περὶ ὧν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς,
καὶ τὰς ἐγχείλουας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλά-
σαι ποιήσας μικρὰ δεῖν, ὅλον ξηρὸν εἰσγασα-
ῖν ὅρῳ δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis :
quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, mi-
seratus infelices irruī tanquam vndis mersurus,
quo territus abstineret se a viroꝝ caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
cumque in Aetna, et sicubi vsquam collecto, im-
petum in me fecit, incenditque vīmos ac myricas :
tum quoque afflavit infelicissimos pisces et an-
guillas : ipsum vero me quum effueruefecisset, pa-
rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
igitur, quomodo sim adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

Θ Α. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρὸς. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἢ καίδουθαις
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξ Α. ἢ ἐδεῖ ἔν ελεῆσαι
 γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἥφαιστον
 δὲ ἢ ἐδεῖ ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ἔντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
 quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διάκει-
 σαι. quia praecessit διάκειμαι. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discreuit Θάλατταν et Θέτιν,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 gnati υἱωνόν. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῆ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ
 τὰς ναῦτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσθαι, ἀφείναι
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀφιλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ δ' ἔνεκα, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἑμᾶδες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευεν, εἰς χαλκὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.

εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 molissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, vbi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, vt intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem seruabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθές ἐκ ἔχῳ εἰπεῖν· Φασὶ δ' εἶ-
 τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυθῆναι διὰ τῆς ὀρό-
 Φας ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
 πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι.
 τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἀγριὸς τις καὶ ζη-
 λότυπος γέρον, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τινος με-
 μοιχευθῆναι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τὴν κι-
 βωτὸν ἄρτι τετυκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ἐπότε
 καθίστο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσέκα, ὦ Δωρί,
 καὶ ἔφερε τὴν καταδύην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
 τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ
 δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
 τῶν πατέρων καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.
 ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo :
 aiunt tamen Iovem in aurum mutatum fluxisse
 per tectum ad eam ; quae , recepto in sinum de-
 fluente Deo , grauida sit facta . Hoc quum sen-
 sisset pater , ferus aliquis et aemulatione ferui-
 dus senex , aegerrime tulit ; et ab aliquo adul-
 teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
 edito .

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
 do demittebatur ? T H E. Pro se quidem tacebat,
 Dori, aequo animo ferens sententiam : at infan-
 tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
 mis auo ostendens illum pulcerrima specie : is au-
 tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπύμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρυῶν,
μνημονεύουσα αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύουσα ἐποίη-
σας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχε-
ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
τας αὐτὰς φυλάττεισα. ΔΩ. τί ἔν ἐχὶ σώ-
ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τάτοις ἐμβαλῶσα ἐς
τα δίκτυα τοῖς Σερίφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
σώσασσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
παιδίον ἔτως ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
num mortui iam sunt? THE. Neutiquam:
natat enim hactenus arca circa Seriphum, vi-
vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
gia Seriphitis istis: hi nimirum extractam serua-
bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
mosus.

XIII.

Πασειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πάσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἐρωμένην, εἰμασθεῖς ἐμοί, διακόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὤετο ὑπ' ἐμᾶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο παρῆχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὃς κόρης ἄτω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι πικρὰ σέ, ἀπολυμένης ὑπὸ τῆ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς αἰύεσσα, καὶ ἐπεμβαίνεσσα, καὶ λεομένη ἐνίοτε, εὐχότο σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτεα πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me haec se fuiſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, faſtoſus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, per-euntem amore deſpiceres, atque etiam laetare-ris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo et ſe la-vans aliquando, optabat te potiri: tu vero fa-ſtidioſum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρῃν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν. ΠΟ. ὁψὲ ζυλοτυπαῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, αἰομένη ὑπὸ σὺ διακυκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμεναν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημα, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότῃ, καὶ περιζήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθαι τῇ παιδί ἀντ' ἐμῶ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐκ ἔθελεις, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te imminui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
τῷ Κηφείῳ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
δαν ἐπέμψατε, ἔτε τὴν παῖδα ἡδίκησεν, ὡς
οἴσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. **ΝΗ.** ὑπὸ τί-
νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχή-
σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; **ΤΡ.** ἔκ· ἀλλ' ἴσθι
οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
νᾶης παιδίον, δ' μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
τορος ἐσώσατε, οἰκτείραςα αὐτὰς. **ΙΦ.** οἶδα
ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
λα

Tritonis • et Nereïdum.

TRI. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
phei filiam Andromedam immisistis,
nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
interiit. **NER.** A quo, Triton? an Cepheus,
tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
tus, inque infidiis locatus cum multa manu?
TRI. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
Perseum Danaës filium, quem cum matre in
cista proiectum in mare ab auo materno serua-
stis eorum misertae. **IPH.** Noui, quem dicas:
credibile est cum iam iuuenem esse, ac valde

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἕτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο· ἐξάλλη μὲν ἕτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλες συμμάχες ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆς αἰέρος· ὑπόπταρον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηναῖ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπερ δητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαί, ὁ δὲ ἀποτρυμὼν τῆς Μεδάσης τὴν κεφαλὴν ὥχστω ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδὼν;
ἀθέα-

strennum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens?
cas

ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἂν ἴδῃ, ἐκ ἑτ' ἄλλο μετα-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TP. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσθαι· τοιαῦτα γὰρ ἤκιστα διηγούμενον
 αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕσερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ 10) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιβέσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρι, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδέσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerva clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerva, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Inseruit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi;
 eundem usum habet ἔν, γέν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisae series
 ἀνακολληθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιβέσης: quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ὑποσιβέσης Nostro satis fre-
 quens. Hamst.

μενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνόρῳν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾳ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς
ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
πίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ἑρᾷ
τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας
προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίσην,
ὣς θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πο-
λὺ ἐνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν
τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλλὰς ἔρωτι,
ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῦδα, βοηθεῖν διέ-
γνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν,
ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιω-
ρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imagi-
nem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput,
et ante quam expergefierent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethio-
piam accessit, iam propè terram volans Andro-
medam conspicatur expositam in petra quadam
prominente clauis adfixam; pulcherrimam Dii!
demissis capillis, seminudam multum infra mam-
mas: ille primum, miseratus fortunam eius,
sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore
captus (oportebat enim seruari puellam) opem
ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde
terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, su-
perne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γυνῶν,
καὶ πέπηγεν αὐτῆ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μεδουσαν. ὃ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇτι
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἔσης. καὶ
γυνῶν γαμειῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐξ
Ἄργος· ὥς ἐντὶ θανάτῳ γάμον ἔ τὸν τυχόν-
τα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ παῖς ἡδίκηι ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ
ἐμμεγαλύνει τότε, καὶ ἡξίου καλῶν εἶναι;

ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata, in lapidem veriebat: inde
cetus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat
in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauiter fero: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
quebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἄτως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
 της γε ἔσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δω-
 ρί, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φο-
 βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἐν τῷ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
 pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
 ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
 suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
 dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
 nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πεσέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἃς
 εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
 πήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου
 θαύματος ἀπελείφθης, οἷον ἐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-
 ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παράλιχ τῆς χώρας· ἐδὲν ἂν οἶδα, ὧν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;
 ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ΖΕΡΗ. Nunquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? ΝΟΤ.
 Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ΖΕΡ. Iucundis-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. ΝΟΤ. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ΖΕΡ.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? ΝΟΤ. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tum postea? ΖΕΡ.
 De

ZE. περί αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. NO.
μὴν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός,
τῆτο γὰρ καὶ πάλας ἠπιστάμην. ZE. ἐκὲν τὸν
μὲν ἐρωτᾷ οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκούσθαι.

Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα
παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῆσα· ὁ
Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκασας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν
αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ
ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ
βλέμμα ἡμερος. ἐσκήρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς
ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδίζον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην
τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ'
ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν
θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo tibi. NOT. Num hoc,
Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc
equidem olim compertum habebam. ZEP.
Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta
iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda,
aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter,
tauro quum se adsimilasset, una ludebat
pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat
perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu
placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mu-
giebatque suavissime, sic ut Europa auderet et-
iam inscendere taurum. Quod ubi factum est,
rum cursu citatissimo Iupiter ad mare festina-

vir

θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ εἰήχесто ἐμπροσθῶν·
ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ
μὲν εἶχετο τὸ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθαίνοι II)*
τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἤνεμοσμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

ΝΟ. Ἦδὺ τῆτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἔρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. Ζ Ε. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἡδίω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἡ τε γὰρ θάλαττα
εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λεῖαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum peplum continebat.

3. ΝΟΤ. Iucundum illud spectaculum, Ze-
phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
portantemque dilectam. Ζ ΕΡ. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacauit, flustroque ad
se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
autem

II. Ἀπολισθαίνοι] Quanquam omnes edi-
tiones ferunt, neque huic verbo lex for-
mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
λισθαίνοι. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, ἐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολοῦμεν· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῆ ὕδατος, ἡμμένως τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσασα πρίπτεον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτῶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ Φαβερὸν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adsestabamur.
Amiores potro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tumeriam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.

παραπετώμενοι quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur; sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgari discrepent; nam longe est
vilitatius πετόμενος, quam πετώμενος, πέ-
τεσθαι, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παρσχεμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθ' ἧς πάντοτε ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφάνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὄρωσαν· ἠπίεσθαι γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῶ πελάγους μέγας διεκυμαίνο-

ptunus quidem conscenso curru, adfidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεάς.
 ἔγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
 ἀνθρώπους εἶρων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specula-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaë	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galatææ	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alphæi et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Pæopæ et Galenæ	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthis et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereidum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA.